

ВОЛФГАНГ ХОЛБАЙН

ЧЕРИТИ

КАЛПАЗАНОВ 203.006 - 1996

**АД
ОТ ОГЪН
И ЛЕД**

ВОЛФГАНГ ХОЛБАЙН АД ОТ ОГЪН И ЛЕД

Превод: Веско Шопов

chitanka.info

1.

— Казах ви, това е клопка! — Гласът на Скудър почти премина във фалцет и Черити долови не само паника и гняв, но и нещо повече — упрек, насочен към нея.

В момента нямаше време за отговор. Около нея удряха светкавиците на лазерните изстрели и цялото ѝ внимание бе заето единствено с отчаяни усилия да им се изплъзне.

Може би Скудър имаше право и действително бяха попаднали в клопка. А може би не. Това нямаше никакво значение. В момента имаше една-единствена цел — да спаси живота си. Все още беше в опасност и не бе сигурна дали ще успее да се измъкне.

Преградният огън затихна за миг. Черити се възползува без колебание от тази възможност, изскочи иззад прикритието си и на зигзаг побягна към падината, където бяха паркирали машината. Двата робота зад снежната пряспа реагираха незабавно и отново откриха огън по нея. В снежната виелица, на фона на безкрайна равна ледена пустиня, Черити едва различаваше ярките светкавици на тънките лазерни лъчи, но снегът около нея като че ли кипеше. Взривове от сива пара и разтопена земя бележеха по права линия всеки откос, насочен към нея, подобно на редове от картечница, но несравнимо по-бързи и по-точни. Тя се хвърли напред с отчаян скок, претърколи се странично, скочи на крака и побягна отново. По лицето ѝ се плъзна огнен полъх и в същата частица от секундата взрив вляво от нея отнесе част от снежната пряспа, засипвайки я с нажежена земя и кипяща вода. Тя изкрещя — повече от ужас, отколкото от болка, тъй като включеният защитен екран на бойната униформа я предпазваше от тежки наранявания. Запази присъствие на духа и се втурна право в кипящия облак пара, преодолявайки първоначалния инстинктивен импулс да побегне далеч от него.

Сметката ѝ излезе вярна. Стрелбата на роботите-убийци ставаше все по-неточна. Очевидно завесата от кипяща пара сериозно затрудняваше инфрачервените сензори на роботите и те трудно

разпознаваха целта. Все още голям брой изстрели от техните лазерни оръжия експлодираха около нея в снега, но вероятно продължаваха да стрелят просто напосоки в предполагаемото направление.

Черити не изчака парата да се разсее, а светкавично смени посоката и приведена побягна към билото на възвишението, зад което чакаше машината.

Тя прехвърли възвишението и с хлъзгане се спусна към верижната машина, размахвала ръце, за да пази равновесие. От виелицата изплува втори силует и изрева нещо към нея. Скудър. Тя не обърна внимание на виковете му, а се затича още по-бързо, като хвърляше трескави погледи назад през рамо. Стрелбата от лазерните оръжия бе престанала, но това все още не означаваше, че бяха в безопасност. За миг внезапно изгуби равновесие върху огледалната ледена повърхност, която се криеше под тънката снежна покривка, и политна презглава надолу по хълма. Носейки се в облак фин снежен прах, тя успя да спре едва пред отворения люк на машината.

Една ръка се показа от машината и я подкрепи, за да се качи. Втора ръка я сграбчи за гърба и я тласна така грубо навътре през люка, че тя отново загуби равновесие и при падането, увлече със себе си мъжа в машината. Другият също скочи вътре, затръшна люка след себе си и се извърна с разгневено лице към Черити. Преди обаче да изрече и дума, двигателят изрева и машината потегли с такъв тласък, че Скудър също залитна. Просна се с цял ръст върху Черити и Фалър, които в същия момент се опитваха с взаимна помощ да се изправят на крака. С пронизителен вой на форсирания двигател верижната транспортна машина се понесе нагоре по хълма и се насочи на юг. Ослепителна светкавица проникна през защитния филтър на стъклата и за частица от секундата потопи кабината в ярка бяла светлина без никакви сенки. В непосредствена близост се чу експлозия и секунда по-късно цялата машина потрепери под падащите отломки земя и лед. След миг вече бяха преодолели билото и се спускаха в безопасност в долината.

Въпреки това още няколко секунди Черити остана неподвижна, без да диша, преди да се осмели да отвори отново очи. Всеки миг очакваше да проехти зловещият трясък на разрушаващ се метал или глухият тътен на взрив, който разбива на парчета машината заедно с екипажа ѝ.

Не се случи нищо. Оглушителният вой на двигателя спадна отново до поносима сила и подът на машината под краката им постепенно престана да подскача като буен кон. И този път се измъкнаха. Но сега всичко висеше на косъм.

— Казах ви, че това е клопка! — каза Скудър, който все още лежеше върху им и, изглежда, нещо му пречеше да се изправи на крака.

— Чухме го вече няколко пъти — отговори Черити. — Ако нещо непрекъснато се повтаря, това не значи, че става по-вярно.

Тя отмести десния крак на Скудър от лицето си и се опита да се изправи, но спря веднага, когато Фалър изстена глухо от болка. Тя и Скудър бяха паднали върху него и нещастникът бе като прикован към пода на машината.

— Всичко наред ли е там отзад? — чу се гласът на водача откъм кабината за управление.

— Да! — изрева Скудър. — Чудесно! Засега не сме мъртви.

— Всичко е окей — каза Черити. — Изглежда, няма ранени.

Фалър издаде глух стон. Не бе в състояние да каже нищо, тъй като лицето му бе притиснато под тежестта на тялото на Скудър към рифелованите метални плочи на пода.

— Не съм сигурен на кого бих предпочел да извия врата — изръмжа Скудър. — На Стоун или твоя. Да попаднем в такава елементарна клопка.

— По-добре престани с тези глупости и стани — отговори Черити. Като изви гневно глава към индианеца, продължи: — И по възможност по-внимателно, без да убиеш някого от нас.

Скудър не би бил Скудър, ако не отвърнеше с обичайната гневна забележка. Въпреки това се подчини безропотно и предпазливо се претърколи встрани, успя да се хване някъде с ръка и се изправи. Миг по-късно помогна на Черити да стане на крака.

Охкайки, с изкривено от болка лице, от пода се надигна и Фалър. Застана за миг прав, като се олюляваше, после с глух стон се свлече върху една от тесните седалки, и закри с ръце преbledнялото си лице.

— Ранен ли сте? — запита Черити с тревога.

Фалър поклати глава — нещо, което очевидно не трябваше да прави, защото веднага простена пак и лицето му загуби още от естествения си цвят.

— Не. Във всеки случай... мисля, че не. Но главата ми ехти, като че ли цяло индианско племе е играло бойния си танц върху нея.

— Не сте далеч от истината — отговори Черити и се ухили злорадо към Скудър. После се извърна и се насочи към предната част на машината, като с разперени ръце поддържаше равновесие върху подскачащия под.

Лестър и Филипсен бяха на местата си в малката кабина за управление. И двамата бяха много заети и дори не я погледнаха, когато влезе. Лестър стискаше с две ръце лоста за управление и водеше машината с главоломна скорост в тясната ледена долина. Носеха се по измамно гладка заснежена повърхност, под която можеше да се крие всичко възможно. Филипсен следеше с напрегнато лице множество контролни уреди и миниатюрни екрани, които покриваха пулта в полукръг пред него.

— Всичко наред ли е? — попита Черити.

— Засега да — изръмжа Филипсен. — Ако не ни преследват, след две минути ще бъдем извън обсега на стрелбата. Стига тази барака да издържи дотогава.

— Ще издържи — вмъкна Лестър и даде газ. Въртящите се бясно вериги изстрелваха десетметрови снежни фонтани, а стените на ледения улей като че ли препускаха насреща им. Черити инстинктивно потърси опора в облегалката на седалката на водача.

— Къде, по дяволите, сте се научили да карате така? — попита тя и продължи в шеговит тон: — На влакчето на ужасите?

— Съвсем не — отговори Лестър с тон, който не ѝ позволи да отсъди дали говореше сериозно, или отвърщаше на шегата. — Аз съм запален по видеоигрите. Човек придобива невероятен опит от тях. Да управляваш тази таратайка, е нищо в сравнение с една игра ПРЕХВАЩАЧ или ОТМЪСТИТЕЛ. Трябва да опитате.

Черити се извърна с безмълвна въздишка и направи единственото, което сметна за разумно в момента: да приключи този безплоден диалог и да се върне в задната част на машината. Там Скудър се бе навел разкрячен над Фалър и опипваше с пръсти главата и слепоочията му.

— Наред ли е всичко? — запита тя.

Скудър кимна и се изправи:

— Не бих желал да съм на неговото място в момента, но мисля, че не е ранен. Как е отпред?

Черити сви измъчено рамене:

— Мисля, че ще успеем.

Лестър като че ли бе чул думите ѝ и реши да ги опровергае, защото в същия миг машината подскочи силно нагоре и отново се сгромоляса в снега. Черити залитна към Скудър и едва не падна върху него. Той я хвана здраво за раменете и я задържа така, може би миг по-дълго, отколкото бе необходимо.

— Разбирам за какво говориш — каза той. — Дали ще оцелеем от атаката на мороните или от майсторското управление на Лестър?

Черити се усмихна. И Скудър, и тя знаеха много добре, че тези думи бяха несправедливи за младия германски воин. По думите на Хартман тримата бяха най-добрите от неговите хора и той бе напълно прав. Умението, което показаха дотук Лестър и Филипсен в управлението на машината, граничеше с фантастиката. Но това с нищо не променяше впечатлението от поведението им досега — при всяка възможност, уместна или не, и двамата се държаха като деца. Какъв беше Лестър — гений или просто идиот? А може би и двете едновременно.

— Разбра ли, че бяхме на косъм? — Скудър внезапно стана сериозен. — Имахме щастие, че тези работи са толкова слаби стрелци.

Черити погледна замислено обгореното петно на униформата си, голямо колкото длан. Ако не бе включен защитният екран на униформата, сега щеше да е мъртва. Мороните съвсем не стреляха толкова слабо.

— Те са по-скоро специалисти в стрелбата — отвърна тя. Скудър я изгледа въпросително. — Само специалисти стрелци не улучват с такава точност — довърши мисълта си тя.

В очите на Скудър блесна гневно пламъче. Изглежда, за този ден запасът му от чувство за хумор бе на изчерпване.

— Много съм любопитен дали ще продължиш с тъпите си остроумия, ако се натъкнем на бойна машина на мороните и те открият огън по нас — изръмжа той. — А щом си толкова умна, сигурно имаш идея, как да се промъкнем покрай тези настървени за стрелба бръмбари.

Не, тя нямаше идея. Но нали затова съществуваше този, който имаше отговор на почти всички техни въпроси. Вместо да продължи малката схватка със Скудър, тя се отпусна на твърдата седалка и извади комуникатора от джоба си. Лицето на Скудър потъмня, когато видя как тя набра кода и зачака, докато малкият екран с размерите на пощенска марка светна. Все пак той пристъпи крачка по-близо и застана зад нея, така че да вижда иззад раменете ѝ.

Цветните воали на миниатюрния екран се сляха и оформиха лицето на Даниел Стоун.

— Капитан Леърд! — каза образът от холограмата. — Радвам се да ви видя отново.

В гласа от апарата като че ли прозвуча радостна нотка. Черити трябваше с усилие да се овладее, за да не отвърне гневно на тази машина, така както би говорила, ако пред нея действително стоеше живият човек, а не симулираният от машината образ.

— Бяхме на косъм от смъртта — каза тя.

За част от секундата Стоун сбърчи чело, като че ли чутото действително го бе изненадало, и попита:

— Къде сте сега?

Черити отговори и по триизмерната симулация на лицето на Даниел Стоун премина лека сянка на съчувствие.

— Да — каза той. — Това можеше да се очаква. На границата на бариерата на студа патрулират такива автомати-пазачи. Не са особено многобройни, нито са там редовно. Вероятно случайно сте се натъкнали на такъв патрул.

— А не сметнахте ли случайно за необходимо да ни предупредите? — изръмжа Скудър.

Мъничкото лице на екрана се завъртя, за да обърне поглед към посоката, от която бе дошъл гласът на Скудър. Черити потисна надигащата се тръпка на ужас. Надяваше се, че ще свикне с тази зловеща машина, но стана обратното — всеки път видът ѝ я хвърляше във все по-силен ужас. Това нещо просто не бе наред. Струваше ѝ се, че има нещо перверзно в тази така перфектна симулация на човешко същество. Апаратът в ръката ѝ се наричаше само проформа „комуникатор“. От другата страна на радиовръзката разговорът водеше не Стоун, а една машина.

— Но вие знаете много добре, че мога да отговарям само на преки въпроси, мистър Скудър — каза Стоун с леко нервни нотки в гласа. А погледът му говореше: „Обяснявал съм ти го десетки пъти, идиот такъв!“.

— Окей — каза Черити припряно, след като видя как Скудър смръщи вежди. — Има ли още нещо, за което сме забравили да попитаме?

— О, разбира се — отговори Стоун. — Много. Моля, питайте само.

Лъжеше ли се, или в очите на симулирания образ действително трепна подигравателна искрица? Внезапно я обзе гняв. Пръстите ѝ стиснаха здраво комуникатора, така че пластмасовата кутия изпука.

— Моля, отнасяйте се внимателно с апарата, капитан Леърд — каза Стоун. — Той е много скъп.

— Престанете с тези глупости, Стоун — каза Черити раздражено, но отслаби хватката. — И така — как, по дяволите, ще минем покрай тези машини?

— Това не е проблем — отговори Стоун. — Те са програмирани да унищожават или прогонват всеки нашественик. Щом излезете извън обхвата на техните сензори, те продължават по пътя си. Както казах, вероятността да попаднете на втори патрул е изключително малка.

— Чудесно — изръмжа Скудър. — Ще минем просто така и ще влезем в града.

— За съжаление, няма да бъде така просто — отговори лицето на Стоун угрижено. — По външните шумове стигам до заключението, че вие сте на борда на транспортно средство.

— Правилно — отговори Черити. — Защо?

— Капитан Леърд, Ню Йорк Сити е главната квартира на окупационните войски — отговори Стоун с укор. — Действително ли смятате, че можете толкова лесно да проникнете в града с транспортна машина? Около града има втори преграден кордон, на около двадесет мили от вашето местоположение. И машините там стрелят по всичко, което се движи.

— Но сигурно има начин да се премине през него?

— Естествено.

— И какъв е той? — викна Скудър. — Проклятие! Говори или ще те преправя на транзисторен радиоприемник!

— Моля ви, мистър Скудър! — Стоун поклати укорително глава. — Не мога да ви издам официалния път за достъп до града. Не забравяйте, че аз привидно съм на страната на противника. Нямам намерение да се съмнявам във вашите способности, а такива вие несъмнено притежавате, но съществува немалка вероятност да бъдете заловени. Как смятате — какво биха казали моите приятели от Галактиката, когато разкрият как сте влезли в града?

— Изобщо нищо няма да кажат, защото ние няма да влезем в града — отвърна яростно Скудър. — Ще прекратим акцията!

— Съмнявам се — каза Стоун невъзмутимо. — Нали искате да видите отново онова глуповато джудже, което се намира в моя власт? Да не говорим, че се надявате да намерите и други неща в Ню Йорк.

Преди ситуацията да се изплъзне изцяло от контрол и Скудър да се въвлече в спор с един компютър, Черити изключи апарата и го прибра в джоба си.

— Той има право, Скудър — каза тя. — В момента той е единственият ни съюзник. — Тя повиши глас, когато Скудър се опита да възрази: — Знаеш, че едва го понасяме — и ти, и аз. Аз също му нямам доверие. Но ако той искаше да ни убие, можеше да направи това в Кьолн без ни най-малка опасност за себе си. Трябва да му се доверим. Докато мороните не знаят, че играе двойна игра, той ще бъде много ценен за нас.

— Това е точната дума, която търсех — измърмори Скудър. — Игра. Този тип се забавлява с нас. Вероятно лежи в бърлогата си в Ню Йорк и се смее до припадане.

— Не — отговори Черити. — Не е така.

Мислите ѝ се върнаха към онзи ден преди около три месеца, когато бе видяла Стоун за последен път. Бяха разменили само по няколко думи. Стоун се държеше както винаги надменно и цинично. Но в погледа му се четеше страх. Случило се бе нещо, което почти го подлудяваше. Стоун не лъжеше. Той им бе посочил пътя към победата над извънземните нашественици и тя бе сигурна, че мотивите му бяха много сериозни.

Вече знаеха част от историята, по-точно — неприятната ѝ част. Или съвсем точно — знаеха само необходимото, за да стигнат до заключението, какво щеше да стане, ако все пак — противно на всяка логика — успеяха да победят нашествениците.

Колкото и невероятно да беше, една победа над мороните нямаше да бъде първият подобен случай. Морон бе поробил хиляди светове в своите грабителски набези из Галактиката, но имаше и няколко планети, където насекомите бойци си бяха строшили зъбите. Родината на Гурк бе един от тези светове, или по-скоро беше един от тях. Народът на Гурк бе оказал ожесточена съпротива на нашествениците и накрая бе успял да ги победи. Но сега този народ се състоеше единствено от самия Гурк и може би още стотина оцелели, разпръснати по световите в Галактиката. Родната им планета бе превърната в нажежено кълбо, което кръжеше около това, което бе останало от тяхното Слънце, след като мороните го бяха превърнали в нова звезда.

Какво бе очаквала? Нашествениците да помолят за извинение и дискретно да се изтеглят, след като почистят всичко след себе си? Определено не. Морон, тази звездна сила с невидимо лице, вече бе поробил половината Галактика и без съмнение би погълнал и останалата част. При това никак не държеше на дипломацията и изисканите обноси. Всичко беше пределно просто — ако не можеха да притежават нещо, мороните просто го унищожаваша.

Но това бе само първата част на историята, която бе чула от Стоун в краткия разговор. Останалата част гласеше, че сега и в тяхната Слънчева система бе заложена бомба, която само чакаше да бъде взривена и да превърне Слънцето в огнен факел. Стоун бе разкрил мястото, където се намирало бомбата, както и начина за обезвреждането ѝ. Тя все още не можеше да проумее какво бе накарало Стоун да направи това, но нито за миг не се съмняваше, че той бе казал истината.

Черити пропъди мрачните мисли, стана и хвърляйки последен примирителен поглед към Скудър, отново влезе в кабината за управление. Машината бе напуснала ледения улей и сега отново се движеше по леко вълнообразната снежна равнина. Тук минаваше външната граница на бариерата на студа. Червените светлини на пулта пред Филипсен бяха престанали да мигат. Очевидно бяха излезли от обсега на сензорите на роботите.

— Спрете — каза Черити.

Лестър остави машината да спре по инерция и като че ли отгатна мисълта ѝ, защото завъртя машината на място и преди да изключи

двигателя, я насочи отново на север.

Разкрилата се гледка накара Черити да потръпне от ужас, въпреки че всъщност нямаше какво да се види. На разстояние мила и половина пред тях се простираше равнина на кафяви и бели петна, като с увеличаване на разстоянието бялото ставаше все повече. Всичко, което се намираще по-нататък, бе скрито в снежната вихрушка на никога непреставания ураган, който бушуваше по протежение на границата на бариерата на студа. Миг преди да бъдат изненадани от стрелбата на роботите, тя бе погледнала външния термометър на униформата си. Той показваше четири градуса под нулата. Оттук нататък температурата щеше да пада всяка крачка в посока на север. На двадесет мили южно от Ню Йорк — и то през август!

Обзе я ужас, но той не се дължеше на това, което видя. Причината бе, че всъщност не виждаше нищо.

Ню Йорк.

Небостъргачите на Манхатън.

Всичко беше изчезнало. Дори и да не беше снежната виелица, нямаше да види града, тъй като той бе скрит зад защитна преграда, непоницаема от всякакъв енергиен екран — върхови постижения на фантастична звездна технология. Само в малко на брой отделни области мороните бяха напред в техниката — но в тези случаи преднината беше хиляди векове пред човечеството. Най-често техниката на хората бе равностойна, нерядко дори по-съвършена. Мороните прилагаха един общоизвестен и на Земята принцип: заменяха качеството с количество. Мороните бяха многобройни. Невъобразимо многобройни. Освен това разполагаха с нещо, което в крайна сметка обезсмисляше всякакво технологично преимущество: неограничени резерви в истинския смисъл на думата. Но това бе проблем номер две в списъка. Щяха да се занимават с него едва след като разрешаха проблем номер едно, и то ако бъдеха все още живи.

„По-точно — проблем номер 1-А“ — поправи се мислено Черити.

Проблем номер едно гласеше:

— Има ли някой идея, как да влезем в този скапан град? — попита тя високо.

Тримата млади войници и Скудър имаха куп идеи, някои от които доста оригинални.

И това бе всичко.

2.

Той не се страхуваше. Или може би да, но малко. Една здравословна порция страх си оставаше най-доброто средство за оцеляване в акцията за снабдяване с въздух. Средство, по-добро от всякакви скафандри и костюми, оръжия, маскировъчни средства и трикове, които бе научил от събирачите. Тук страхът за собствения живот отстъпваше пред отвращението.

От първия си ден Френч ненавиждаше паяците. А когато поотрасна и вече сам долиташе до скута на майка си, продължаваше да изпитва това чувство на отвращение, граничещо с паника и парализиращ ужас, само като зърнеше космат крак, само при мисълта за бясното размахване на многобройните крака на насекомите и втренчения поглед на неподвижните им очи. Волята му беше безпомощна срещу този вид страх. Не помагаше и непрестанното самовнушение, че е по-бърз от тях. По-силен. По-добър. И преди всичко — по-интелигентен.

Веднъж се бе уловил как стои безпомощно вцепенен срещу едно от тези чудовища, с пръст на спусъка на харпуна, но без да прави нищо. Това бе един извънредно едър екземпляр от онези гигантски шесткраки твари, за които в Убежището се носеше мълга, че са нещо повече от животни и че притежават известен интелект. Френч бе застинал, скован от страх, усещаше някакъв неприятен кисел вкус в устата и бавния и неравномерен пулс на сърцето си. Паякът щеше да го разкъса на парчета със страховитите си щипци, преди Френч да успее само да извика, ако тогава не беше дошъл Пърл и не беше стрелял без колебание с харпуна си между двете втренчени очи...

Френч реши, че е по-добре да не мисли за това. Знаеше, че не е подходящ за такава задача. Въпреки това Старият изпрати точно него за въздух. Абсурд!

Но още по-абсурдно беше, че сега висеше тук, непосредствено до Мъртвата зона, и цели два часа чакаше този проклет шлюз да се отвори. Обикновено ирисовият затвор на шлюза се отваряше поне

веднъж на десетина минути, за да пропусне навън или навътре едно насекомо или цяла армия от тези противни пълзящи същества. Така бе обикновено. А сега? Сега висеше тук и със смесица от страх и очарование наблюдаваше как стрелката на индикатора на запаса от въздух неотклонно се приближава към нулата. Всъщност отдавна бе пропуснал момента, в който можеше без излишен риск да проникне в мрежата на паяците. Може би трябваше да се върне обратно? Лицето на Френч се изкриви в гримаса зад тежката кислородна маска, като че ли го болеше зъб. За нещастие, всички в Убежището знаеха, че панически се страхува от паяците. Никой нямаше да му повярва, ако се върнеше с празни ръце и разкажеше, че шлюзът е останал затворен.

Френч леко промени положението на тялото си, тъй като краката му започваха да изтръпват. Вече два часа стоеше приклепнал на гредата, без да изпуска шлюза от погледа си. Освен това трябваше да внимава със скафандъра. Тук, в Мъртвата зона, цареше почти безтегловност, но екипировката бе стара, лепенките от многобройните поправки по скафандъра ставаха трошливи и затова бе по-добре да не се претоварват излишно. Колко ли от тези, които не се завърнаха от това място, бяха намерили смъртта си не в мрежите на паяците, а поради нарушаване на херметичността на скафандъра? Ако би имал възможност за избор, вероятно би избрал този вид смърт, въпреки че тя се смяташе за особено мъчителна — най-напред кожата се превръща в лед, става твърда и крехка и се пръска като стъкло, след това тялото мъчително бавно експлодира отвътре.

Френч вече си представяше осми или девети вид смърт, която би могла да го сполети, когато усети някакви леки вибрации. Той моментално пропъди мрачните мисли, с които убиваше времето, обгърна по-плътно гредата и погледна надолу към шлюза. Той започна да се отваря.

Сърцето на Френч заудря лудо, ръцете му в грубите ръкавици се овлажниха от пот. Отворът в средата на огромната ирисова диафрагма ставаше все по-голям и това само усилваше безпокойството му. Не можеше да си позволи да проучи спокойно обстановката и да изчака, докато настъпи благоприятна възможност. Вече бе изгубил прекалено много време. По дяволите! Ако искаше да проникне в гнездото, трябваше да го направи сега, независимо дали в шлюза го чакаше един-единствен паяк или цяла армия от тях.

От отвора се показва мършав космат крак и опипа пространството навън. Нервите на Френч бяха напрегнати до крайност. Като че ли стотици подобни, но мънички паяци запълзяха по гърба му, и това усещане за миг заплаши да надделее над здравия разум. Поне този път успя да се справи със собствения си страх. Тук бе в безопасност. Докато стоеше неподвижен на гредата, не го заплашваше нищо.

За съжаление, предстоеше му да изпълни задачата си и не можеше да остане повече тук...

След първия крак от шлюза се подаде втори, трети, четвърти, накрая се измъкна уродливото тяло на паяка, Френч с усилие потисна въздишката си, когато видя как оттам изпълзя едно от противните шесткраки чудовища. Очевидно несполуките продължаваха да го преследват — малко след първия паяк от шлюза изпълзя втори, после трети, четвърти, пети. Под тънката блестяща материя на облеклото им не личаха много подробности, но Френч бе почти сигурен, че носеха оръжие.

Колоната на черните чудовища запълзя бавно надолу по една пропукана греда, към неизследваните дълбини на Мъртвата зона, където паяците вършеха своята обичайна работа, Френч забеляза, че шлюзът започна бавно да се затваря. Преброи мислено до пет, отблъсна се и се плъзна с широко разперени ръце към отвора в диафрагмата. Летеше с перфектна стойка на тялото, това можеше сам да прецени, но имитациите на ръце, прикачени от двете страни на скафандъра, трептяха неконтролирано. Тези идиоти от Убежището изобретяваха какви ли не невероятни чудатости, но не бяха успели да се справят с простата механика за управлението на допълнителните ръце! Трябваше да каже няколко думи на Стария по този въпрос, щом се завърнеше.

Ако се завърнеше.

Само с миг бе закъснял за скока и сега отчаяно се бореше да премине през отвора, преди да бъде прерязан на две от металните пластини на ирисовата диафрагма, които бързо се свиваха. Краката му задраха грубо в метала и той усети как се разкъсва защитната прозрачна обвивка на скафандъра. Такива повреди бяха обичайни. Въпреки това той приклепна в ъгъла на шлюзовата камера и пожертва цели три скъпоценни минути, през които измъкна бързодействащото лепило от джоба си и старателно отстрани повредата. Паяците не бяха

глупави. А дори и да бяха, щяха да бъдат най-малкото обезпокоени, ако видяха техен събрат да се завръща с разкъсан скафандър от Мъртвата зона...

След като възстанови в приемлив вид маскировката си, той се изправи, излезе приведен от шлюзовата камера и се огледа.

Беше сам. Добре. В тази част на гнездото рядко се срещаха паяци, те обикновено винаги бързаха и не обръщаха внимание на своите събрата по раса. Навътре в гнездото нещата бяха различни.

Френч се плъзна по дългия празен коридор. Скоковете му ставаха все по-къси, тъй като приближаваше към Зоната на тежестта. Опита се да установи дали вече не е развил някои симптоми на болестта на тежестта. Сърцето му биеше ускорено, но това се дължеше по-скоро на нервното напрежение.

Внимателно преброи вратите, покрай които премина: седем, осем, девет, десет. При десетата спря и за миг се облегна на полираната стоманена повърхност, дишайки тежко. Въздухът имаше горчив вкус и му се струваше по-плътен от обикновено, едва ли не като захарен сироп. Значи все пак болестта на тежестта. Френч прие това с примирение и с мисълта, че човек не може да успее във всичко. Той се огледа още веднъж предпазливо във всички посоки, протегна високо ръка и се зае с трудната задача да въведе някакъв цифров код в малкия пулт, чиито клавиши бяха прекалено дребни за грубите ръкавици на скафандъра. Разбира се, сгреша цифрите и вратата остана заключена.

Той въздъхна, опита повторно и сега бе сигурен, че е набрал правилно числата. Вратата не се помръдна, Френч изруга беззвучно и опита отново, но и този път вратата не се отмести нито инч.

Обхвана го нарастваща тревога. Променили са кода? Това не бе неразрешим проблем. Знаеше, че се е случвало и по-рано, но всеки път Пърл и неговите техници са откривали начин да надхитрят компютъра. Освен това имаше и други пътища във въздушното пространство. Тревожен бе самият факт, че кодът вероятно бе променен. В миналото бе имало няколко подобни случая и всеки път бяха последвали важни събития, Френч бе прекалено млад, за да помни тези събития, но чутото от Стария бе достатъчно.

Френч пропъди тези мисли и съзнанието му се зае с най-належащия проблем: как да проникне от другата страна на тази врата. Имаше и други пътища във въздушното пространство. Естествено, той

бе проучил подробно всичко на екрана на симулационния компютър. Но никога не бе минавал по тези пътища, само малцина ги знаеха. Пърл бе минал веднъж. Скил също. Споменът за разказите на двамата и сега предизвика ледена тръпка по гърба му.

За момент той обмисли сериозно възможността да се върне с празни ръце. В крайна сметка информацията, че кодът за достъп е сменен, вероятно бе не по-малко ценна от няколкото кутии въздух. Старият би проявил разбиране. Но после си представи присмехулните погледи и злорадите забележки зад гърба му. Например, че това е бил просто удобен случай, за да не продължи, и че не са и очаквали друго от него.

Освен това, те имаха нужда от въздух. Ако и следващата експедиция пропаднеше, запасите ставаха ужасно оскъдни.

Френч реши да продължи.

3.

Вътрешността на транспортния самолет бе истински просторна в сравнение с тясната кабина на верижната машина. Наистина, след десетина крачки една метална стена в масленозеления цвят на НАТО преграждаше помещението, но поне бе възможно да ходи изправена, без постоянния страх от нараняване при всяка следваща крачка. Самолетът имаше и друго неоченимо преимущество — тук не бе изложена на опасност от стрелба.

— А какво е мнението на Стоун? — попита Хартман. Лицето му се виждаше доста неясно на екрана — двуизмерен черно-бял образ, изкривен от смущения, които на моменти превръщаха гласа му в почти неразбираемо виене и пищене. Впрочем, тези смущения бяха гаранция, че техният разговор между два континента не можеше да бъде подслушан.

— Мълчи загадъчно — отговори Черити след кратко колебание. След като се огледа бързо и се увери, че Скудър не е наблизо и няма да чуе, продължи: — Все по-често си задавам въпроса, дали не си прави някаква лоша шега с нас.

За миг Хартман сбърчи чело. Гласът му прозвуча почти по бащински грижовно, когато каза:

— Не допускайте да се заразите от недоверието на Скудър, Черити.

— Няма — обеща тя. После се усмихна смутено, вдигна рамене в израз на безпомощност и примирение и продължи с дълбока въздишка: — Все пак понякога го разбирам.

— Аз също — каза Хартман. — Въпреки всичко, досега информацията на Стоун се оказва вярна, нали?

Разбира се, всичко бе истина. И може би точно това я безпокоеше. Откакто бе излязла от съня в замразителната камера, с борба пробиваше пътя си през непрекъснатата поредица от трудности, неприятни изненади, смъртни опасности, предателства и поражения. Относителната лекота, с която протичаше акцията до момента, почти я

подлудяваше. Може би просто бе отвикнала, че може да има и нормално развитие на нещата.

— Вие трябва на всяка цена да... — започна Хартман, но смущенията внезапно се усилиха и изображението на малкия монитор се стопи в трепкащи линии. Черити се намръщи и почука с пръст по екрана — един напълно безсмислен, но любим стар навик, който хората бяха усвоили още с откриването на електрическия ток. После се обърна с питащ поглед към Филипсен:

— Какво му стана?

Младият лейтенант сви безпомощно рамене и по същия начин — почуквайки тук-там — провери и своите уреди.

— Нямам представа — призна той. — Нещо предизвика смущения в радиовръзката.

Черити замълча за миг — чакаше образът на екрана да се появи отново. След като това не стана, тя се обърна, сви рамене и каза:

— Извикайте ме, след като установите връзка.

— Тъй вярно, мадам! — отговори Филипсен с пресилено отривист тон и само ироничната усмивка, която не успя да скрие напълно от лицето си, развали ефекта от него. Черити му отвърна с усмивка и напусна пилотската кабина.

Скудър, Фалър и лейтенант Лестър седяха пред включения монитор на един компютър в задната част на самолета и обсъждаха нещо полугласно. Черити не долавяше нищо, но Скудър изглеждаше доста раздразнен и възбудено размахваше ръце. Всъщност в последно време той беше постоянно раздразнен. И не пропускаше случай да каже открито мнението си за тяхното начинание.

Тя се приближи, притегли свободен стол и седна при тях пред монитора, след като Скудър ѝ направи място. Погледна с любопитство компютърното изображение — мониторът показваше това, което бе очаквала: псевдотриизмерна аероснимка на Ню Йорк и близката околност. Около Манхатън и централната част бяха очертани три концентрични окръжности — синя, жълта и червена.

— Е, какво казва нашият суперинтелект? — попита тя с ирония, без да поясни кого има предвид — компютъра или Скудър. Индианецът отговори пръв, след като ѝ хвърли бърз критичен поглед.

— Нещата не изглеждат никак благоприятни — каза той и посочи най-външния, син пръстен, който обхващаше града в радиус

може би тридесет мили. — Сега сме приблизително тук. Температурата навън вече е около нулата по Целзий. С всяка крачка на север ще става все по-студено. Дори да успеем да се промъкнем покрай роботите от охраната, сигурно ще замръзнем, преди да достигнем втората граница. — Пръстът му докосна втората окръжност.

— Верижната машина ще издържи — каза Лестър. — Изпитвани са до минус осемдесет градуса, но издържат и сто. — И продължи с усмивка: — Производителят обаче ще откаже гаранционния ремонт, ако така претоварваме машината.

— Идиот — каза Фалър.

— Приятно ми е, Лестър — отвърна той с още по-широка усмивка.

— Вие двамата, престанете! — каза Черити строго. — Проблемът не е в студа, Лестър. Чухте какво каза Стоун — там има охрана от автоматични роботи, които разстрелват всичко, което не се идентифицира.

— Значи ще го направим — каза Лестър невъзмутимо.

— Как?

Лестър сви рамене:

— Ще успеем с помощта на логическото мислене — каза той и посочи монитора. — Охраната, която за малко не застреля вас двамата, бе съставена от машини, нали?

— Защо? — попита Скудър.

— Защото е необичайно — отвърна лейтенантът. — О кей, нямам никакво намерение да ви противореча, ако смятате, че разбирате мороните по-добре от мене. Но едно знам много добре — те никога не използват машини, ако това може да бъде избегнато по някакъв начин.

— На открито там е твърде студено за мравките — каза Скудър. — Те също не се чувстват добре при минус сто градуса.

— Точно така — каза Лестър. — Следователно можем да направим извода, че на север ще срещаме само машини.

По лицето на Скудър премина сянка и той промърмори:

— Не ни дръжте в неведение. Какво искате да кажете?

— Много просто — каза Лестър, като се ухили. — Мороните нямат интерес да превръщат собствените си машини в куп отпадъци, като стрелят по тях. Сигурен съм, че техните машини имат някакъв предавател или нещо подобно, който започва да излъчва, в случай че се

приближат до този смъртоносен кордон. Следователно ние трябва да пленим една такава машина.

— Това ли е всичко? — попита Скудър с ирония. — И мислите, че това ще им хареса?

Лестър разкопча кобура си и извади миниатюрния лазер.

— Ще ги помоля най-учтиво.

— Може и да сте прав — намеси се Черити и посочи сигнално червената окръжност около Манхатън и част от града: — Но как ще преминем отгук?

Това, което изглеждаше съвсем безобидно на монитора, в действителност бе преграда от замръзнал въздух. Показваха го данните от измерванията на уредите по време на полета дотук и нямаше никакво основание за съмнение. Температурите там вероятно бяха някъде около абсолютната нула.

— Ще издържи ли и там вашата машина?

— Страхувам се, че не — призна Лестър, без това ни най-малко да промени веселото изражение на лицето му. — Но нали мороните влизат и излизат по някакъв начин от града?

— Може би поначало подхождаме неправилно към този въпрос — каза Скудър.

Гласът му звучеше учудващо спокойно и привлече вниманието не само на Черити. Филипсен също откъсна поглед от компютъра и объркано погледна индианеца.

— Окей, сега да обобщим, какво ти е разкрил твоят нов приятел — продължи Скудър, и погледна косо Черити.

Тя преглътна хапливата забележка.

— Значи някъде близо до Слънцето е заложена бомба — продължи Скудър. — Засега не ни интересува какво е действието ѝ. Единственият път до нея минава през Ню Йорк? Така ли е?

Черити кимна безмълвно. Предугаждаше накъде бие Скудър.

— Питам се обаче защо? — продължи той. — Доколкото знам, съществува един-единствен трансмитер, с който може да се напусне Земята, и той се намира на Северния полюс.

— Точно него ще използваме — каза Черити. — Устройството в Ню Йорк е само релейна станция.

— Която ще ни прати право в Черната крепост — добави Скудър мрачно. — Право в сърцето на тяхната власт. Ако ме питаш, там ще ни

чакат десет хиляди мравки, готови за стрелба.

— Ще бъдем прехвърлени за частица от секундата — отговори Черити уморено. — Но нали това вече го...

— Обсъдихме. Да, знам — прекъсна я Скудър. — И ако трябва, ще го обсъдим още сто пъти. Просто е безсмислено, Чери! Ако това е само релейна станция, защо тогава не използваме някой друг трансмитер? По света са хиляди, може би десетки хиляди. А сега, моля те, не ме убеждавай, че Стоун знае кода за достъп единствено за този апарат! Защо трябва да минем точно през Ню Йорк? Да ти кажа ли защо? За да ни залови там!

— Глупости — възрази Черити, но думата не прозвуча убедително и в собствените ѝ уши. Въпреки това продължи: — Ние трябва да изключим този централен компютър. Ако не го направим, половината армия на мороните ще бъде по петите ни още преди да сме се материализирали напълно в станцията до Слънцето.

Поне така бе казал Стоун тогава. Стори ѝ се убедително. Особено след най-ужасяващата безсмислица, която чу тогава.

Скудър само се изсмя.

— Той няма никакви причини да усложнява нещата — каза Черити безпомощно. — Можеше да ни довърши още в Кьолн, и то без никакъв риск.

Имаше чувството, че казва това единствено за собствено успокоение. Скудър дори не си направи труда да ѝ отговори.

Черити го погледна за секунда, очаквайки подкрепа, после стана и закрачи неспокойно напред-назад. Погледът ѝ попадна върху задната част на товарното помещение на самолета, което бе преградено със ситна мрежа от изкуствена материя. Обзе я смесено чувство на гордост, примирение и почти истеричен гняв. Не бе за първи път.

Въпреки гигантските си размери, самолетът бе натоварен до краен предел. Това, което хората на Хартман бяха натоварили в пет от шестте сектора на товарното помещение, само преди половин век щеше да бъде достатъчно да бъде разпалена, а после и спечелена една средна по мащаб война. Пред затворената товарна рампа на Superguppy II се намираше готов за бой танк „Леопард“ — едно от тези изцяло компютъризирани, почти неуязвими чудовища, които бяха открили в Париж. Зад него се издигаше причудливият силует на частично разглобен хеликоптер „Стелт“. Останалата част от платформата бе

заета от неизброими каси, сандъци, кутии, в които Хартман бе наредил да бъде опаковано всичко необходимо за щурмуването на град от мащаба на Ню Йорк. „Забравил е само топло бельо“, помисли си Черити с насмешка. О, да — и още една дреболия: липсваха около двадесетина мъже, които да приведат в действие тази фантастична бойна техника.

Разбира се, Хартман нямаше никаква вина. Дал им беше всичко, което можеше да отдели. Самият той нямаше хора, откакто все повече от тях преминаваха на страната на Кайл. Лестър и двамата му колеги бяха всъщност повече от това, от което можеше да се лиши.

Черити се запита какво ли правеха сега там, в гигантския бункер. Когато го напуснаха преди три дни, персоналът му наброяваше само седемдесет души. Необходими му бяха пет пъти повече хора само за да поддържа минималното попълнение на състава на базата.

— Бихме могли да опитаме с „Леопарда“ — каза Лестър, който бе забелязал погледа ѝ, но очевидно го бе изтълкувал напълно погрешно.

— Ще се справите ли с него? — запита Черити, без да се обръща. Почти долови със слух усмивката му.

— Имам няколко часа упражнения на тренажора. Но едва ли е по-трудно от...

— ПРЕХВАЩАЧ или ОТМЪСТИТЕЛ. — Черити довърши изречението с ирония. — Да, знам. Даже ви вярвам. — Тя се усмихна, поклати глава и се обърна отново към тримата. — Но няма особена полза. Ние трябва да влезем незабелязани в града.

Лестър се ухили още по-самодоволно:

— Пуснете ме зад оръдието и няма да остане никой, който да може да ни забележи.

Черити отново се усмихна против волята си. Сега обаче не отговори, а мина покрай тях и се насочи отново към пилотската кабина.

— Какво става с радиовръзката с Хартман?

Филипсен дори не отдели поглед от уредите, а продължи с бързи нервни движения да работи с клавишите и превключвателите.

— Има ли нещо нередно? — запита Черити, след като не получи веднага отговор.

Филипсен сви измъчено рамене и отговори уклончиво:

— Аз... не съм сигурен.

С бързи крачки Черити застана зад гърба му и се наведе, за да погледне. Това не ѝ помогна да разбере много. Управлявала бе космически кораби, десет пъти по-големи от този транспортен самолет, но пултът за управление на тази машина я объркваше напълно.

— Какво става? Прекъсна ли връзката?

— Напълно — отговори Филипсен. — Но най-малко ме безпокои радиовръзката. — Той поклати глава. — Нещо не е наред с тази машина.

— Какво по-точно имате предвид — запита Черити обезпокоена.

Филипсен отново сви рамене:

— Аз самият не знам — призна той. — Ето, вижте. Уредите регистрират нещо, което излиза извън обхвата им.

Черити чу, че Скудър, Лестър и Фалър влизат в пилотската кабина и отстъпи половин крачка встрани, за да направи място на Лестър.

— Пусни ме да видя — каза лейтенантът. — Всичко трябва сам да правя!

Филипсен го прониза с гневен поглед и посегна към някакъв превключвател, но Лестър го перна през пръстите и с укор поклати глава:

— Дръж си непохватните лапи по-далеч от моите уреди. Това е самолет, а не автомат за кафе!

— Престанете! — срязва го Черити. — Овладейте се, лейтенант Лестър! — И продължи, като посочи въпросително пулта за управление: — Какво става там?

Лестър видимо се сепна и погледна към пулта, но не отговори веднага, а с нарастващо изумление продължи бързо да оглежда контролните уреди.

— Опасявам се, че лейтенант Филипсен е прав, капитан Леърд — каза той с неестествен глас. — Изглежда, уредите са под действието на смущения.

— Изглежда? — подхвана го Скудър.

— Да, така мисля — каза Лестър, и сви рамене. — Защото това, което показват, е чисто и просто невъзможно. Тъпа техника! Значи все пак не нещо повече от автомат за кафе!

Черити го погледна с тревога и запита, като се опитваше да запази самообладание:

— Какво показват уредите?

Жестовете на Лестър издаваха пълната му безпомощност:

— Показанието на уредите не може да бъде вярно, капитан Леърд. Ако това е истина, към нас се приближава нещо. Нещо с размерите на жилищен квартал.

— Моля? — каза Скудър изплашен.

Лестър хвърли отново поглед към уредите и отговори:

— Около седемстотин метра дължина, триста метра широчина и почти същата височина. Тегло сто и деветдесет хиляди тона — плюс-минус пет процента. Невъзможно.

— Не бих бил... така сигурен — промърмори Скудър ужасен. Инстинктивно погледна през стъклото на пилотската кабина, но картината вън бе останала без промяна. Пред тях се простираше кафяво-бялата снежна равнина и кипящата завеса на виелицата.

— Невъзможно — упорстваше Лестър. Почука с върха на кутрето си по един от многобройните монитори. — Ето, излиза, че това нещо нито се движи на колела, нито лети.

— А какво прави?

— Крачи.

За десетина секунди в пилотската кабина настъпи пълна тишина. Тогави Скудър промълви съвсем тихо:

— Грешите, Лестър. Възможно е.

Черити зяпна от изненада:

— Моля?

— Старт! — изрева Скудър внезапно. — За бога, да излитаме! Трябва да изчезнем оттук!

Лестър като че ли се променяше с всяка изминала секунда. У него вече нямаше нищо наивно и детинско. С прецизността на машина той действаше, седнал в пилотското кресло. С единствено движение на ръката превключи половин дузина уреди и притегли лоста на щурвала. Ръцете на Филипсен също заиграха по пулта, подобно на малки пъргави животинки, които сами знаеха какво трябва да вършат, Фалър седна безмълвно на мястото на радиста зад тях и надяна слушалките.

— Затегни предпазните колани! — Лестър издаде кратка заповед. — Гответе се за авариен старт!

По пулта за управление замигаха светлини, като че ли едновременно оживяха десетки уреди. От корпуса на самолета долетя глухо бръмчене, което бързо се усили и премина в променлив вой, когато Лестър пусна турбодвигателите.

Неспокойни, Черити и Скудър заеха местата си.

— Какво е това? — попита Черити нервно. — Какво иде към нас, Скудър?

— Ако е това, за което се опасявам — промърмори Скудър, — трябва само да погледнеш навън.

Черити го послуша и изстена, загубела самообладание.

На два-три километра пред тях се спускаше завесата на урагана, а зад нея се движеше нещо. Нещо голямо.

Секунда по-късно тя мислено се поправи. Не, не беше голямо, това беше нещо гигантско.

— Какво... е... това? — прошепна тя, със заекване.

— Металоход — отговори Скудър. — Велики боже, това е металоход! Лестър, излитай!

— Опитвам се — отвърна младият лейтенант. — Двигателите трябва да загреят. Нямаме достатъчно тяга. Ако стартирам сега, ще паднем в снега, нали не го желаете?

Гласът му бе напълно спокоен, почти безизразен. И то след въздействието на гледката на приближаващата грамада.

— Колко време ви трябва?

— На пълен риск? Една минута.

Черити успяваше с мъка да следи разговора. Сянката зад вихрушката се беше приближила със страхотна скорост. Разстоянието, бушуващата буря и фантастичните ѝ размери създаваха илюзията за бавно и тромаво движение, но това впечатление бе напълно погрешно.

Металоходът приличаше на бръмбар, уголемен до гигантски размери. Тялото му беше матовосребърно, потъмняло и се носеше от десет или дванадесет колосални, многократно разчленени крака, които с всяка стъпка придвижваха чудовището на петдесет-сто метра. Няколкото неравни израстъци и куполообразни издатини в предната част му придаваха вид на живо същество. Температурата му очевидно беше по-висока в сравнение със заобикалящия го сняг, тъй като около него се издигаше облак кипяща пара и това създаваше илюзията, че диша.

— Четиридесет и пет секунди — каза Лестър.

— Какво е това? — повтори Черити.

Този път Скудър отговори:

— Аз... виждал съм нещо такова преди време. Тогава бяхме проникнали в забранена зона. Не знам какво е, но разрушава всичко по пътя си. Сгради, автомобили, цели градове.

— Тридесет секунди — каза Лестър. В гласа му прозвуча леко нервна нотка. — На косъм сме. Не обещавам, че тази барака ще излети.

— А бордовото оръдие? — запита Фалър, и посочи пулта за насочване на тежкия рентгенов лазер, монтиран на носа на самолета.

— Забрави го — промърмори Лестър. — Необходима ми е пълната мощност без остатък, за да вдигна самолета.

И без това Черити се съмняваше, че биха могли с лазер да спрат този колос.

— Десет секунди!

Двигателите изреваха. В този момент металоходът излезе напълно иззад завесата на снежната буря и се завъртя с привидно тромаво движение, така че предницата му се насочи право към самолета. Черити откри, че чудовището все повече приличаше на бръмбар. Имаше гигантска муцуна с две огромни челюсти. За един зловещ миг отново ѝ се стори, че срещу тях стои живо същество и ги наблюдава със злоба и неприязън.

— Пет секунди! Четири, три — дръжете се здраво!

Двигателите изреваха. Снегът под самолета избухна в облаци пара, когато насочените вертикално двигатели избълваха нажежени до бяло газове. По корпуса на самолета премина забавено, мъчително потрепване. За няколко секунди нямаха никаква видимост поради издигащите се облаци пара.

Въпреки това Черити усети как потрепервайки машината неохотно се отдели от земята, с рева на смъртно ранен звяр. Самолетът бавно започна да се издига вертикално нагоре и с клатушкане и подскоци постепенно се измъкна от облака пара. Черити хлъцна от изненада, защото не очакваше да види чудовището така близо. Подобните на кули метални крака се движеха като краката на паяк, който преследва плячката си.

— Ще успеем! — изкрещя Лестър. — Да! Издига се! Добре! Ще успеем!

— Не — каза Филипсен спокойно. — Няма да успеем.

Металоходът бе само на стотина-двеста метра. От самолета го деляха едва няколко от неговите исполински крачки, за които му бяха необходими два пъти по-малко секунди. Гигантската зейнала стоманена паст и движещите се челюсти, които не бяха нищо друго, освен огромни захващащи устройства с остри зъби, бяха почти на височината на пилотската кабина.

Още една крачка. Половин секунда. Самолетът продължи да се издига.

Лестър изкрещя и Черити усети как самолетът се наклони към дясното крило и започна да пада.

Чудовището бе само на петдесетина метра пред тях, когато самолетът се разби с трясък в снега.

4.

През последния половин час Френч постепенно привикна с мисълта, че трябва да се върне на Земята. Това го плашеше до смърт.

Запита се защо нещата бяха устроени така. Всеки от тях — кой по-рано, кой по-късно, щеше да се върне на Земята. Въпреки мълвата, че Стария вероятно ще надживее поне още три поколения в Убежището, както бе надживял три поколения досега. Но даже тази формулировка бе по принцип погрешна. Та нали Земята бе Раят, където един ден всички щяха да бъдат възнаградени за мъките и лишенията в Убежището? Поне така му бяха разказвали. Френч се питаше все пак защо е този панически страх от завръщането у дома.

Сигурно за стотен път през последните десетина минути Френч отново погледна индикатора на запаса от въздух. Ако вярваше на малката червена стрелка, отдавна трябваше да е мъртъв. Поне от пет минути уредът показваше нула. Или бутилката за въздух на гърба му беше вече почти празна и сега вдишваше последните остатъци, които не бяха в състояние да отклонят стрелката, или уредът просто се бе повредил под действието на силата на тежестта. По разбираеми причини Френч приемаше втората възможност и имаше поне едно основание за това.

Навлязъл бе така дълбоко в Зоната на тежестта, както никой човек досега. Поне никой от тези, които се бяха завърнали оттам. Всяко движение бе свързано с неимоверно напрежение, даже дишането бе станало съзнателна дейност, която изискваше голяма концентрация на вниманието. С всяка крачка напред ставаше все по-тежко. От време на време кървав воал падаше пред погледа му. Вероятно малцина преди него бяха имали възможността съзнателно да преживеят това усещане — тежестта на собствените си органи. Като че ли оловни тежести бяха окачени към сърцето, белите дробове, стомаха. Понякога му се струваше, че усеща дори мъчителното изтласкване на кръвта по стеснените артерии. Без съмнение — това бе болестта на тежестта. Щеше да се наложи да лежи в треска в продължение на седмици и

само ако имаше щастие, щеше да оздравее без трайни увреждания или дори осакатяване.

Френч би се изсмял, когато осъзна абсурдността на тази мисъл, стига да можеше да си поеме дъх. Сега едва ли трябваше да го тревожи опасността от трайни увреждания на здравето и осакатяване. Единственото трайно увреждане, което го заплашваше в момента, бе една трайна смърт...

Той продължи, олюлявайки се. Видя пред себе си неясните очертания на някаква рампа, която водеше под наклон надолу, но прекалено късно осъзна опасността — тук тежеше тридесет пъти повече, отколкото в Убежището. Грубата дихателна маска заглуши вика му, когато той изгуби равновесие, преобърна се напред и политна в пропастта.

Сигурно дълго бе лежал в безсъзнание. Най-напред осъзна, че лежи по гръб и го гледат опулените очи на паяк, който се бе надвесил над него и с три от шестте си крайници дърпаше защитното му облекло. Острите нокти без усилие късаха прозрачната изкуствена материя, Френч чу пронизително, немелодично изсвирване. Вероятно това беше езикът на паяците.

Той посегна машинално към харпуна си. Нека да изпрати поне още едно чудовище на Земята. Тогава се случи нещо неочаквано — паякът ненадейно се изправи, протегна и четирите си ръце и със смешни и непохватни движения му помогна да стане на крака. Не звучеше ли свиркането на паяка някак си... загрижено? Френч като по чудо остана неразкрит. Паякът го бе докосвал, но бе останал заблуден от маскировката!

Невъзможно! Всеки в Убежището знаеше, че несръчно скроената маскировка би могла да заблуди насекомите само при бегъл поглед...

Очевидно досега бяха живели с напълно погрешни представи за света на паяците. Залитайки под товара на собственото си тегло, но и замаян от шока на изненадата, Френч стоеше неподвижен, зяпнал право в паяка. Насекомото продължаваше да му говори нещо с пискливия си глас, като жестикулираше с четирите си ръце. Очевидно съществува все пак нещо, което не е наред с неговия себеподобен. Вероятно паякът бе изненадан, че е попаднал на себеподобно, макар и малко различно на външен вид, което без съмнение не разбираше нито дума от езика му. Вероятно бе изненадан

и от харпуна, който се появи в ръката на Френч, но изненадата му бе пълна, когато половинметровата стоманена стрела го прониза и повали на пода.

Френч се бореше с отчаяни усилия да не загуби отново съзнание. Наближаваше мигът, когато щеше да падне, без да има сили да се изправи. Усилието да вдигне оръжието и да се прицели в паяка го бе изтощило напълно. Започна да залита, всичко около него се въртеше. Блъсна се в някаква стена и изпусна харпуна, сега тежък десетки килограми. Червените воали пред погледа му се смениха с черни. Някаква невидима челюст стегна сърцето му. Задушаваше се, но не можеше да си поеме дъх. Без съмнение, скоро щеше да умре, но не от болестта на тежестта. Не му оставаше толкова време. Преди да бъде убит от силата на притеглянето, щеше да умре от задушаване. Запасът му от въздух бе привършил окончателно.

Той се свлече на колене до застреляния паяк и замъгленото му съзнание успя само смътно да регистрира, че поваленото насекомо продължаваше да помръдва. Може би тези чудовища бяха по-жилави, отколкото предполагаша, а може би това беше само рефлекс, но една страховита лапа замахна към него и острият нокът раздра маскировъчния костюм на Френч. Свистенето на въздуха смрази кръвта му.

Тогава усети, че отново може да диша.

5.

Някой я бе сграбчил грубо под мишниците и я влачеше бързо по снега, без да обръща внимание на това, че краката и бедрата ѝ се блъскаха в неравностите, които се криеха под измамно равната бяла покривка. Под облеклото ѝ бе влязъл сняг и се топеше по кожата на гърба ѝ. Пулсираща болка проряза десния ѝ крак и започна да се усилва с всеки удар на сърцето. Беше ѝ много студено, в същото време някаква неестествена жестока топлина обливаше лицето ѝ. Опита се да отвори очи, но светлината бе така ярка, че тя изстена и стисна отново клепачи.

След миг опита отново. Някакво лице в рамката на тъмнозелен шлем подскачаше нагоре-надолу пред очите ѝ. Смътно долови и нещо грамадно, сребристо, чиято полирана повърхност отразяваше зловещи отблясъци.

Металоходът!

Паметта ѝ се възвърна внезапно. Тя простена, опита се да вдигне глава и започна инстинктивно да се брани, за да се отскубне от хватката. Изненадан, Лестър я пусна без предупреждение и тя падна тежко в снега. Той се наведе бързо над нея с намерението да ѝ помогне отново, но тя се изплъзна, като се претърколи странично — при това под облеклото ѝ влезе още сняг и веднага започна да се топи — и сама скочи на крака.

— Какво се е случило? — попита Черити.

— Не съм виновен — защитаваше се Лестър. — Аз ви предупредих. Казах ви, че рискът е максимален! Трябваше да изчакаме още тридесет секунди и тогава щяхме да излетим без проблеми, но този...

— Млъкни най-после, Лестър — каза някакъв глас и Черити едва сега откри, че не бяха сами. Скудър и другите двама воители бяха коленичили в прикритието на прясната, където я бе довял Лестър. Лицето на Скудър кървеше, а Фалър с болезнена гримаса притискаше лявата си ръка към тялото. Филипсен бе снел лазерната пушка от

рамото си и се целеше в някаква грамада с нереални размери, която се извисяваше високо пред тях върху дузина подобни на кули стоманени крака. Картината бе повече от абсурдна.

Черити изтръска снега от себе си, с две крачки се озова пред Скудър и загрижена протегна ръка към лицето му, но той поклати глава:

— Няма нищо. Само драскотина.

Черити знаеше, че няма смисъл да спори с него на тази тема, затова се задоволи с още един изпитателен поглед към окървавеното му лице. После припълзя на лакти и колене до Филипсен. Младият воин лежеше по корем в снега и се целеше с оръжието си в металното чудовище. Черити бе убедена, че той вършеше това единствено поради необходимостта да се хване здраво за нещо.

Реакцията му беше напълно разбираема. Когато погледна в същата посока, за миг и тя изпита желание да се вкопчи някъде здраво с ръце, за да не изгуби почвата под краката си.

Чудовищната машина бе спряла точно над останките на разбития самолет. Двете предни двойки крака бяха присвити, така че тялото ѝ беше наклонено напред и наистина напомняше гигантско стоманено насекомо, което поглъща плячката си. В случая плячката не беше нищо друго, освен горящите останки на транспортния самолет. От време на време в корпуса му проблясваха взривове — това бяха запасите муниции на борда, които експлодираха от високата температура. Самолетът бе така обезобразен от експлозиите, че вече трудно се разпознаваше първоначалната му форма. Черити инстинктивно се запита как бяха успели да се измъкнат живи и почти невредими от тази горяща развалина. Един от двигателите тлееше, нажежен до злоещо червено. Излъчваната топлина бе нетърпима даже при тях, на повече от двеста метра разстояние.

Всичко това изобщо не пречеше на металохода, който с чудовищните си щипци методично разрязваше на части останките от самолета и те потъваха една след друга в гигантската уста. Въпреки че беше невъзможно, за миг ѝ се стори, че вътре проблясват зъби.

— Той ще го... изяде! — засрича Филипсен. — Той... той поглъща самолета!

Черити усети в гласа му обезпокоителни нотки и сложи ръка на рамото му, за да му вдъхне кураж.

— Това е само една машина, Филипсен — каза тя спокойно. — Само машина.

Филипсен я изгледа втренчено. Очите му бяха разширени от ужас. Черити видя злоещите искри в погледа му и разбра, че всеки миг съзнанието на младежа може просто да изключи, Филипсен в никакъв случай не беше страхливец, иначе Хартман едва ли би го изпратил с тях. Видът на това чудовище надхвърляше обаче поносимите за психиката граници. Влудяваше не опасността и заплахата, която се излъчваше от него, а просто фактът, че съществуваше нещо толкова невъзможно.

— Това е само машина — повтори тя, но трябваше да вложи всички сили, за да придаде убедително звучене на думите си. Нея самата я обземаше бавно, но неотстъпно чувството, че губи почва под краката си. Велики боже, това нещо бе по-голямо от самолетносач!

Филипсен се поуспокои. Погледът му остана леко неспокоен, но ръцете му престанаха да треперят.

— Това е само машина — каза тя за трети път. — Няма да ни направи нищо. Сигурно сме прекалено дребни, за да ни регистрира изобщо.

Скудър се приближи пълзешком, погледна безмълвно към останките от самолета, след което с ръка загреба сняг, за да измие кръвта от лицето си. Черити се увери, че раната на челото му наистина бе само драскотина.

Скоро към тях се присъединиха и другите двама. Всички гледаха мълчаливо как машината почти със задоволство разрязваше и разкъсваше самолета на парчета и поглъщаше отломките. Черити наистина описа мислено с тези думи действията на машината и не ѝ се удаде да намери по-подходящ израз.

— Искам да знам какво прави това нещо там — промърмори Фалър.

Скудър се засмя тихо и каза:

— Защо не идеш да го попиташ?

След това вдигна пушката си, включи оптичския прицел и в продължение на няколко секунди напрегнато се взираше към сребристия колос. После свали оръжието, подаде го на Черити и ѝ посочи една точка косо встрани от „муцуната“ на бръмбара:

— Виждаш ли малкия триъгълен отвор там горе, между двата купола?

На Черити бе необходим само миг, за да се нагоди към променения зрителен ъгъл на оптиката. Тогава видя откритието на Скудър: на десет до петнадесет метра над зейналата уста на гигантския бръмбар имаше нещо като врата с почти триъгълна форма, в която се мяркаха малки шесткраки фигурки. Мравки.

— За бога, какво е това? — прошепна тя, след като свали пушката и я върна на Скудър.

— Може би това е робот от охраната, за които спомена Стоун? — попита Фалър. Гласът му не прозвуча твърде убедително.

Скудър веднага поклати отрицателно глава:

— Невъзможно. Безсмислено е такъв гигант да се използва като бойна машина.

Всички замълчаха отново, докато машината старателно и без да бърза, обра отломките от самолета. Погълнат бе дори нажеженият двигател.

Със затаен дъх очакваха великанът да се обърне и да си тръгне. Вместо да направи това, гигантските челюсти се вдигнаха рязко, а на тяхно място от долната част на машината изпълзя нещо, което напомняше жилото на насекомо. Със смразяващ трясък стоманеното острие се заби в земята и продължи шумно да пробива пръстта и скалите надолу. Земята започна да трепери.

— Сега пък какво прави? — промърмори Скудър.

— Надявам се, не снеся яйца или нещо подобно.

Опитът му да смекчи с шега мрачния тон на казаното, бе неуспешен. С крайчеца на окоето си Черити видя как Филипсен леко потръпна и пребледня още повече. Самата тя с усилие на волята пропъди абсурдната представа, която се роди в съзнанието ѝ — как изведнъж десетки малки подобия на това стоманено безумие изникват изпод земята и се нахвърлят върху всичко на пътя им.

— Аз мисля... знам какво е това — каза тя неочаквано.

Скудър и останалите трима я изгледаха изумени, но тя не бързаше да отговори на въпросителните им погледи, а с рязък нервен жест се обърна директно към Скудър.

— По-рано си виждал нещо такова — каза тя възбудено. — Спомни си, Скудър! Какво правеше?

— Какво правеше? — В първия момент Скудър като че ли не можеше да отговори нищо. — Не разбирам съвсем... Не правеше нищо. Просто обикаляше из околността и разрушаваше всичко.

— Така, както разруши самолета?

— Да. Автомобили, самолети, цели сгради... — Внезапно лицето му просветна. — Ти... ти смяташ, че е нещо като събирач на метални отпадъци?

— Вероятно — каза Черити. — Предполагам, че събира метал. Затова и се насочи към нашия самолет. Това нещо въобще не е искало да ни напада. Трябва му само металът.

— Но това е безумие — промълви Фалър.

Черити не обърна внимание на думите му. Тя отдавна бе осъзнала, че всякакви опити да се вникне в логиката на нашествениците от Морон водеха пряко до загуба на разсъдък.

— Ако е така — продължи тя невъзмутимо, — това нещо ще ни послужи като пропуск за Ню Йорк.

Дори Скудър пребледня и изпъшка:

— Моля?

Черити посочи на север:

— Той дойде оттам, нали?

— Вие... нали вие все пак не смятате... да се качите на борда на това нещо? — прошепна Лестър.

— Имате ли по-добра идея? — попита Черити. — Не можем да останем тук. Ако изключим всичко друго, то току-що закуси с цялата ни екипировка. Дори и да не ни открият роботите от охраната, тук ще замръзнем само след няколко часа. Сигурно ще успеем да се скрием някъде вътре в него. Той е достатъчно голям.

— Вие не сте с ума си! — изплъзна се от устата на Филипсен.

Черити се усмихна:

— Сигурно. Това е едно от изискванията, за да ти възложат такава задача. — После продължи сериозно. — Не можем да останем тук.

— Няма гаранция, че отива към Ню Йорк — каза Скудър загрижено. — Може с месеци да броди из околността.

— Но отива някъде — отговори Черити. — Искаш ли да останеш тук, докато те заловят или докато замръзнеш?

Скудър не отвърна нищо повече. Черити отново взе пушката му и погледна с оптиката към мравките високо горе в машината. От петте или шест фигури сега се виждаха само две. Внезапно и те се обърнаха и изчезнаха във вътрешността на гиганта. В същото време жилото започна да се прибира. От корпуса на машината проехтя страховит тътен и скърцане, когато предните двойки крака се изправиха и тялото ѝ зае отново хоризонтално положение.

— Сега! — заповяда Черити.

Всички — не само Филипсен — се поколебаха за миг, но очевидно бяха осъзнали, че тя има право: ако останеха тук, ги очакваше може би не толкова бърза, но сигурна смърт.

Затичаха се, когато машината повдигна първия от многобройните си крака и започна да се извъръща. Земята трепереше. Пред тях отвисоко се изсипа истинска бомбардировка от скални отломки и кал, а Черити с ужас откри, че гигантските крака на колоса бяха значително по-големи, отколкото изглеждаха отдалеко. Тя прецени, че огромното овално туловище на стоманената машина бе най-малко на седемдесет-осемдесет метра височина над земята. Краката на гиганта, наподобяващи протези с многобройни стави, се движеха с лекота, нереална за машина с такива размери. Това нещо се движеше учудващо бързо!

Черити заобиколи един от огромните кратери, които издълбаваха в земята краката на машината при всяка крачка, и ускори ход. Тогава чу внезапния предупредителен вик на Скудър, спря на място и в последния миг разбра причината: ако бе продължила със същата скорост, трябваше да е достигнала тъкмо мястото, където сега в земята потъваше един от краката на тежката машина. Тя побягна по дъга вляво, приведе се, когато върху ѝ се изсипа градушка от камъни и пръст, и скочи с всички сили.

Скокът беше прецизно пресметнат. Тя се сблъска грубо с масивната стоманена броня, но успя да намери сигурна опора за ръцете и краката си, когато кракът започна да се вдига. Още преди той да се отдели от земята, при нея по същия начин се изкатериха Скудър и Фалър. Тя видя, че Филипсен и другият воин се насочват към друг крак на машината, даде им знак с ръка и извика:

— Не! Трябва да бъдем заедно!

Не оставаше време, тъй като машината бе завършила завъртането си. След като муцуната ѝ се насочи отново на север, тя започна видимо да ускорява темпото на крачките. Тримата успяха буквално в последния момент да издърпат Лестър и Филипсен горе при тях. Озоваха се отново в сред ревящия хаос на урагана и с всички сили се бореха, за да не бъдат отнесени от ледените пориви на вятъра.

Стана студено, невероятно студено. След кратко време Черити вече не чувствуваше ръцете си. Дори дишането стана болезнено. Машината продължаваше да ускорява ход и навлезе във фронта на урагана със скоростта на бърз влак. Температурата спадаше непрестанно — с по един градус на всяка крачка на гиганта. Снежната виелица стана, така гъста, че фигурите на хората се разпознаваха само като силуети.

Скудър изкрещя към нея. Бурята отнесе думите му, преди тя да разбере нещо, но погледна в посоката, в която сочеше ръката му.

Само на няколко метра над тях, на металната повърхност на гигантския крак бе отворен овален капак, а от отвора навън стърчеше грозният череп на мравка морон. Очевидно приближаването им не бе останало незабелязано.

Скудър се прицели с пушката и стреля към морона. Не улучи, но насекомото се скри изплашено вътре.

Само след секунда се показва отново, но този път ръцете му не бяха празни. Във всяка от четирите си лапи държеше по едно от миниатюрните смъртоносни лазерни оръжия, които им бяха доста добре познати.

Мравката не успя обаче да даде нито един изстрел. Скудър бе използвал краткия миг, за да изпълзи бързо нагоре до люка и да се хване с две ръце за капака. Когато мравката се наведе от отвора, той освободи лявата си ръка, грабна задния ѝ крак и го дръпна с всички сили. Вероятно при нормални обстоятелства със силата си едва ли би успял само да извади чудовището от равновесие. Черити познаваше много добре страхотната физическа сила на тези двуметрови насекоми. Точно в този миг обаче машината правеше поредната крачка и допълнителният тласък бе достатъчен. Мравката нададе пронизителен писък, изпусна две от четирите оръжия и падна назад във вътрешността на машината. Скудър я последва със светкавичен скок през люка.

Черити също запълзя с всички сили нагоре. Скудър беше физически силен, но нямаше никакъв шанс срещу тези насекоми чудовища. Ако мравката само успееше да го докосне, щеше без усилие просто да го разкъса.

Черити тъкмо бе достигнала под люка и се готвеше със скок да се прехвърли вътре, когато над нея се появиа Скудър и мравката-морон. Насекомото бе изпуснало и останалите си оръжия и сега се опита да хване противника си едновременно и с четирите си ръце. Скудър го избегна ловко, ненадейно сграбчи една от мършавите лапи, покрити с черна хитинова броня, и му приложи хватка от джудо като по учебник. Моронът изпищя от ужас, когато за пръв и последен път в живота си откри, че собствената му физическа сила може да бъде насочена изцяло срещу него самия, изгуби равновесие и размахвайки лудо ръце и крака, се изгуби надолу във вилицата. Черити се прехвърли през люка, остана опряна на коляно на пода и се огледа неспокойно, а ръката ѝ посегна към оръжието, но не довърши движението си. Камерата, в която бяха попаднали двамата със Скудър, беше миниатюрна и представляваше кръгъл цилиндър с ръждясали стени, в който едва имаше място за двамата. Мравката беше сама.

От някаква абсурдна гордост Черити пренебрегна протегнатата за помощ ръка на Скудър и със собствени сили се изправи на крака. В следващия миг обаче, когато машината направи поредната крачка и подът под краката им внезапно се превърна в наклонена плоскост, тя връхлетя върху Скудър. Той се изсмя така безсрамно, че тя с удоволствие би го зашлевила, и бързо пусна раменете ѝ, щом съзря предупредителни пламъчета в очите ѝ.

Двамата отстъпиха навътре в тясната ниша, за да направят място за останалите.

— А сега? — Филипсен зададе излишен въпрос, след като последен се вмъкна вътре.

Скудър посочи нагоре. Помещението нямаше таван, а се стесняваше нагоре и преминаваше в кръгла шахта с диаметър около метър. По стената на шахтата нагоре се виждаше нещо, което вероятно беше стълба, предназначена за двуметровите шесткраки твари. Очите на Филипсен се разшириха от страх.

— Вие искате... там нагоре? — промълви той.

— Можем и да останем тук и да чакаме, докато дойдат да видят какво е станало с техния портierer — пошегува се Скудър. — Какво предпочитате?

Той направи няколко маха с ръце като пружинираше силно с крака, и се отгласна с мощен отскок нагоре. Въпреки че се открояваше над всички с високия си ръст, едва при третия опит успя да се хване в най-ниското „стъпало“ на стълбата. Черити и останалите си помогнаха при изкачването. Като най-лека, тя остана последна, а Филипсен и Фалър я изтеглиха нагоре до стълбата.

Поне в едно имаха късмет — още никой не бе забелязал изчезването на мравката, която Скудър изхвърли от машината. До момента не се бяха появили други морони, за да се осведомят за съдбата на своя събрат. Докато пълзяха в тясната шахта, оставаха без всякакво прикритие. Един-единствен изстрел можеше да свали всички долу и това без съмнение щеше да бъде гибелта на малкия им отряд.

Затова пък изкачването беше истински кошмар. Машината продължи да ускорява хода си и при всяка следваща стъпка на гигантския крак те се блъскаха тежко или в металната стена, или в стълбата. Няколко пъти Черити оставаше без дъх, обзета от чувството, че няма да може да продължи, а някъде към средата на изкачването кракът на Фалър се изплъзна от горното стъпало и мина само на милиметър от лицето ѝ. Освен това тази необикновена стълба бе направена за морони, а не за хора. Стъпалата бяха прекалено тънки, за да осигурят добра опора, и бяха много отдалечени едно от друго, така че катеренето изискваше неимоверни усилия. Черити се опита да брои стъпалата, за да има приблизителна ориентация, но се отказа. Голямото изтощение ги принуждаваше често да спират за кратка почивка.

Никой не бе поглеждал часовника си, но Черити прецени, че бе изминал повече от час, когато достигнаха горния край на стълбата.

Останали без дъх, един по един се измъкнаха след Скудър от шахтата. В лицата ги блъсна вълна от тежък въздух с дъх на метал и прах. Черити изпълзя изтощена на няколко крачки от отвора на шахтата и се опита да стане, но и на нея, както и на останалите, не ѝ стигнаха силите за това. Самият Скудър се бе отпуснал със затворени очи, облегнат на стената, и дишаше тежко.

В шахтата беше тъмно като в рог. Тук горе цареше мътен, сивкав сумрак, в който се виждаше само на няколко крачки разстояние.

Намираха се в ниско, но много обширно помещение с леко наклонен под. Докъдето стигаше погледът, помещението бе празно.

Черити успя да се изправи в седнало положение и изтри чело с опакото на дланта си. Със смесица от удивление и ужас откри, че потта по кожата ѝ бе започнала да замръзва. Върховете на пръстите на ръцете и краката я сърбяха, устните ѝ бяха напукани и безчувствени. Досега смяташе, че това се дължи на изтощението, но внезапно осъзна истинската причина — студът. Тук бе много по-студено, отколкото вън. Ужасена погледна термометъра. Той показваше деветнадесет градуса под нулата.

— Студено е тук, по дяволите! — каза Скудър, който бе забелязал погледа ѝ. — Изглежда, отоплението е повредено.

Черити се усмихна само от учтивост и предпазливо се изправи на крака. Подът се люлееше и в първия момент тя изплашено разпери ръце, за да пази равновесие.

Всички станаха, избраха произволно посока надясно и потеглиха. Стъпките им произвеждаха зловещо продължително ехо в празното стоманено помещение, а бледата сива светлина създаваше впечатлението, че се движат в безкрайна мъгла. Черити все още не виждаше нищо по-далече от десетина крачки. Затова пък ухото ѝ все по-ясно долавяше някакви необичайни шумове. Към ритмичния тропот на великанските крака сега се прибавяше някакъв глух тътен, който по зловещ начин напомняше ударите на гигантско метално сърце. Понякога подът потреперваше под действието на тежки удари. В един миг внезапно проехтя звук, подобен на тихо стенание, всички замряха и се спогледаха ужасени, после звукът само за секунди премина в пронизителен вой, прехвърли границата на слуха, но продължи да вибрира още дълго в главите им.

С приближаването към края на залата подът започна да се издига все повече, разстоянието до тавана намаляваше и накрая ходенето стана невъзможно.

Разочаровани се върнаха назад в посоката, от която бяха дошли. Черити прецени, че може приблизително да определят местоположението си. При морските кораби това помещение се наричаше трюм. Таванът над тях бе хоризонтален, а вероятно това беше не само таван, а служеше същевременно за под на най-ниския етаж на тази абсурдна машина. Сега се движеха по леко изпъкналата

стена, която образуваше корема на гиганта. Черити с усилие успя да пропъди ненадейно обзелата я мрачна представа: как тази клопка няма изход и те бродят, заблудени в сивата мъгла, докато паднат от изтощение или измръзване. Разбира се, това бе само шега на превъзбудените ѝ нерви. Мравката, която бе убил Скудър, беше живото доказателство, че съществува път нагоре към вътрешността на машината.

Изгубиха почти половин час, докато успеят да открият изхода: един отвор с неправилна форма, който изглеждаше като изсечен с взрив в тавана. До него водеше стълба със същата странна конструкция. Гореще цареше същата бледа светлина, но зловещият тропот и тътен бе по-силен.

Скудър направи знак на тримата войници да поизостанат, свали оръжието от рамото си и безшумно изпълзя нагоре по стълбата. Черити изчака, докато той изчезна в отвора, преброи мислено до пет и го последва.

Беше изумена от дебелината на пода на помещението. Отворът представляваше нещо като вертикална шахта, просечена в масивната ръждясала стоманена плоча, дебела около метър и половина. Ако целият този колос бе построен така масивно, сигурно тежеше милиони тонове!

Тя видя Скудър, коленичил в положение за стрелба на половин метър от шахтата, с напрегнат израз на лицето. Но и тук горе не се виждаше никой от екипажа на абсурдната машина.

Скудър ѝ направи знак да мълчи и ѝ посочи да следи задната част на коридора. Тя се отдалечи бързо на няколко крачки, сне гама-лазера от рамото си и се опря на коляно в поза за стрелба. Преди да снесе предпазителя на оръжието, тя го превключи на минимална мощност. Коридорът беше доста дълъг, но нисък и тесен. Тя нямаше желание да убие сама себе си, а може би и останалите, като стреля по цел на разстояние по-малко от петдесетина метра в тясното помещение.

Черити чу как тримата воители изпълзяха след нея от шахтата, но устоя на изкушението да обърне глава назад. Погледът ѝ остана прикован по протежение на коридора. Очите ѝ бяха привикнали към бледата светлина и сега виждаше по-добре. От двете страни на коридора имаше голям брой врати, но странно — всяка една от тях

беше различна по форма и размери! В дъното на коридора смътно, се мяркаха първите стъпала на стълба. На места от тавана светеше мътна тъмночервена светлина, която не успяваше да разсее зловещия сумрак.

— Скенерът регистрира ли нещо? — попита Скудър.

— И още как — отговори Черити, след като хвърли бърз поглед към уреда на китката на ръката си. — Но нищо, което да има смисъл.

Индикаторите на миниатюрния уред бяха като побъркани, също като уредите в самолета. Очевидно в тази машина имаше нещо, което трайно смущаваше работата на всякакъв вид електроника.

— Има ли предложения какво да правим сега? — продължи Скудър. След секунда гласът му се върна във вид на ехо и това бе твърде необичайно, защото ехото липсваше, когато разговаряха само преди миг. Той се огледа обезпокоен във всички посоки, но не откри нищо. Очевидно акустиката на коридора, както и неговата архитектура, беше странна и необяснима.

Черити вдигна рамене и колебливо посочи стълбата в дъното на галерията. Не беше съвсем сигурна, но ѝ се струваше, че машината се движи точно в тази посока.

Бързо и безшумно, но в постоянна готовност да отблъснат нападение, те се отпавиха по коридора. Подът под краката им се издигаше и спускаше, люлееше се в ритъма на тътнещите стъпки на гиганта. Веднъж целият колос се заклати силно вероятно защото преминаваше или просто прегазваше някакво по-голямо препятствие. С приближаването им към стълбата зловещите шумове ставаха все по-силни. Черити имаше чувството, че се движеха към огромна машинна зала. Стори ѝ се, че чува шум от гигантски механизми с огромни зъбни колела, глухо боботене на двигатели, свистене на парни котли. Въображението ѝ рисуваше все по-ясна картина, докато шумовете ставаха все по-странни. Всъщност нямаше нищо необичайно. Те действително чуваха работещи машини. Но това не беше призрачният шепот на електронна супертехника от звездите, а грубият шум на гигантските механизми, измислени и описани от Жул Верн и Ханс Доминик. Всичко това само усилваше нейното объркване и безпокойство.

Когато приближиха на няколко крачки от стълбата, една от вратите пред тях се отвори и оттам изпълзя някакъв причудлив механизъм, предназначението на който остана загадка за Черити.

Стреснат, Фалър пое дълбоко въздух и вдигна оръжието си, но Черити бързо отклони цевта му надолу и поклати глава. Машината — високо около метър творение, оформено по неопишваем с думи начин — излезе в коридора и се понесе с шума на веригите си. После се завъртя на място, подобно на древен танк, и се насочи право към тях. В горната ѝ част в непроследим ритъм мигаха множество жълти и червени лампи, а най-отгоре непрестанно се въртеше нещо, подобно на наполовина изрязана параболична антена.

Сега Черити насочи оръжието си към прояденото от ръжда странно устройство, но нещо ѝ подсказваше недвусмислено, че от тази машина не идва опасност. Приблужи се на три крачки към нея, след това направи крачка встрани и не остана особено изненадана, когато машината просто профуча покрай нея, без да обърне внимание на никого. Въпреки това Черити остана неподвижна, докато причудливата конструкция изчезна в полумрака на коридора.

— Какво беше това? — попита Фалър объркан.

— Не знам повече от вас — отвърна Черити. Непрестанните въпроси на Фалър започваха да я дразнят, както и привидното убеждение на другите двама, че тя трябва да има готов отговор на всеки въпрос. Наистина — в сравнение с тримата млади воители, които едва преди седмици бяха излезли от съня в замразителната камера, Скудър и тя бяха нещо като специалисти по всички въпроси във връзка с мороните и особено с мравките. Това не променяше нещата — те двамата действително знаеха малко повече, но практически почти нищо, за този народ от насекоми.

Всъщност и Скудър, и тя за пръв път се сблъскаха с мравките в част от техния свят. Едва ли би могла да каже какво бе очаквала — може би всичко друго, но не и това. Видяното досега във вътрешността на машината я потресе по-силно, отколкото ако бе попаднала в блестящ хромиран лабиринт от неразгадаема супертехнология. Всичко тук беше толкова грубо и примитивно, че сигурно беше посвоему гениално, щом изобщо бе в състояние да работи. Единственото истински впечатляващо у тази машина бе нейната неопишувана големина.

Продължиха напред. Скудър по навик понечи да поеме отново водачеството, когато започнаха да се катерят по стълбата, но този път с

няколко крачки Черити препречи пътя му и не му даде възможност да я задържи.

Стълбата беше като всичко останало тук — стара, проядена от ръжда. Заварена бе от стоманени плочи с дебелина петнадесет сантиметра, но така грубо и несръчно, все едно бе правена от дете или от някой, който за пръв път в живота си е хванал заваръчен апарат и едва ли е знаел какво да прави с него. Изкачването по тази стълба бе не по-малко изтощително от изкачването на предишните, тъй като бе построена за същества, които се придвижваха твърде различно от хората.

Червеното сияние в сивия полумрак постепенно се усили. По лицата им премина топъл въздушен полъх, но това бе някаква неприятна топлина. Тя направо пареше кожата, без да разсейва свирепия студ вътре в машината. Най-послед достигнаха края на стълбата. Черити се закова рязко на място, излизайки на площадката, така че Скудър се сблъска с нея.

Ниско долу пред тях се простираше зала с гигантски размери. Тя бе озарена от червено сияние, от проблясъци на синкави светкавици и огромни искрящи фонтани. Навсякъде — не само на пода, но и като залепени по стените или окачени на стоманени греди към тавана, бяха монтирани множество странни машини. Виждаха се огромни механизми със зъбни колела и режещи стоманени челюсти, гигантски кранове и пламтящи пещи за топене на метал, механични преси и колосални, свистящи парни машини. Дузина транспортни ленти, всяка от които бе широка колкото улица, изсипваха в залата непрекъснат поток от руда и метални отломки: ръждясали останки от автомобили, изкривени стоманени греди, части от постройки, тръби, нефтопроводи, стълбове за високо напрежение или просто големи, сплескани до неузнаваемост ръждясали късове метал...

— Господи! — промълви Скудър. — Това... това е истинска фабрика!

Помещението сигурно заемаше по-голямата част от вътрешността на машината. Стотици, ако не и хиляди мравки сновяха напред-назад между гигантските съоръжения, сортираха постъпващия материал, пренасяха го до пещите за топене или го подаваха в страховитите челюсти на пресите, вършеха едновременно хиляди неща, от които само частица бе разбираема за Черити. Това беше една

подвижна гигантска фабрика, която събираше руда и метал, топеше го и го преработваше на място. Картината излизаше извън границите на въображението. Въпреки че виждаше всичко това, нещо у Черити се съпротивляваше да повярва, че видяното е истина.

Скудър я докосна по рамото и посочи наляво. Когато погледна нататък, Черити потръпна от ужас и инстинктивно отстъпи няколко крачки на зад обратно към стълбата. Входът, през който бяха дошли, съвсем не бе единствен. Имаше десетки, ако не и стотици входи и изходи към различни помещения, а само на няколко крачки от тях група мравки работеха около една огромна машина, която поглъщаше полустопени метални слитъци, а от другата страна изстрелваше нажежени до червено еднометрови кубове метал. За щастие, появата им остана незабелязана от мороните.

Измина известно време, преди някой да бъде в състояние да каже нещо. Всичко тук беше толкова... напълно различно от това, което бяха очаквали. И някак си неуловимо по-зловещо от всичко, което си бяха представяли.

— Да бягаме отук! — внезапно нададе глас Фалър. И разваляйки магията на гледката с думите си, започна да трепери с цялото си тяло. Черити и Скудър размениха тревожни погледи, той я разбра без думи и не принудено пристъпи зад младежа. В залата цареше такъв шум, че нямаше опасност да бъдат чути. Но дори без особени познания за човешката психика ставаше ясно, че Фалър бе достигнал предела на силите си. Още миг и щеше да рухне психически, тогава можеше да извърши нещо налудничаво.

— Успокойте се — каза Черити, но думите й имаха обратен ефект, Фалър започна да трепери още по-силно, очите му се разшириха и потъмняха от ужас. На шията му видимо пулсираше артерия.

— Всички ще умрем — изрече той с мъка. — Ние... никога няма да излезем от тук! Свършено е с нас!

— Нищо не е свършено — отвърна Черити с малко по-рязък тон. — Стегнете се! Досега даже не са ни забелязали.

— Аз... аз искам да изляза навън — прошепна Фалър. Като че ли изобщо не беше чул думите й. — Те ще ни убият.

Черити му удари звучна плесница.

Фалър залитна назад, вдигна ръка към пламтящата си от удара буза и се втренчи в нея с разширени от паника очи. Той не каза нищо

повече, но опасността в никакъв случай не бе преминала. Черити си помисли мрачно, че трикът да прекратиш истеричния пристъп с плесница вероятно действаше само в киното. В действителността този подход рядко имаше желания ефект.

Тя сигнализира с поглед на Скудър да държи Фалър под око, завъртя се и се върна обратно към вратата. Картината не бе променила нищо от своята зловеща нереалност.

Някой застана до нея и това я накара отново да се напругне, но се успокои, като позна Лестър. Той наблюдаваше гледката в залата не само с удивление, но и с известна доза научен интерес.

— Това е най-смахнатото нещо, което съм виждал — каза той. — Освен това, напълно е необяснимо как изобщо работи.

Черити го погледна въпросително.

Младият лейтенант посочи с широко разперени пръсти към движещата се фабрика:

— Имате ли понятие от физика?

— Аз съм астронавт — отговори тя, като сама се изненада от леката нотка на обида, която се промъкна в отговора ѝ.

— А аз не — вдигна рамене Лестър. — Но винаги са ме увличали щурите идеи. А това тук е щура идея.

— Защо?

— Защото е невъзможно. — Лестър направи гримаса. — Знаем какво ще кажете. Виждаме това нещо със собствените си очи. Но това не променя факта, че е невъзможно. Такова нещо просто не може да съществува. — Той продължи с полушеговит, но отчасти поучителен тон: — Разбира се, ако природните закони са в сила и за нашите звездни приятели. Този колос би трябвало да рухне под собственото си тегло като кит на сухо. Или поне да затъне до рамене в почвата, ако пристъпи само една крачка.

— Но това не става.

— Точно това не мога да разбера — въздъхна Лестър. — Какво мислите — дали знаят, че сме тук?

Черити се нуждаеше от секунда, за да проследи внезапния скок на мисълта.

— Мисля, че не — каза тя, и поклати колебливо глава. — Срещата ни там долу вероятно бе чиста случайност.

Погледът на Лестър обходи огромната зала. Лицето му прие загрижен израз.

— Питам се дали това нещо има някакъв център, откъдето се управлява.

— Вероятно — отвърна Черити. — Защо питате?

— Ако има, бихме могли да го завладеем — каза Лестър спокойно.

— Вие сте луд — прошепна Черити.

— Знам — изсмя се Лестър. — Условието да ти възложат такава задача.

Той се засмя, а след секунда и Черити се присъедини към смеха му, когато схвана, че той отговаряше с нейните думи, с които тя бе отговорила преди това на Фалър.

— Казвам го сериозно — продължи Лестър. — Не можем да стоим и да чакаме да се случи нещо. Рано или късно те ще ни открият. Или ще замръзнем.

Лестър сбърчи вежди и като че ли откри нещо, защото в продължение на няколко секунди погледът му бе насочен в една точка в срещуположната част на залата. После вдигна ръка и посочи към една матова сребриста полусфера, която бе прилепена към тавана и от едната страна преминаваше плавно в стената. Куполът бе осеян с множество неравномерно разположени светли точки — прозорци, през които проникваше светлина отвън.

— Ако аз бях построил това нещо — каза Лестър замислено, — точно там щях да разположа командния пункт.

Думите му й се сториха логични — но странно, точно това я накара да се поколебае. Нищо, абсолютно нищо тук не се подчиняваше на логиката. След всичко видяно нямаше да се изненада, ако командният център се намираше на шейна с кучешки впряг, следваща машината на мили дистанция.

— Дори и да сте прав — как ще стигнем дотам? Едва ли ще хукнем през залата й ще се надяваме, че те са силно заети и няма да ни обърнат внимание.

Лестър само вдигна рамене:

— Аз ли съм командирът или вие? — запита той с усмивка.

Черити му хвърли гневен поглед, но забеляза шеговитото пламъче в погледа му и трябваше против волята си да се присъедини с

усмивка. Тя вдигна оръжието си, включи компютъра на оптичския мерник и го насочи към купола на тавана. Увеличеното от оптиката изображение не показваше нищо различно — стоманена куполообразна изпъкналост с дузина като че ли изсечени отвори, в които блещукаше бледа жълтеникава светлина и се мяркаха тъмни сенки. След няколко секунди тя сне оръжието и се върна разочарована при Скудър и останалите. Междувременно Филипсен се бе успокоил, но беше още много блед, а погледът и движенията му бяха нервни.

— Е? — поздрави я Скудър. — Открихте ли какво е това?

— Не — отвърна Черити. И след кратко колебание, поглеждайки Лестър, продължи непринудено:

— Знам обаче какво ще направим. Каквото и да е то — ние ще го завладеем.

6.

Лъжа! Всички беше лъжа!

През последния половин час Френч бе убил пет паяка, без останалите да му обърнат внимание.

През това време бе вдишал и издишал най-малко хиляда пъти, без въздухът да му причини нито изгаряне на белите дробове, нито кипене на кръвта.

Междувременно бе проникнал дълбоко в царството на паяците, както никой човек дотогава, но не бе открил никакви смъртоносни клопки и препятствия, за които всички вярваха, че съществуват.

Изминал бе почти миля. Всяка крачка беше мъчение, което изстискваше последните му сили. Въпреки това болестта на тежестта не успя да го убие, даже напротив — вече се чувстваше малко по-добре.

За всичко го бяха излъгали!

Този свят беше странен и опасен и, изглежда, съществуваше по закони, които той нито можеше, нито желаше да проумее. Без съмнение, при най-малкото невнимание, тук можеше лесно да загине. Този свят бе опасен и смъртоносен, но такова беше и Убежището, макар и посвоему. Той бе населен със същества, само видът на които го довеждаше до полуда.

Но Френч и другите можеха да живеят тук.

Тук нямаше смъртоносна атмосфера. Не съществуваше и Зона на тежестта, където теглото му трябваше да се увеличава с всяка крачка, докато накрая рухнеше под товара на собственото си тяло и се задушеше. Бяха го лъгали. Заблуждавали бяха всички поколения, живели преди тях в Убежището.

Френч се чувстваше като упоен. Би трябвало да изпитва гняв, но всичко, което усещаше, бе някакъв дълбок, сковаващ ужас от тази чудовищна лъжа.

Вече бе възстановил достатъчно силите си, за да може да продължи. С всяка стъпка навътре в гнездото на паяците околността се

променяше. Промените имаха зловещо въздействие и му се струваше, че всяка крачка напред го отдалечава от нормалния човешки свят и го тласка в една чужда Вселена, чиито основи не бяха материята и енергията, а страхът и ужасът.

Срещнал бе много малко паяци. Някои от тях бе убил, и то с изненадващата лекота. Повечето бе успял да избегне, тъй като смятаният за смъртоносен въздух в света на паяците бе в действителност много по-плътен от атмосферата в Убежището; звукът се разпространяваше на по-голямо разстояние и той чуваше стъпките им далеч преди да ги види.

Въпреки това съзнаваше, че досега бе имал изключително щастие. Видял бе малко паяци, но по оставените следи съдеше, че тук имаше стотици. Или десетки хиляди, което бе по-близо до истината. Зоната на тежестта бе много по-обширна, отколкото бе очаквал. При тези условия бе много трудно да оцени както посоката, в която се движеше, така и изминатото разстояние, но то бе не по-малко от миля. Границата на този странен свят от стомана и паяжини въобще не се виждаше. Премина през едно помещение, което бе по-голямо от цялото Убежище. Помещението бе празно, с изключение на чудовищната тъкан от лепкави, сиво-черни нишки, която образуваше нещо като втора площадка на половината на височината на залата и беше така плътна, че сигурно можеше да се ходи по нея. Френч не се задържа там достатъчно време, за да проучи предназначението на тази загадка, но и не държеше особено да го научи.

Ако трябваше да бъде искрен пред себе си, вече въобще не знаеше какво иска. Нито пък — какво търсеше тук. Първоначалният импулс под действието на шока от истината бе да се върне незабавно при своите събратя и да им я открие. По-късно, когато вцепенението отмина, реши изобщо да не се връща. Независимо от малката вероятност за благоприятен изход на намерението си, той реши да остане и да умре тук. Разбра, че вече не би могъл да живее в теснотата на Убежището. Вече не, след като бе видял това тук. Не и след като бе осъзнал, че съществува нещо повече от света на Убежището с неговите двадесет на петдесет крачки големина — миниатюрен свят, в който бе роден и който споделяше с още десетина мъже и жени и две деца.

Зоната на тежестта наистина бе зловеща и смъртоносна, но преди всичко — голяма. Невероятно голяма. Може би голяма като

Земята или още повече? Имаше цели напълно празни етажи и коридори. На мястото, където се намираше в момента, имаше неизброими следи от паяци. Преди това обаче бе преминал през зали, в които не бе стъпвал никой в продължение на цял човешки живот или дори по-дълго. Подът бе покрит с плътен слой прах и въздухът имаше горчив вкус, подобно на атмосферата в Убежището, когато запасът на въздушните патрони привършваше.

Те можеха да живеят тук. Вероятно щяха да живеят тук, без да бъдат обезпокоявани от паяците. Това беше втората голяма лъжа: паяците очевидно не се интересуваха от хората. Френч не застреля две от противните същества, които срещна, само защото те просто минаха покрай него, без да го удостоят с поглед. Причината явно не бе маскировката, тъй като тя бе толкова примитивна, че и двегодишно дете не би се заблудило с нея.

Той прекоси следващата зала и с предпазливи и безкрайно мъчителни малки стъпки, с приведени като на старец рамене, изкачи още една стълба и неочаквано се озова в малка празна стая, в която имаше три врати. Две от тях бяха затворени, освен това едната бе скрита зад мрежа от тънки сиви нишки. Третата просто стоеше гостоприемно отворена.

Френч зареди стрела в харпуна, послуша се за момент и прекрачи прага.

Гледката бе така изненадваща, че той се скова на място и даже забрави да диша. В огромната зала имаше около дузина паяци, всички от едрата шестокрака порода, която се смяташе за изключително опасна. Никой от тях не му обърна и капка внимание. Но дори и да го бяха забелязали, Френч не бе в състояние да реагира. Той се скова като парализиран от гледката, която се откри пред очите му.

Залата имаше формата на три четвърти от издължен в елипса кръг и срещуположната стена липсваше. На мястото на липсващата стена се простираше черно-синьото пространство на Мъртвата зона, а в средата на този осеян с мънички светещи точки безкрай плуваше гигантска синкава сфера с бели, зелени и кафяви петна.

Земята.

Френч, както и всички други обитатели на Убежището, може би с изключение на Стария, никога не бе виждал Земята в действителност. Сега я позна веднага. Това трябваше да е Земята. А дали не бе вече

мъртъв и не бяха ли това бяха виденията, които съпътстваха завръщането към Земята след смъртта?

В едно беше сигурен — това бе Земята.

Никога не бе виждал нещо по-красиво. Изглеждаше му съвсем близо, само на няколко крачки разстояние. Не можеше да се нагледа на тази красота, на мекия блясък, който излъчваше, на идеалните пропорции, на естествената хармония на морета и континенти, на нейното величие.

Френч съзнаваше, че гледката заблуждава — Земята сигурно беше на мили разстояние, колкото и огромна да изглеждаше оттук. Но той бе близо. Той я виждаше. Дори само това имаше значение. Стария не ги беше излъгал поне за едно нещо: Земята — мястото, закъдето щяха да се отправят някой ден, за да получат отплата за мъките през живота си, действително съществуваше.

Тази мисъл му донесе странно облекчение. От момента на напускането на Убежището той бе практически в непрекъснато бягство, изложен на смъртни опасности, но сега отведнъж се почувствува изпълнен с дълбок, непознат дотогава, вътрешен покой. Това се дължеше на въздействието на гледката към на тази планета, на познанието, което бе заменило вярата, че има живот след смъртта, и възнаграждение за понесените мъки и страдания.

Той продължи през залата, без да се смуцава от дузината паяци, които вършеха своята неразбираема работа, и с отмерена крачка се насочи към тъмното пространство, решен да извърви последната част от пътя си до Земята. Изпита леко съжаление, че няма да може да се върне и да разкаже на другите истината, но всичко, което те бяха преживели и щяха още да преживеят, сега беше съвсем дребно и незначително. Все едно дали щеше да страда няколко години по-малко или повече, след като го очакваше вечността.

Но пътят на Френч към вечността се оказа преграден от още едно препятствие. То беше невидимо, но масивно и здраво, и когато се сблъска с него, той политна назад, като че ли се бе блъснал в стоманена стена. Пред очите му се завъртяха цветни кръгове и за момент едва не изгуби съзнание. Той се заклатушка, почти загуби равновесие, но в последния момент успя да се овладее.

Един от паяците прекъсна работата си за миг, изгледа го със студените си, блестящи фасетни очи и отново се залови за работа,

докато Френч стоеше неподвижен и с отчаяни усилия се бореше да се задържи на крака.

Болката в главата ставаше все по-силна. На това странно място тялото му тежеше вероятно десетократно повече, отколкото в Убежището. Непосилният товар заплашваше да го повали на земята и Френч съзнаваше, че ако допусне това, после просто няма да има сили да се изправи отново. Пулсиращата болка в слепоочията му имаше обаче и друго въздействие: колкото повече се засилваше тя, толкова по-ясно мисълта на Френч се съсредоточаваше в нещо, което бе изключил от съзнанието си през последните минути. Действително, това бе Земята. Но той я гледаше вече не с очите на вярващия, видял Рая, а с погледа на човек, стигнал до познанието.

Разбира се, невидимата преграда, разделяща го от Земята, не беше нищо друго, освен прозорец. Прозорци имаше и в Убежището, но те бяха много по-малки и стъклото не беше толкова прозрачно. Френч откри, обзет от внезапен страх, че през последните минути бе изгубил контрол върху сетивата си. С още по-голям ужас в следващата секунда осъзна, че все още се намираше в голяма опасност.

Той се завъртя трескаво, при това допълнително прикачените към костюма му ръце описаха някакви безцелни трептящи движения, и този път паяците го забелязаха. Три-четири от тях изоставиха работата си и се втренчиха в него, един дори се обърна и направи крачка право към него, но се спря, когато Френч се вкамени от ужас и отпусна ръце.

Мислите му се объркаха. Ръката му стисна здраво харпуна, но той успя да потисне първоначалния импулс да се прицели и да стреля. В продължение на една-единствена, но безкрайно дълга секунда, погледът на огромните студени очи на насекомото остана прикован върху стъклените имитации на очи на неговия маскировъчен костюм. През този отрязък от време погледът на странното същество като че ли проникваше безпрепятствено под маскировката. Френч знаеше, че това е невъзможно, но нещо му говореше убедително за обратното. После насекомото се извърна рязко, като че ли внезапно бе загубило всякакъв интерес към него, или по-скоро, като че ли той бе престанал да съществува, и с бързи, отсечени крачки се върна към работата си.

Френч пое с облекчение дъх. Той трепереше с цялото си тяло. Извърна предпазливо глава, за да се огледа. Когато погледът му попадна отново върху синьо-бялото кълбо на Земята зад стъклената

стена, това вече не беше примамливият Рай. Сега Земята имаше някакво странно и злоещо въздействие върху сетивата му. Мисълта, че този път се беше изплъзнал на косъм от смъртта, му подейства отрезвяващо. Вече нямаше никакво желание да умира, въпреки убеждението, че многообещаваният Рай действително съществува. Изведнъж се почувствува още по-силно свързан с живота. Бавно, полагайки усилия да имитира отсечените движения на насекомите, Френч се изтегли обратно към входа и спря едва след като остави вратата зад гърба си. Дори не се и опита да разбере защо беше все още жив.

На излизане все пак спря за малко и погледна още веднъж към синята планета зад невидимото стъкло. Очите му неочаквано се насълзиха. Плачеше не за първи път в живота си, но за първи път не се срамуваше от това.

7.

— Това е изключено! — каза Стоун. И въпреки че логиката на мисълта не го допускаше, на Черити ѝ се стори, че усеща нервна нотка в гласа му и лек проблясък на страх в очите му. Но можеше ли една компютърна симулация да изпитва страх?

— Ако искате да поживеете още малко — продължи лицето на Стоун от миниатюрния монитор, — забравете този безумен план и незабавно напуснете машината.

— Навън ще замръзнем — промърмори Черити, но Стоун поклати енергично глава и я прекъсна:

— Костюмите ви са в състояние да ви защитят за известно време, особено ако се движите. Тези машини никога не проникват навътре в Забранената зона. Във всички случаи, навън ще бъде по-безопасно за вас. Повярвайте ми — истинско чудо е, че още не са ви открили.

Черити не отговори веднага, а свали приемника и след кратко колебание го изключи напълно, за да не може някогашното „Аз“ на Стоун, записано в компютърната памет, да чуе това, което тя смяташе да каже на останалите. Не беше убедена, че разговорите им не се подслушваха. От самото начало не бе напълно сигурна дали този апарат можеше изобщо да бъде изключен. Както и дали това действително беше само един компютър.

— Приятелят ти изглежда доста нервен — каза Скудър, който бе стоял зад гърба ѝ и бе проследил разговора с апарата. — Не разбирам само защо.

— Не е в негов интерес, ако бъдем убити или пленени — отговори Черити. Отговорът не бе убедителен дори за самата нея.

Скудър кимна мрачно:

— Задавам си все по-сериозно въпроса, какво изобщо е в негов интерес.

— Трябва да го послушате — каза Филипсен нервно. — Досега не ни е лъгал.

— Досега — поправи го Скудър спокойно — не сме открили лъжа.

Филипсен искаше да възрази, но Черити с гневен жест прекрати разговора и отново включи апарата. Когато изображението на лицето на Стоун се стабилизира отново върху миниатюрния екран, на Черити ѝ се стори, че в израза му се чете упрек.

— Много е неучтиво просто да изключиш партньора си по време на разговора — каза той.

— Както не е учтиво да се опиташ да го убиеш — отговори Черити.

— Това не бях аз — каза Стоун невъзмутимо. — Отново забравяте, че говорите само с един компютър, капитан Леърд.

— Може би трябваше да те разглобя и да проверя дали е истина — отвърна Черити. После се върна към темата на разговора: — Гласувахме за вашето предложение, Стоун — каза тя. — Съжалявам, но трябва да ви уведомя, че промяна няма да има. Ще се опитаме да го завладеем.

Стоун щеше да избухне гневно, но Черити размаха заплашително пръст, постави го върху бутона за изключване и той се видя принуден да преглътне думите си.

— И така, Стоун — продължи Черити, — или ще ни помогнете, или изключвам този проклет уред и оттук нататък ще бъдете в неведение какво става. Трябва обаче да призная, че шансовете ни да успеем сами са незначителни. А ако бъдем заловени и открийт у нас уреда...

— Това е изнудване — каза Стоун.

— Да — кимна Черити.

Стоун замълча за миг, като че ли обмисляше нещо. После кимна колебливо, макар и против волята си.

— Добре. Ще ви дам план на металохода. Впрочем аз познавам конструкцията само по принцип. Всяка машина е различна. Напълно е възможно планът да не е напълно верен.

— Ще приемем този риск — каза Черити лаконично.

— Опасявах се, че точно това ще бъде отговорът ви — каза Стоун. — И още нещо, в името на истината: не мислете, че се поддавам на вашето изнудване, капитан Леърд. В случай, че бъдете

убити или пленени, това устройство ще се самоунищожи, без да остави следа, имате честната ми дума.

Черити си спести отговора. Не сметна за разумно да спори с машина. Затова изчака, докато обещаният план на конструкцията се появи на дисплея. Протегна ръка с уреда, така че всички да могат да видят миниатюрната схема. Това бе само една груба скица, но Черити се убеди, че предположението на Лестър бе вярно. Кабината за управление на стоманения колос се намираше действително в сребрилата полусфера в срещнатата страна на машинната зала.

— Как да се промъкнем дотам, без да ни видят?

На екрана отново се появи лицето на Стоун:

— Би трябвало да има нещо като проходна тераса, разположена под тавана.

Черити направи знак на Лестър:

— Моля, проверете.

— Как се управлява това нещо? — обърна се тя отново към Стоун.

— Не знам — отвърна той и тя усети по интонацията, че казва истината.

— Но дори и да успеете да го завладеете, това ще бъде напълно безсмислено — продължи той. — Сигурно нямате намерение да се приближите незабелязано към града с него?

— Кой твърди, че имаме такова намерение? — отвърна Черити. — Може би ще се задоволим само да предизвикаме малка суматоха.

Черити си позволи в продължение на секунда да се позабавлява със слисаното лице на Стоун, после изключи комуникатора, прибра го бързо в джоба си и затвори ципа.

Междувременно Лестър се бе върнал и отговори бързо на въпросителния ѝ поглед:

— Има тераса. Точно както каза Стоун. Води по протежение на залата и се намира близо до тавана.

— До купола?

Лестър вдигна рамене:

— Не успях да видя. Залата е изпълнена с дим и пари. Но това пък ще ни бъде прикритие. Ако не ни търсят целенасочено, едва ли ще ни открият.

Черити се надяваше, че Лестър имаше право и че мравките нямаха по-добро зрение, отколкото предполагаха.

Предпазливо, един след друг, те се върнаха в голямата зала. Фактът, че всеки достъпен квадратен метър от пода и от стените бе зает от машини и съоръжения, бе в тяхна полза. Щеше да се наложи да пробягват само по няколко крачки без прикритие, преди да намерят защита при следващия гигантски механизъм.

Черити се взря с напрежение нагоре и след време ѝ се стори, че наистина вижда една тясна сребриста лента без парапет високо, близо до тавана. Зави ѝ се свят само при мисълта, че ще трябва да ходят по нея.

— А как ще се изкачим до там? — попита Скудър.

— Не е проблем — отговори Лестър. Той вдигна ръка и посочи в една точка вдясно от тях, може би на двадесетина крачки разстояние. — Там има стълба, виждате ли я?

Очите на Скудър се разшириха, а Черити потръпна незабележимо, когато видя какво Лестър бе нарекъл стълба. Това бяха същите неравномерно монтирани стъпала, каквито вече бяха изкачвали, само че тази стълба водеше на не по-малко от сто и петдесет метра вертикално нагоре по стената. Освен това тя не беше поместена в шахта, в чиито стени все пак можеха да намерят опора и периодично да отдъхват.

— Сериозно ли мислиш да се качим там горе? — изпъшка Фалър.

— Всъщност не — отговори Лестър. — Ако някой има по-добра идея...

Идея нямаше никой.

8.

Стоун притвори вратата зад себе си и изчака, докато охраната активира електронната ключалка, след което още веднъж педантично се увери дали устройството функционира. Това беше напълно излишно. Апаратурата работеше винаги, но дори и да откажеше компютърът, оставаха двамата въоръжени пазачи в коридора.

Въпреки това той бе нервен. Това джудже с уродливо тяло и с очи, които всяваха тревога, го плашеше. Не за първи път у него се прокрадна съмнението, дали не бе сгрешил, като го доведе тук. Трябваше да го убие. Имаше предчувствието, че присъствието на Гурк щеше да донесе още куп неприятности.

Това, че взе със себе си дребосъка, не беше единствената му грешка. Сега си даваше сметка, че последните седмици и месеци бяха всъщност поредица от грешки. Нещо ставаше с него. Нещо, което не разбираше, но го тревожеше. Високият му пост сред мороните и властта, с която бе свързано това му положение, се дължаха единствено на едно негово качество. Това бе способността му да изключва съвестта си и да мисли, а преди всичко да взема решения — може би не така бързо, но логически прецизно като компютър.

В разговора с Черити тогава в Шаитаан не бе излъгал нищо. Той вярваше, че единственият шанс за човечеството бе да се подчини на завоевателите. Всичко, което можеха да спечелят в една битка срещу воините насекоми от Морон, беше само една по-бърза смърт. Смърт за целия този свят.

Вратите на асансьора на отсрещната страна на галерията се отвориха и Стоун отбеляза с крайчеца на окото си някакъв бял проблясък, който веднага го върна към реалността. Той се обърна рязко и страхът се завърна внезапно в мига, в който мисълта му се отдели от Гурк и бунтовниците. До неотдавна смяташе, че е опознал господарите на Черната крепост и че не би могъл да очаква нещо по-лошо от тях. Но това беше, преди да се срещне с инспекторите.

Стоун с мъка прикриваше треперенето на ръцете си, когато двуметровата мравка албинос се насочи право към него. Безизразните фасетни очи на инспектора го изследваха със студен поглед. Стоун напразно се опитваше да се самоуспокои с мисълта, че мимиката бе неприсъща за тези същества и затова те не бяха в състояние да тълкуват изражението на лицата на хората.

— Губернатор Стоун? — Гласът на инспектора прозвуча студено, като от машина, напълно в унисон с ярко белия му външен скелет. Стоун потръпна. Запита се защо тези същества всяваха такъв страх. Те бяха морони, мравки като останалите хиляди, които бяха на негово собствено подчинение, но имаха по-тясна специализация и по-широки пълномощия.

Но това не беше всичко.

Докато обикновените морони бяха грозни, в най-добрия случай необикновени на вид, тези същества албиноси излъчваха нещо зловещо. Въпреки това странният им външен вид бе в известна степен приятен за окото. За разлика от обикновените морони, те имаха тънки и изящни крайници, а бялата им рогова броня беше гладка като полирана пластмаса, докато бронята на бойците и работничките бе покрита с грапавини, драскотини и гърбици. Не бяха красиви, но докато нормалните морони бяха просто отвратителни и вдъхваха страх, тези същества бяха посвоему елегантни.

„Сигурно заради очите“ — помисли си Стоун. В очите им имаше нещо, което липсваше при обикновените мравки. Това не бе интелект. Стоун знаеше, че тези странни насекоми бяха всъщност не друго, а живи компютри. Същества, които бяха създадени от природата, но действаха по-скоро като машини. И все пак, те притежаваха някакъв странен интелект, но мисленето им бе толкова различно от човешкото, че Стоун вероятно никога нямаше да успее да го разбере. Това, което се четеше в очите на инспектора, не беше превъзходството в знанията и интелекта в сравнение със себеподобните. Имаше нещо, което не се поддаваше на описание, но влудяваше Стоун от страх.

— Губернатор Стоун? — инспекторът повтори въпроса, след като не получи отговор. Стоун се усмихна по принуда.

— Да?

— Какво правите тук? — попита инспекторът. В гласа му нямаше нито упрек, нито недоверие, тъй като миниатюрният компютър

за превод преобразуваше непонятното свиркане на мороните в разбираеми за човека тонове, без обаче да предава чувствата. Въпреки това Стоун бе обзет от неприятното усещане, че това същество съвсем точно знаеше причината, поради която бе тук. Истинската причина.

— Говорих със затворника — каза той и посочи вратата зад себе си.

Погледът на инспектора се плъзна към затворената врата, преди да се съсредоточи отново върху Стоун.

— Не е необходимо да губите времето си с разпити — каза той. — Ако желаете да имате информация от затворника, ние разполагаме с необходимите средства, за да я получим от него.

— Знам — каза Стоун нервно. Точно от това се страхуваше. — Но аз не го разпитвах.

— Тогава защо бяхте при него?

Стоун облиза нервно устните си. Едва сега осъзна, че идването му тук бе грешка. От няколко дни сред мороните цареше някакво раздвижване. Никога досега не беше виждал толкова много инспектори едновременно в града. Радиоприемникът, който го свързваше с Черната крепост на Северния полюс, предаваше много повече съобщения от обикновено. Каквато и да беше, причината, той трябваше да очаква, че ще станат по-подозрителни. А може би вече се досещаха, че ги мамеше.

— Искях само... само да поговоря с него — каза той.

— Защо? — инспекторът се вторачи в него.

— Без определена причина — отговори Стоун. Той се усмихна, направи неопределено движение с ръка и добави: — Това е една човешка особеност. Ние обичаме да говорим, и то не само с цел обмен на информация.

— Това е безсмислено — каза инспекторът.

— Много неща, които ние — хората, вършим, са безсмислени — отговори Стоун. — Може би това е причината, поради която Космосът е завладян от Морон, а не от нас.

— Това обяснение звучи логично — каза инспекторът. Стоун искаше да възрази, но сега мравката го прекъсна с нетърпелив жест на едната от четирите си ръце. — Необходимо е да се явите в командния щаб.

— Защо? — запита Стоун.

Инспекторът се завъртя кръгом, без да даде отговор, и влезе в асансьора, който го бе чакал с отворени врати. Стоун побърза да го последва, без да повтори въпроса си. От всички военни подразделения от шестоноги насекоми, които бяха под неговата власт, единствено инспекторите не бяха подчинени на заповедите му. Затова търпеливо зачака асансьорът да достигне целта си.

Коридорът бе облян от ярка слънчева светлина. Стоун примижа, тъй като очите му бяха привикнали към мътния полумрак в подземния етаж на небостъргача, където се намираше килията на Гурк. През последните дни той бе прекарал доста време долу и трябваше да си признае, че бе занемарил твърде много задълженията си като губернатор и управител на града и това сигурно бе им направило впечатление.

Осъзна грешката в разсъжденията си — мороните не бяха същества, на които нещо правеше впечатление. Сигурно сравнението с машина, което бе изградил в съзнанието си, далеч не беше точно. Всички тези безбройни отделни същества някак си действаха точно като частите на нещо по-голямо и комплексно. Колелца в общ механизъм, който едва ли съзнаваше какво върши, но в резултат се получаваше смислено действие. През годините, докато бе работил за тях и заедно с тях, научил поне едно — думите недоверие и подозрение им бяха непознати. Ако те стигнеха до заключението, че той ги бе измамил или че вече не може да бъде използван надеждно, просто щяха да го елиминират. Всичко беше пределно просто и докато не предприемаха нищо, беше сигурен в безопасността си.

Стоун последва инспектора в едно обширно помещение в дъното на коридора. Преди половин век многобройните етажи на небостъргача бяха заети от стотици офиси и търговски бюра. На пръв поглед малко бе променено: в някогашния просторен офис, който заемаше площта на половината етаж и сега имаше многобройни ниски маси с присветващи компютърни монитори и друга електронна апаратура, документи и компютърни разпечатки, телефони. Във въздуха витаеше същата трескава активност, както в ония години, но все пак нещо липсваше.

Човешките гласове.

Ароматът на кафе, на парфюми и дезодоранти, смехът и споровете, животът.

Отново и с по-голяма сила Стоун изпит усещането, че се намира във вътрешността на гигантски компютър. Пред мониторите седяха четириръчки морони, които вършеха работата си с прецизни бързи движения и много рядко разговаряха, издавайки кратки звуци, наподобяващи свиркане и цъкане. Всичко течеше бързо и гладко, като че ли бяха машини, неспособни за нещо друго, освен това, за което бяха създадени.

Инспекторът посочи към едно бюро, разположено до високия прозорец от бронирано стъкло. С неопределено, но неприятно чувство, Стоун видя, че зад обичайния компютър наред с нормалната мравка работничка седят две бели фигури на инспектори. В главата му проехтя беззвучна алармена сирена. Нещо важно се беше случило, докато бе разговарял долу с Гурк.

— Какво има? — попита, когато се приближиха към инспекторите.

Едно от съществата обърна триъгълния си череп и се втренчи в него с кристалните си очи, докато другото не отделяше поглед от монитора на компютъра, по който пробягваха непонятните знаци и символи на писмеността на мороните, и то така бързо, че отделните букви като че ли се сливаха една с друга. Очевидно тази скорост въобще не затрудняваше инспектора да следи текста.

— Някой се е опитал да проникне през защитния кордон — каза другият инспектор. — Наш патрул от работи преди два часа е засякъл двама хуманоиди в този район.

Той направи движение с ръка и трепкащите поредици числа изчезнаха от екрана. Появи се изображението на черно-бяла снимка с много едър растер на заснежена местност, двадесет мили южно от Ню Йорк. По изопачените цветове и размитите контури Стоун заключи, че това е снимка с инфрачервени лъчи. Независимо от това, ясно се идентифицираха две човешки фигури, които бягаха на зигзаг и изпълняваха гротескни скокове, търсейки прикритие от стрелбата на лазерните оръжия на роботите.

— Какво необикновено има в това? — попита той. — Всякакви безумци непрекъснато се опитват да проникнат в Забранената зона.

— Правилно — отговори инспекторът. — Въпреки това тази ситуация е необикновена.

— Защо?

— Малко по-късно сензорите на един намиращ се в близост металоход регистрираха значителна метална маса — отговори инспекторът. — И в съответствие с предназначението си, той промени курса си, за да прибере метала. Вижте сам.

На монитора се появи друга картина със значително по-добро качество. Когато обаче Стоун видя какво бе регистрирал металохода, се наложи да мобилизира цялото си самообладание, за да не потръпне от ужас.

В огромен кратер от разтопен и отново замръзнал сняг се издигаше гърбатата предница на гигантски самолет. Местността не предлагаше никаква възможност за сравнение, така че Стоун не можеше да оцени големината му, но явно той бе огромен.

— Това... са останки от катастрофа? — попита той с колебание.

— В никакъв случай — отговори инспекторът.

Самолетът бавно растеше на екрана. Картината се люшкаше в такт с крачките на колосалната машина и на няколко пъти самолетът изчезваше от полезрението на камерата.

После самолетът потрепери и Стоун видя как реактивните двигатели на крилата се завъртяха отвесно надолу, подготвяйки вертикално излитане. От соплата на двигателите изригнаха ярки оранжеви струи.

Стоун наблюдаваше със затаен дъх как огромният корпус бавно, почти неохотно се отдели от земята, наклони се заплашително встрани, но после се стабилизира и отново започна да набира височина. Снегът под двигателите се стопи и в миг се превърна в облаци пара, които за секунди скриха самолета от погледа на камерата и той се различаваше само като неясна сянка сред тях. После неочаквано се наклони, завъртя се през крило, полетя надолу и се разби в земята. Лявото крило бе разкъсано от ярка експлозия, пламъци избухнаха и от задната част.

Екранът потъмня и след миг отново се появиха главозамайващите поредици числа и букви. Стоун внезапно се почувства извънредно неудобно под погледите на тримата инспектори.

— Не разбирам какво е толкова обезпокояващо тук — каза той. — Самолетът се разби.

— Правилно — каза инспекторът. — За нещастие, тези снимки достигнаха много късно до нас, така че не успяхме да информираме

екипажа на металохода. Останките на самолета са били раздробени и преработени.

— Има ли оцелели? — запита Стоун. Гласът му трепереше и той се молеше горещо, инспекторите да не забележат.

— Не — отговори бялата великанска мравка. — Изпратихме специален екип, който претърси местността, но не откри никого.

— Въпреки това ситуацията е обезпокояваща — каза един от другите двама инспектори.

Той имаше право. За Даниел Стоун нещата бяха значително по-обезпокояващи, отколкото можеше да предположи мравката, тъй като той определено се досещаше кой бе екипажът на този самолет.

— Съжалявам, но не разбирам — каза той, като положи максимални усилия да се владее.

— Вие познавате този тип самолети, нали? — Стоун бе сигурен, че инспекторът би повдигнал вежди, ако притежаваше нещо такова.

— Познавам го, разбира се — отвърна той нервно. — Това беше Supergurru II. Най-големият транспортен самолет на всички времена. Сигурно някакви метежници са го открили в някое затънтено кътче и са го измъкнали оттам.

Самият той усети колко неубедително прозвуча това обяснение, но това бе най-доброто, което му хрумна в момента.

— Това е много малко вероятно — отговори инспекторът. — Покрайнините на Забранената зона се контролират редовно. Ние знаем определено, че преди два дни този самолет не е бил там. Вероятно се е доближил до зоната, без да бъде регистриран от нашите радарни и контролни установки.

— Освен това не знаем откъде е дошъл — продължи друг инспектор. Стоун го изгледа с изненада. — Отличителните знаци на крилата показват еднозначно, че той е принадлежал към базата, открита преди три месеца близо до дегенериралото гнездо.

— Страхувам се, че все още не разбирам — каза Стоун несигурно.

— Все повече стават доказателствата, че предстои скок, губернатор Стоун — отговори мравката. — Присъствието на този самолет би могло да е признак за предстоящо нападение.

— Но това е... глупост — промърмори Стоун объркан. — Те са много малко на брой. Искам да кажа... дори и да са изровили няколко

стари самолета и стари оръжия...

— Има и други симптоми, губернатор Стоун — прекъсна го инспекторът. — За момента те нямат значение. Ние анализирахме ситуацията и стигнахме до заключение, че опасност съществува.

Стоун погледна инспектора. Би дал дясната си ръка само да можеше да проникне в мислите под студеното бяло чело от рогова броня.

— И... какво значи това? — попита той.

— Всички военни бази и подразделения са приведени в пълна бойна готовност — каза инспекторът. — Вашата задача е да осигурите готовността на помощната армия от хора. Ако скокът се състои преждевременно, ние трябва да бъдем готови, гладко и в съответствие с правилата, да проведем мерките за евакуация.

Стоун го изгледа с разширени очи и този път бе невъзможно да скрие израза на ужас от лицето си. Може би и инспекторът го бе забелязал, но дори и в такъв случай едва ли би могъл да разбере истинската причина, поради която Даниел Стоун бе пронизан от ужас до мозъка на костите си.

Причината за това не беше мисълта, че на планетата вероятно предстоеше да избухне война, в сравнение с която двете световни войни бяха невинна детска игра. Не и мисълта, че скоро ще се наложи да се запознае с единственото нещо, от което се страхуваха самите морони. Всичко това му беше известно още отпреди около три месеца и той бе предприел определени мерки за деня, в който щеше да се случи, ако се случеше.

А може би от тези мерки вече нямаше да има голяма полза.

Не! Страхът на Стоун не бе свързан със скока и това, което щеше да последва. Той мислеше единствено за една банка с данни в огромния изчислителен център, който заемаше трите долни етажа на сградата. В една точно определена част на тази информационна банка, с безмилостна прецизност, до последната десета от секундата, бе записана и зашифрована цялата негова личност, всяка мисъл, преминала някога през съзнанието му, целият му живот. Той мислеше за това единствено съществуващо доказателство за неговата измяна и за плана, който бе съставил, за да унищожи тази информация. Освен това съзнаваше, че в града вече са въведени някои мерки, което при мороните беше еквивалентът на извънредно положение.

Това означаваше, че ключът, който бе подхвърлил на капитан Леърд и нейните приятели, вече не пасваше в ключалката.

9.

Час по-късно Черити вече не бе убедена, че идеята на Лестър беше добра. Някак си все пак успяха да се изкатерят по стълбата до терасата. Черити откри, че дотогава не е знаела истински какво значи думата виене на свят. В минали времена, когато тази планета бе нейната родина и още не бе превърната в днешния ад, тя няколко пъти бе изкачвала планински върхове и се смяташе ако не за способна, поне за средна алпинистка. Никога обаче не бе опитвала да изкачи стълба с височина сто и петдесет метра!

Всички бяха така изтощени, че се проснаха неподвижни на тясната платформа в горния край на стълбата и чакаха, докато отново почувстват изтръпналите си ръце и рамене.

Както винаги, и сега Скудър се възстанови пръв от изтощението, стана прав и хвърли поглед надолу, но в същия миг се смъкна светкавично на пода.

Терасата, която отдолу изглеждаше като сребриста драскотина в стоманеното небе на залата, се оказа и в действителност не много поширока; имаше около метър широчина, а такъв лукс като парапет никога не бе притежавала.

Скудър пребледня, когато пълзешком се примъкна предпазливо напред и погледна в бездната. Подът на залата със странните машини и още по-странните обитатели се губеше безкрайно дълбоко под него. На Черити също се замая главата, когато след малко се надигна и също като Скудър, пълзейки по колене и ръце, измина няколко крачки по терасата и отправи поглед надолу. Потръпна цялата само при мисълта, че ще трябва да прекосят залата по цялата ѝ дължина, като пълзят по широката само една крачка метална лента. Дори и да останеха незабелязани, което щеше да бъде следващото чудо, все някъде щяха да направят погрешна стъпка и да полетят надолу, или щяха да бъдат просто изхвърлени от тясното мостче при някое от мощните сътресения на металохода.

Преди Черити да успее да измисли още поне дузина варианти с неблагоприятен изход, което винаги ѝ се удаваше, Лестър и другите воители също се изправиха. Черити отново съзря признаците на паника по лицето на Филипсен и без да се колебае, направи единственото, което сметна за разумно — обърна се, без да издава страха си от бездната, тръгна с изправено тяло и сигурни, уверени крачки.

Не беше толкова лошо, колкото си го бе представяла. Беше още по-лошо.

Откакто бяха на борда на тази невероятна машина, подът под краката им непрестанно се тресеше и подскачаше, понякога се наклоняваше наляво-надясно като палубата на кораб в открито море, понякога като че ли се изплъзваше изпод краката им, когато колосът правеше поредната крачка. Черити бе вече привикнала донякъде с това и почти не ѝ правеше впечатление, но тук, на терасата, всяка секунда беше опасно приключение. На няколко пъти тя загуби равновесие, но успяваше да се свлече на колене и лакти, мъжете след нея се справяха не по-лесно. Истинско чудо бе, че все още всички се крепяха върху тясната метална ивица.

А може би не.

Неизбежното се случи, когато още не бяха преодолели и една трета от пътя. Черити чу зад себе си смразяващ вик и когато сепнато се обърна, видя Фалър точно в мига, в който тялото му, като застинало в някаква гротескна, неестествено наклонена назад поза, политаше в пропастта, а той размахваше безпомощно ръце. Още преди Лестър и Скудър да се хвърлят към него от две различни посоки, бе ясно, че няма да успеят. Викът на Фалър премина в див крясък, през това време той продължи да пада назад и накрая увисна под невероятен ъгъл над бездната, все още размахвайки лудо ръце и с изкривено от ужас лице.

И остана така.

Това не беше краткият миг на привидна безтегловност, в който тялото застива, преди да рухне надолу. Измина половин, после цяла секунда, през това време Скудър и другият воин се заковаха на място, след още една секунда Фалър спря да размахва ръце и смъртният страх от лицето му се замени с безгранично удивление.

Той не падна. Тялото му висеше над пропастта, наклонено назад под ъгъл над четиридесет и пет градуса, но някаква невидима сила го поддържаше.

Измина още една секунда, през която всички бяха вцепенени от видяното и бяха в състояние само да гледат с изумление. Тогава Лестър направи решителна крачка напред към ръба, сграбчи Фалър и с мощен тласък го изправи отново на площадката. Фалър инстинктивно се просна по-далеч от ръба, блъсна се в стената, обърна се и изгубил самообладание, погледна надолу.

В продължение на секунда никой не каза нищо, после Скудър извади от джоба си пакетчето с неприкосновения запас храна, протегна ръка над ръба на площадката и го пусна. Първоначално то полетя като камък надолу, после описа елегантна дъга и се приземи точно в краката на Скудър.

Черити погледна пакетчето почти със страхопочитание, после се наведе внимателно и колебливо протегна ръка надолу. Бездната, която се откри под нея, като че ли я привличаше със свръхестествена сила, за миг главата ѝ се замая, но тя преодоля страха си, протегна още пониско ръка и тогава се натъкна на съпротивление. Не виждаше нищо, нито чувствуваше нещо, но все пак то беше там, пръстите ѝ като че ли проникваха в една податлива, но здрава стена от вата или мека гума, която ги изтласкваше обратно с мека съпротива, без това да се чувства действително. Озадачена, тя се изправи отново.

Скудър я погледна сериозно. Лицето му изразяваше по-скоро страх, отколкото облекчение.

— Каква изненада, а? — запита той.

Черити кимна против волята си. Явно тази машина не бе никак примитивна. Въпреки всичко Черити не бе много изненадана. Всичко беше на мястото си. Може би най-загадъчното при мороните бе това постоянно противоречие между невероятна супертехнология и прости, почти примитивни машинарии.

— Поне остатъкът от пътя ни ще бъде по-лек — каза Лестър.

— Да — промърмори Черити. — Стига да нямат и някаква префинена алармена инсталация.

Продължиха и без други произшествия стигнаха другия край на терасата. Черити бе донякъде разтревожена, че досега бяха останали напълно незабелязани. Наистина — те пълзяха на височина повече от сто метра над залата и сиво-зелената материя на техните защитни облекла, а още повече димът във въздуха, осигуряваха прекрасна

маскировка. Въпреки това за нея бе непонятно защо командният център на гигантската машина не се охранява по-добре.

От друга страна, това не бе бойна машина, а пътуваща фабрика. Във фабриките на старата Земя също нямаше въоръжени постове на етажите на управлението. Поне невинаги.

Успяха да се промъкнат дотук, без да бъдат разкрити и застреляни, но на това място вече щастието ги напусна.

Терасата свършваше на малка площадка, подобна на тази, с която започваше от другата страна на залата. От нея се спускаше друга стълба — странна конструкция от триъгълни метални плочи, заварени към стената на неравни разстояния, без никакви съединителни елементи. Но тя не водеше до полусферата на централата, а минаваше плътно покрай нея и стигаше до ниска триъгълна врата, която водеше отново във вътрешността на машината.

Осъзнала, че са попаднали встрани от целта Черити изпусна въздишка на разочарование. После се овладя, усмихна се окуражително на войниците и спусна крак на първото стъпало.

Знаеше, че не съществува опасност от падане, но в първия момент получи виене на свят. Колкото и да бяха масивни стоманените стъпала, те видимо вибрираха под тежестта ѝ, а корпусът на огромната машина продължаваше да се люшка и подскача. Стъпалата бяха само десетина на брой, но Черити бе обляна в пот, когато накрая влезе през вратата и усети стабилна основа под краката си.

Скудър също бе пребледнял по-силно от обикновено, Фалър и Филипсен трепереха с цяло тяло. Само Лестър не проявяваше и следа от несигурност.

Така бе поне до момента, в който той се наведе, за да мине последен през вратата и коланът с екипировката му се закачи на рамката ѝ. Той успя да се справи бързо, но компасът му се откачи, издрънча на последното стъпало на стълбата, подскочи и безшумно изчезна в бездната.

Черити изтръпна, Лестър също изгуби част от непоклатимото си самообладание, когато осъзна, че тук липсваше невидимият парапет, който ги пазеше горе на терасата.

Той остана неподвижен за секунда, като гледаше с широко отворени очи надолу към залата, след което се завъртя рязко към Черити с намерението да подхвърли една от обичайните си забележки,

но тя с поглед му даде знак да мълчи. Останалите двама войници не забелязаха малкото произшествие. Вероятно така бе по-добре, Филипсен не бе възвърнал все още самообладанието си. Черити бе сигурна, че той, а може би и Фалър, щяха да рухнат при първото натоварване.

Отдавна бе осъзнала грешката си, че послуша Хартман и взеха тримата войници със себе си, вместо да тръгнат само със Скудър и Нет, както възнамеряваше първоначално.

Въпреки младостта си, тримата мъже бяха отлично подготвени елитни воители, тренирани за екстремни ситуации. Но това тук не бе екстремна ситуация — това бе материализирано безумие. Тук нямаше никаква логика. Нищо предвидимо. Присъствието на мороните най-вече късаше нервите на войниците. Скудър бе роден и израсъл в свят, който вече принадлежеше на извънземните. От своето поколение Черити сигурно бе имала най-продължителен контакт със звездните нашественици и бе успяла по някакъв начин да привикне с тях. Фалър, Лестър и Филипсен не бяха имали тази възможност. Тя трябваше отново да си припомни, че също като нея, тримата млади мъже бяха прекарвали половин столетие в замразителните камери на бункера, но бяха излезли оттам едва преди седмица. Въпреки че я делиха петдесет години от тези събития, споменът за гибелта и унищожението на родината ѝ бе ясен като от вчерашния ден.

Тя прогони тези мисли от съзнанието си и се обърна наляво — натам, където беше командната централа. Едва бе изминала няколко крачки, когато долови шум и застина на място. Нервно вдигна ръка, когато Скудър се опита да каже нещо. Той онемя на мига и затвори очи, заслушвайки се напрегнато.

Чуха се стъпки. Не стъпките на човек, а твърдото, неритмично потраждане на роговата броня на краката на насекомите. Невъзможно бе да се прецени скоростта, с която се приближаваха. Сигурно бяха много, най-малко дузина.

— В прикритие! — прошепна тя с ужас. — Скрийте се някъде.

В същия миг тя се обърна светкавично, сграбчи и просто повлече Филипсен, който стоеше като вкаменен зад нея, но след няколко крачки отново се спря.

Коридорът се простираше на тридесет-четиридесет крачки напред и после се губеше в плавната извивка на корпуса на машината.

Никъде не се виждаше врата или поне ниша, където да се скрие човек, още повече петима.

Мисълта ѝ заработи светкавично. Стъпките на мравките се чуваха все по-близо. След миг сигурно щяха да изникнат иззад извивката на коридора.

— Обратно на стълбата! — заповяда Черити.

Филипсен понечи да възрази, но Черити го тласна грубо и той залитна към вратата. Скудър направи същото с Фалър, докато Лестър без колебание стъпи пръв на главозамайващата стълба и се изкатери бързо на няколко стъпала нагоре, за да направи място на останалите.

— Няма да се кача там! — промълви Филипсен и се опита да се отскубне.

Без да пророни дума, Черити сграбчи ръката му и я изви рязко, Филипсен изпъшка от болка, но спря да се съпротивлява и се залюшка пред нея. Но когато стигнаха вратата, той се вкопчи в рамката ѝ със свободната си ръка и с все сила се противопостави на Черити.

— Не! — изпъшка той. — Недейте! Ще паднем! Сигурен съм!

— По дяволите! Бъдете разумен, човече! — Черити хвърли трескав поглед назад към коридора. Мравките бяха така близо, че сигурно след секунди щяха да се появят. — Ще заловят всички ни, ако не се стегнете!

Филипсен като че ли изобщо не я чу.

— И без това всички ще загинем! — изстена той — Ние...

Изневиделица зад гърба му изникна фигура в маскировъчен костюм на сиво-зелени петна, сграбчи го с две ръце за колана и яката и го метна, описвайки висока дъга, в бездната зад вратата.

В първата секунда Черити не бе в състояние да схване какво се бе случило. Изгубила самообладание, тя застина и вероятно щеше просто да си остане така, ако в следващия миг Лестър не я беше придърпал с все сили към себе, а после две стъпала нагоре по стълбата. В същата секунда чуха стъпките на мороните зад себе си в коридора.

Черити понечи да каже нещо, но Лестър ѝ отправи отчаян знак с поглед да мълчи и се притисна плътно с гръб към стената. Черити последва примера му, още повече че в този момент машината потрепери така мощно, че тя за малко да загуби равновесие и за миг отклони вниманието си от шума на стъпките на мороните в коридора.

С разширени от ужас очи тя не изпускаше Лестър от погледа си и не бе в състояние да събере мислите си. Фалър и Скудър също стояха като вкаменени, явно не по-малко шокирани от видяното.

Стъпките на мороните се приближиха до вратата, отминаха и постепенно затихнаха. Лестър предпазливо се промъкна покрай Черити, озърна се в коридора и с въздишка на облекчение се спусна от стълбата.

— Може да идвате — каза той. — Заминаха си.

Черити го последва. Коридорът бе напълно пуст, Лестър стоеше изправен и гледаше в посоката, накъдето бяха изчезнали мороните.

Когато той се обърна, Черити му нанесе изненадващ мощен удар с юмрук под брадичката, той залитна към отсрещната стена и се строполи на пода.

За миг остана замаян на колене, после несигурно се опита да се изправи и протегна ръка.

Черити скочи насреща му, сграбчи протегнатата ръка, изправи го наполовина и с рязък тласък изви ръката зад гърба му, така че той нямаше и минимален шанс за защита. В същото време обви шията му с другата си ръка и притисна главата му назад.

— Скудър! — заповяда тя. — Обезоръжи го!

— Какво значи това? — простена Лестър. Той говореше с мъка.
— Какво правите?

Черити изви главата му още по-силно назад, така че той едва успяваше да си поеме дъх, докато Скудър му отне оръжието със светкавично движение и отстъпи крачка назад. Лицето му бе като от камък, но Черити прочете в очите му, че той също като нея успяваше с усилие да се овладее, за да не убие Лестър. Може би единствената причина да не го направи досега беше, че тя просто не можеше да разбере защо го бе извършил.

Тя пусна Лестър и отново му нанесе удар, който повторно го тласна срещу стената. В последния момент той овладя падането си и тронаво се извърна.

Черити извади лъчевия пистолет и го насочи заплашително към гърдите му.

— Само едно погрешно движение — каза тя тихо — и с удоволствие ще ви разстрелям, Лестър.

Младият лейтенант я зяпна с израз на пълно недоумение.

— Какво... какво правите? — заекна той. — Какво означава това? — После вдигна ръка, избърса с длан разцепената си устна и почти с упрек погледна кръвта. — Вие ме ударихте.

— Защо го направихте? — прошепна Черити. Неочаквано гласът ѝ потрепна. Оръжието в ръката ѝ затрепери така силно, че тя трябваше да си помогне с лявата ръка, за да го задържи неподвижно. За миг отново изпита онзи ужасяващ, почти неустоим импулс просто да натисне спусъка.

— Защо го направихте? — попита тя отново. — Защо го убихте?

Изражението на Лестър показваше, че той изобщо не разбира смисъла на въпроса ѝ.

— Той представляваше опасност за нас — отговори той. — Щеше да издаде всички ни.

— Проклет негодник! — извика Фалър. — Ще те убия за това! Заклевам се, че няма да излезеш жив оттук!

По лицето на Лестър се четеше нарастващо изумление.

— Но аз трябваше да го направя — каза той. — Не съществуваше никакъв друг изход. Той щеше да издаде всички ни.

— Той беше ваш колега, Лестър — каза Черити тихо.

— Той се превърна в опасност за нас — възрази Лестър отново.

Черити изпита усещането, че нещо в нея се вледенява. Най-дълбоко бе потресена от факта, че Лестър влагаше в думите буквалното им значение, той мислеше точно това, което казваше. Не търсеше никакво оправдание.

— Застреляйте го! — каза Фалър. — Убийте го... или аз ще го направя!

— Може би наистина трябва да го направя — промърмори Черити. — А може би ще го направя. По-късно.

Тя направи към Лестър повелителен жест с оръжието:

— Обърнете се. Поставете ръцете си отзад.

Лестър я изгледа объркано, но после се подчини. Без да каже нито дума, Скудър застана зад него и завърза здраво ръцете му. Лицето на Лестър се изкриви от болка.

— Защо правите това? — попита той объркан. — Аз...

Скудър го зашлеви през устата с опакото на дланта. Лестър отново залитна към стената и се строполи с болезнен стон.

— Трябва да продължим — каза Черити. — Скудър... дръж го под око. Ако направи опит да избяга, застреляй го.

— Искате да мъкнем със себе си този тип! — избухна Фалър.

— Не можем да го оставим тук — отвърна Черити. — Ние също не можем да останем. — Тя кимна към вратата. — Може би вече са намерили трупа, ако не е паднал право върху главите им. Само след минути тук ще гъмжи от въоръжени мравки.

Фалър бе готов да кипне отново, но с един леден поглед Черити го застави да млъкне и тръгна, без да каже дума.

Бяха по-близо до командната централа на машината, отколкото се осмеляваха да се надяват. Само няколко крачки след извивката на коридора те се натъкнаха на масивна врата от същия сребрист матов метал, от който бе изработена вѐн в залата. Вратата даже не беше затворена, а стоеше откряната на една длан. Черити се възползва от това, за да се приближи внимателно и да хвърли поглед във вътрешността на помещението.

Това беше централата. Помещението имаше формата на полусфера, скосена в горната третина. Малкият участък, който се откриваше пред погледа ѝ, по-скоро напомняше командния мостик на дъвен боен кораб, отколкото командна централа на такава странна машина.

В продължение на няколко секунди Черити внимателно разгледа мравките, които седяха зад пултове с необичайна конструкция или стояха прави пред контролните уреди по стените и работеха по тях с четирите си ръце.

— Изглежда, още не са намерили Филипсен — каза тя, като се върна при останалите. — Поне там вътре е спокойно.

Скудър безмълвно прибра пистолета и сне пушката от рамото си, но Черити поклати глава.

— Остани тук и пази Лестър — заповяда тя. — Ще отидем двамата с Фалър.

За нейна изненада Скудър не се възпротиви, а тя самата не даде възможност на Фалър да възрази. Черити сне пушката от рамо и с палец щракна малкото лостче, за да превключи смъртоносното оръжие на ниска доза енергия, необходима само за зашеметяване, после с движение на главата заповяда на Фалър да направи същото.

Един след друг те се приближиха безшумно към вратата. Черити се спря за миг, огледа се наляво и надясно и блъсна вратата с рамо.

Изненадата бе пълна. Централата беше много по-просторна, отколкото си бе представяла. Вътре имаше около дузина морони. Всички бяха невъоръжени и двамата с Фалър не им дадоха възможност да се нахвърлят върху им и да използват превъзходството на физическата си сила. С два-три продължителни енергийни откоса те покриха цялото помещение, така че мороните се свлякоха парализирани зад пултовете си, без да имат време да дадат сигнал за тревога. Тук-там избухнаха пламъци и дим от някои уреди, когато високочестотното излъчване на изстрелите причини къси съединения в електронните схеми. Пламъците изгаснаха почти веднага сами, без да причинят по-големи щети. Цялата акция продължи две или три секунди и централата беше вече във властта им. Всичко стана неочаквано леко.

— Извикайте Скудър! — заповяда тя, като отстъпи крачка встрани и описваше движения наляво-надясно с насочено оръжие. Имаше достатъчно опит с мравките, за да не разчита напълно на шокото действие на оръжието. Тези твари бяха извънредно жилави, Фалър излезе и Черити използва тези няколко мига, през които беше сама, да огледа по-внимателно централата. Гледката потвърди предишните ѝ заключения. Всеки квадратен сантиметър от стените, с изключение на големия шестоъгълен екран с диаметър около три метра на отсрещната стена, бе зает от контролни уреди и инструменти. Цареше невероятен хаос от супермодерни, непонятни компютърни системи, съчетани с недодялани, почти примитивни, но не по-малко странни лостове, превключватели и скали, които изглеждаха като част от някаква напълно различна, изостанала с хилядолетия технология.

Черити усети надигащо се отчаяние, когато осъзна колко безнадеждни бяха шансовете им да се справят с тази странна техника. Фалър и Скудър се върнаха. Скудър, който влачеше след себе си изгубилия самообладание Лестър, огледа с бърз, но доволен поглед централата. После тласна грубо Лестър срещу един от пултовете и той се свлече на пода.

— Фалър! — каза той. — Помогнете ми!

После се наведе, вдигна с лекота една от безжизнените мравки от пода и я изнесе в коридора. Фалър първоначално не схвана какво се

иска от него, но после по примера на Скудър се опита да вдигне друга мравка. Силите му обаче не достигнаха. Той хвана две от четирите мършави ръце на насекомото и като пъхтеше, започна да го влочи след себе си към вратата.

Черити понечи да му помогне, но в същия момент Скудър се върна в залата и поклати глава:

— Погрижи се за уредите — заповяда той. — Трябва да успеем да се заключим тук.

Черити се обърна неохотно и се върна при това, което смяташе за пулт за управление на машината: една маса във формата на подкова, с изрязани ръбове, която се намираще точно под шестоъгълния екран. Гигантският монитор не показваше друго, освен вечния снежен ураган, през който си пробиваше път металоходът. Под монитора бяха безредно разположени всевъзможни скали и малки екрани, по които се носеха поредици букви и цифри на неразгадаемо чуждо писмо. Тя не разбираше нищо.

Междувременно Скудър и Фалър извлякоха и последния морон навън в коридора и затвори вратата. Напрегнала докрай волята си, Черити се опитваше да превъзмогне възбудата и да си наложи да мисли логически, но най-вероятно тази машина не функционираше по познатите ѝ логически закономерности, или пък логиката ѝ беше напълно чужда за хората. Черити не се осмеляваше дори да докосне някои от уредите. Това, че нападението над централата не бе все още незабелязано, ѝ се струваше толкова невероятно, колкото и лекотата, с която я завладяха. Едва ли едни неразумни експерименти с управлението на машината щяха да бъдат по-безопасни от сблъсък с мороните от охраната, от които се бяха изплъзнали като по чудо. Просто нямаха необходимото време, за да проучат с подробен подход управлението на машината. Черити бе готова да признае, че бе допуснала грешка, като се съгласи с предложението на Лестър. За момент си зададе сериозно въпроса, защо всъщност бе направила това. Би могла на пръстите на ръката си да изброи какво можеше да очаква.

— Напредваш ли? — попита Скудър с нетърпение.

Черити поклати с разочарование глава.

— Абсолютно безсмислено е — каза тя. — Не разбирам нищо от тези машинарии. Абсолютно нищо.

Скудър я погледна със смесица от съмнение и нарастващ ужас.

— Но нали се справи с управлението на планера — каза той.

— Това бе нещо различно — отговори Черити. — Освен това имах помощ. Без Кайл нямаше да успея дори да пусна двигателите.

Погледът на Скудър обходи трескаво хаоса от уреди на пулта пред нея:

— Но все пак ти...

— Аз мога да ви помогна — каза Лестър.

Черити се извърна и го изгледа изпитателно.

Младият воин бе седнал с подвити крака на пода там, където го бе блъснал Скудър. От разцепената му устна все още се стичаше кръв и капеше по дрехите му, а лицето му продължаваше да изразява недоумение и лек упрек.

— Моля? — каза Скудър недоверчиво.

Лестър се опита да стане, но не успя и се свлече отново.

— Мога да ви помогна — повтори той. — Само ме развържете, и ще видя какво мога да направя.

— Как? — попита Черити с недоверие. — Познавате ли тази машина?

Лестър поклати отрицателно глава.

— Не — каза той. — Но се справям с всякакви машини. Някак си успявам.

Черити не му повярва и дума. У Лестър имаше нещо, което задейства алармена сирена в главата ѝ. Объркана се запита защо не го бе забелязала по-рано.

— Не му вярвам — каза Скудър.

Черити не бе на друго мнение, но въпреки това кимна на Скудър и му даде знак да освободи Лестър. Скудър я изгледа с изненада, без да се помръдне от мястото си.

— Развържи го — каза Черити. — Все пак това е шанс.

Скудър се поколеба за миг, после мина зад Лестър и освободи ръцете му.

— Опитайте щастието си — каза Черити.

Лестър застана зад пулта за управление, разгледа го съсредоточено, после погледна екрана. Изображението върху него оставаше без промяна. От време на време от виелицата изплуваха и изчезваха неясни сенки, понякога картината се люшкеше встрани, когато машината изпълняваше по някакво препятствие.

— Е? — запита Черити след малко.

Лестър прехапа замислен долната си устна и започна да я дъвче, макар че тя още кървеше. Видът му накара Черити да потръпне.

— Нужен ми е половин час — каза той. — Смятате ли, че ще успеете да ги задържите през това време?

— Кого? — попита Скудър.

Лестър не отговори. Но секунда по късно тъп удар улучи вратата на централата и във всяко помещение на машината прозвуча алармена сирена.

10.

Щастливият шанс трябваше все някога да има край също и за Френч.

Започна се с вой — пронизителен до болка звук, който първоначално едва се долавяше, но бързо се усили, като проникваше до всяка фибра на тялото и караше зъбите да тракат болезнено. Звукът се усилваше и затихваше, отново се усилваше и затихваше в безкраен ускоряващ се монотонен ритъм, който като че ли принуждаваше сърцето на Френч да бие в такт с него и искаше да изключи съзнанието му. Постепенно Френч стенеше и залиташе, по разядения от ръжда проход, и въобще не забеляза паяците, които профучаха покрай него с бързи, отсечени движения, без да му обърнат капка внимание. Той се свлече и тоновете тегло, което изпълваше тялото му в тази част на света на паяците, не му позволи да се изправи отново.

Най-после всичко свърши. Виенето престана и премина в един последен, мощен пронизителен писък, който парализира дишането му за момент и Френч остана да лежи в продължение на минути със затворени очи, като дишаше тежко. Усецаше тялото си, сякаш бе удряно с чукове, всяко движение бе мъчение. Но не можеше да остане тук. Доколкото бе прозрял поведението на паяците, те щяха да го смятат за себеподобен, без да обърнат особено внимание на външния му вид, докато той беше в състояние да имитира техните движения. Зловещият вой обаче нямаше такова парализиращо въздействие върху насекомите, които бе срещнал, напротив, звукът ги подтикна към някаква трескава активност. Ако останеше тук, рано или късно някое от тези чудовища щеше да се спре, за да види мнимо болния си събрат. И това щеше да бъде краят.

Тази мисъл му даде нови сили, за да се изправи поне на ръце и колене. За миг остана неподвижен така, като дишаше тежко. После стисна зъби и се изправи, несръчно търсейки опора в стената.

Всичко около него се въртеше. Подът под краката му се тресеше. Във въздуха се носеха шумове, които той едва сега започна да

възприема, тъй като ушите му още ехтяха от пронизителния вой. Дълбоко под краката му сега се чуваше глух тътен, който наподобяваше развъртането на тежки машини. Към него се примесваха пронизителни свирещи шумове, които неприятно му напомняха езика на паяците, но като че ли ги издаваше някакво същество от метал.

Той се огледа разтреперан. В момента наоколо не се виждаха паяци, но той бе само на няколко крачки от входа на голяма зала, в която се долавяше трескаво движение. Без сам да съзнава защо, той се довлече, като се опираше на стената, и погледна вътре.

Залата бе почти толкова голяма, колкото онази, от която се виждаше Земята. Тази бе разделена на три стъпаловидно разположени нива, които гъмжаха от множество препускащи огромни шесткраки твари, Френч не успя да отгатне целта на това движение, то бе трескаво и нервно, както никога дотогава. Явно съществуваше някаква връзка с пронизителния вой преди това, както и с промяната, настъпила по-късно в света на паяците.

Изпълнен с ужас, той предположи за момент, че този вой беше алармен сигнал, че най-после бяха открили проникването му и започваха да го търсят.

Тогава чу шум зад гърба си, извърна с мъка глава и потръпна от страх, като видя половин дузина блестящи черни насекоми. Повечето от тях изобщо не го забелязаха, но две насочиха поглед право към него. С неимоверни усилия, на които не бе способен само преди секунда, той се отблъсна от стената и се изправи с мъка, макар че през гърба го проряза остра болка, като че ли костите му бяха натрошени. Успя някак си да изпълни този трик и се задържа прав, без да се движи, докато паяците го отминаха. Понечи да направи крачка, но усети, че губи равновесие, протегна изплашен ръка, за опора в стената, но в следващия миг политна напред през вратата и без да иска, се озова в залата. В последния момент запази равновесие и се спаси от падане, като пристъпи непохватно крачка напред и встрани.

Прониза го тръпка на леден ужас. Попаднал бе право сред група паяци, които работеха трескаво. Те вършеха нещо около голяма машина, чиито корпус хвърляше матови метални отблясъци и бе покрит със скали и лостове. Само за да върши нещо и да не привлича вниманието им, той вдигна ръце, за да имитира активност, но явно това беше грешка, тъй като най-близкият паяк се извърна с бързо движение

към него и му изпищя нещо. Естествено, той не разбра нищо, но схвана за какво става дума. После припряно отдръпна ръка, вгледа се в насекомото и се опита да заеме такава поза, за която се надяваше, че изразява пред паяка съзнание за вина и покорство, след което се отдалечи, тътрейки крака. Съществуването го изглежда още веднъж в продължение на секунда, след това се отдаде отново на работата си и го забрави.

Сърцето на Френч биеше до пръсване. Не можеше да си позволи втора подобна грешка. Не можеше и да остане, без да върши нищо, тъй като така веднага би привлякъл вниманието им върху себе си: неподвижен в хаоса на това непрестанно движение във всички посоки и трескаво свиркане. И така, той продължи с мъчителни малки стъпки, като се оглеждаше за подходящо скривалище.

Не намери скривалище, но откри нещо друго.

В най-отдалечената част на залата, над най-високия от трите подиума, се издигаше конструкция, твърде необичайна дори за този свят от чудеса и непонятни неща. Това беше пръстен от сребрист метал, дебел не повече от два пръста, с диаметър три до четири метра. Пръстенът плуваше без видима опора на около половин метър във въздуха над пода.

Нещо... се излъчваше от него. Френч го усещаше и въпреки че не се осмеляваше да гадае какво бе това, то всяваше страх в душата му. Нещо повече — изпълваше го с ужас и паника. Ако се изключеше свойството му да виси без опора в пространството, това нещо на вид беше обикновен стоманен пръстен. Въпреки това Френч имаше чувството, че се сблъсква с нещо чуждо, може би не непременно зло, но във всеки случай — опасно. От металния пръстен като че ли се носеше леден полъх, студ, който обливаше не тялото, а душата му, и вледеняваше нещо в нея.

За няколко мига не можеше да откъсне поглед от странното устройство. С мъка извърна глава и в продължение на секунди гледа една от непонятните машини на паяците, цялата обвита в полуразкъсана мрежа от лепкави сиви нишки. Същата тази машина, която го бе изплашила до смърт преди това, сега му изглеждаше сто пъти по-нормална от този привидно обикновен и безобиден метален пръстен.

Той направи още няколко безцелни крачки, обърна се отново към изхода с намерението да напусне залата, когато подът под краката му започна отново да вибрира; в същото време проехтя нов пронизителен вой, който обаче не излизаше извън залата. Всички паяци на мига изоставиха работата си и се съсредоточиха върху една точка зад него, така че Френч също трябваше автоматично да остане неподвижен и да вдигне глава.

Това, което видя, го парализира напълно. Обзелото го вцепенение вероятно спаси живота му, тъй като в противен случай щеше да нададе вик на ужас.

Пръстенът, който само преди миг беше прост метален обръч, сега се изпълни с пулсиращ черен мрак. Това беше нещо безплътно, нереално, нещо, което не съществуваше в действителност — мракът на безкрайността, отсъствието на светлина, на материя, може би и на пространство. Нещо като че ли се раздвижи и преди разсъдъкът на Френч да го изостави окончателно, в мрака се оформи фигура и от пръстена изскочи един гигантски, ослепително бял паяк.

Френч се втрени в съществуването, обзет от още по-силен ужас. Почувствува, че този паяк е нещо различно от останалите. Това се дължеше не само на цвета. В очите му проблясваха пламъчета на обезпокоителна интелигентност, а цялата му фигура излъчваше почти физически осезаема власт.

Мракът в пръстена избледня, постепенно се показва стената зад него, в същото време престана треперенето на пода под краката му. Бялото същество пое с големи, но отмерени и спокойни крачки надолу по металната стълба пред пръстена, Френч най-после се опомни от вцепенението й бързо, колкото си позволяваше, за да не привлече вниманието на паяците, се скри зад сивия корпус на една от машините.

11.

На Лестър бе необходим много по-малко от половин час, за да се ориентира в принципа на управлението на металохода. И без това мороните дойдоха доста по-рано. През това време бронираната врата на централата потрепери на няколко пъти под мощни удари, а на два пъти стоманата бе загоряла до червено, когато мороните употребиха лъчево оръжие или специални инструменти, за да разбият вратата. Необяснимо защо, те всеки път прекратяваха опитите си малко преди металът да започне да се топи.

Черити и спътниците ѝ съзнаваха, че кредитът, отпуснат от божеството на щастливия шанс, бе изчерпан отдавна. Рано или късно мороните щяха да намерят начин да проникнат.

Черити погледна отново Лестър, който беше наведен над пулта със съсредоточен израз на лицето и внимателно движеше лостове и въвеждаше нещо на клавиатурата, като междувременно следеше монитора, който показваше коридора. В момента се виждаха само четири-пет мравки, които с готови за стрелба оръжия охраняваха вратата, но само преди минути въвн гъмжеше от морони. Вероятно бяха отишли да потърсят някакво друго средство, с което окончателно да разбият вратата. Черити предполагаше, че досега не го бяха направили по една-единствена причина — те искаха да отворят вратата, без да опустошат напълно помещението на централата.

— Колко още? — попита Скудър.

Въпросът бе отправен към Лестър. Той облиза нервно устни с върха на езика си и протегна решително ръка към някакъв странен лост. Корпусът на гигантската машина потръпна от мощни вибрации, когато премести лоста леко нагоре. Той побърза да върне лоста в изходно положение и каза:

— Мисля, че вече знам как действа. — Лестър откъсна за миг поглед от уредите, но вместо облекчение и задоволство, Черити видя в очите му дълбоко смущение. — Това нещо е толкова примитивно и същевременно гениално.

— Можете ли да го управлявате? — попита Черити.

Лестър се поколеба за миг, после кимна.

— Мисля, че да — каза той.

— Покажете ми тогава — подкани го Скудър. — Аз ще поема управлението... Вие можете междувременно да се погрижите да останалото. Лестър го изгледа въпросително и Скудър посочи опушената и изкривена врата: — Стената няма да издържи вечно. Трябва да се защитим по някакъв начин. Може би има защитни устройства — енергиен щит или оръжия.

— Има ги — отвърна Лестър, — но няма особена полза да ги търся. — Той посочи пулта зад себе си. — Доволен съм, че успех поне с това да се справя. За останалото ще ми трябват часове.

— Ще трябва да се справите за минути — каза Черити и отново погледна към малкия монитор пред себе си.

Лестър проследи погледа ѝ, обърна се и с почти рутинно движение докосна някакъв бутон на пулта. На големия централен монитор вместо снежната буря сега се появи изгледът от коридора, същият, който досега Черити наблюдаваше на малкия монитор. Група морони тъкмо монтираха някакъв апарат върху голям метален триножник. Никой не бе виждал подобно устройство, но всички се досещаха за предназначението му.

Лестър изруга полугласно, превключи екрана на външно наблюдение и започна нервно да действа по уредите за управление. Корпусът на машината потрепери няколко пъти с трясък, после почувстваха как гигантският стоманен бръмбар се наклони настрана и потрепервайки, започна да прави завой.

— Какво правите? — извика тревожно Скудър и вдигна оръжието си.

Черити го спря с ръка и поклати глава.

— Остави го — каза тя. — Мисля, че той знае какво прави.

Тя се наведе отново над монитора пред себе си. Мравките продължаваха работата си с неописуема бързина. Устройството — очевидно някакво помощно оръжие — бе почти монтирано и постовете пред вратата започваха да се оттеглят.

Черити откъсна с мъка поглед от екрана и се приближи до Лестър. Лицето на младия воин блестеше от пот, погледът му бе неподвижен. Ръцете му трепереха, но се движеха бързо и прецизно.

Черити имаше чувството, че от действията му личи голям опит с тази техника, въпреки че съзнанието ѝ не допускаше подобна възможност.

— Какво мислите да правите? — попита тя.

Отговор не последва, а по изражението на лицето му личеше, че изобщо не бе чул въпроса. Черити погледна отново големия екран.

Картината бе същата. Навън продължаваше да бушува адският леден ураган, земята се клатушкаше наляво-надясно, нагоре-надолу в ритъма на гигантските крачки. На Черити ѝ се стори, че сега машината се движи по-бързо. Имаше и някаква друга промяна, която още не можеше да определи.

— Какво правите? — попита тя.

Лестър не отговори и този път, а пръстите му продължиха да бягат по странните клавиши и уреди. Тътенът от стъпките на гиганта и сътресенията на корпуса се засилиха. Появи се лов, странен шум — приглушен, променлив вой, който напомняше шума при пускането на гигантски електродвигател.

Черити продължи да наблюдава Лестър с нарастващо безпокойство, но погледът му оставаше прикован към скалите и уредите. Тя реши, че е по-добре в момента да не отклонява вниманието му с излишни разговори.

— Черити!

С един скок тя се озова до Скудър, който сочеше монитора с картината от коридора пред вратата на централата. Мравките бяха завършили монтажа на оръдието и в горната му част проблясваха зловещи тъмнозелени светлини.

— Задръжте ги — простена Лестър. — Само за момент.

— О кей. — Скудър вдигна решително лазерната пушка. — Отворете вратата.

Черити изтръпна. Понечи да каже нещо, но Лестър вече бе натиснал някакъв бутон и откъм бронираната врата се чу пронизителният звук на миниатюрен серводвигател.

Вратата остана неподвижна.

Лестър изруга, натисна друг бутон, воят на претоварения двигател се засили, но резултат нямаше. Очевидно опитите на мороните да отворят със сила вратата бяха повредили механизма ѝ.

Черити погледна отново екрана и се присви инстинктивно. От дулото на тежкото оръдие блесна ярка зелена светкавица и в

следващата част от секундата изображението на монитора се изгуби в смущения.

— Лестър! — извика Черити. — Направете нещо!

— Точно това правя — отговори Лестър. — Трябват ми само няколко минути. Може би ще успеем.

Черити свали предпазителя на оръжието си и го насочи към вратата. Очакваше всеки миг да види разтопен метал, пукнатини в стоманената броня или други разрушения. Навън обаче явно ставаше нещо. Усещането не се поддаваше на описание — нещо като че ли запълзя по цялото ѝ тяло, а въздухът внезапно се зареди със статично електричество. С крайчеца на окото си Черити забеляза нервните движения на Скудър и Фалър, които очевидно бяха под действието на същото усещане.

Погледът на Черити продължи да скача все по-нервно между вратата и Лестър. Вече не знаеше какво я безпокои по-силно — дали неизвестното оръжие, което мороните подготвиха вън в коридора, или свръхестествената скорост, с която пръстите на Лестър скачаха по клавишите на пулта и вършеха нещо, от което тя нямаше и най-смътна представа. За миг в съзнанието ѝ тревожно прозвуча въпросът, кой беше в действителност този човек. Несъмнено, той не беше това, за което се представяше.

Пукотът на електрическите заряди във въздуха се усили и започна да причинява болка в ушите. Черити видя множество едва забележими тънки пукнатини по повърхността на метала на вратата и по част от стената в съседство.

— Отдръпнете се от вратата — каза Лестър. — И стреляйте, щом се отвори.

Те се подчиниха веднага. Пукнатините ставаха все по-видими и през тях започна да прониква матовозелено сияние.

По-нататък събитията се развиха светкавично и безшумно: малките пукнатини бързо се разшириха, с невероятна скорост се сраснаха в мрежа от начупени линии и металът на вратата просто започна да изчезва без следа, като лед, който се топи на слънцето. В залата на централата нахлу поток студена зелена светлина, който поглъщаше всичко, което попадеше на пътя му. Черити зърна за миг как част от уредите от задната стена на залата изчезнаха, превърнати в

сив прах. Избухваха искри и пламъци, във въздуха се разнесе мирис на озон, който почти парализираше дишането.

— Стреляйте! — изкрещя Лестър.

Черити и Фалър бяха все още вцепенени от това, което ставаше пред очите им, но Скудър не се поколеба и секунда. Той вдигна оръжието си, прицели се в центъра на злоещата зелена светлина и стреля — три, четири, пет пъти последователно. Ярките светкавици на лазера се губеха в зелената вълна, но Черити чу приглушеното ехо на експлозиите в коридора. Накрая и тя преодоля вцепенението си и вдигна оръжието, но не се наложи да стреля. Вероятно изстрелите на Скудър бяха засегнали оръдието на мороните, тъй като зелената светлина ненадейно изгасна и в същия миг се възцари злоеща тишина. Въпреки това, тя се насочи с изключителна предпазливост към вратата. Може би изстрелът на Скудър бе успял да извади оръдието от строя, но вън продължаваха да дебнат десетки мравки.

С разтуптяно сърце Черити се промъкна до вратата, облегна гръб на стената и изчака Скудър да направи същото от другата страна.

Останаха така още половин секунда, размениха бърз поглед, който бе напълно достатъчен, за да се разберат, и едновременно се хвърлиха напред в почти синхронно движение. Черити излетя със скок от вратата, претърколи се и скочи отново на крака с насочено за стрелба оръжие, докато Скудър светкавично се обърна, опрян на коляно и готов за стрелба в другата посока.

Никой от двамата не стреля.

Един от изстрелите, дадени от Скудър напосоки, бе взривил оръдието на мороните и го бе превърнал в тлееща купчина метал. Подът на коридора бе покрит с безжизнените тела на мравки, сгърчени, с протегнати крайници като умиращи паяци, някои все още потрепващи в мъчителни конвулсии.

Но не експлозията бе причина за внезапната смърт на мороните.

Черити го усети, преди да го осъзнае.

Остра болка преряза като с нож гърлото ѝ, когато се опита да поеме дъх, а откритите части на лицето ѝ пламнаха. Дъхът ѝ образуваше сив облак пара.

В коридора бе настъпил неописуем студ. Дишането бе почти невъзможно в мразовития въздух Черити усети как очите ѝ се насълзиха от студа ѝ сълзите замръзнаха почти мигновено по лицето ѝ.

Студът проникна светкавично дори през нейния термоизолационен костюм и започна да сковава мускулите ѝ. Вече не усещаше пръстите на ръцете и краката, едва държеше оръжието в ръце. В стоманения тунел свистеше леден вихър.

Повече инстинктивно, отколкото съзнателно, тя се изправи рязко и заотстъпва заднишком към вратата на централата. Дишаше повърхностно, през зъбите си, но въпреки това гърлото ѝ гореше, като че ли поглъщаше разтопена лава. И Скудър не се чувстваше по-добре. Сгърченото му лице изглеждаше като посипано с пудра захар, ръцете му бяха вкочанени и едва движеше пръстите си.

Студът, настъпил мигновено във вътрешността на машината, бе причината за бързата смърт на мороните. Мъртви бяха не само мравките от групата около оръдието. Подът на дългия, тесен коридор, чиито стени бързо се покриваха с ледени кристалчета, бе осеян с черните тела на насекомите. Повечето бяха мъртви, някои все още помръдваха слабо, но не бяха в състояние нито да се изправят, нито да държат оръжие.

В централата бе чувствително по-топло, но по лицето на Фалър личеше, че и тук температурата спадаше бързо. Покривката от блестящи ледени кристали, която бе обвила пода и стените на коридора, пропълзя безшумно през прага и бавно, но неудържимо, започна да покрива като бяла плесен пода и стените на залата.

— Какво направихте?

Лестър и сега не отговори на въпроса на Черити, но за момент вдигна поглед от уредите и отправи успокоителна усмивка. Той отново приличаше на голямо дете, преоблечено като възрастен, в очите му пак блестеше същата детинска радост, но Черити не забравяше нито за миг как бе убил Филипсен — хладнокръвно, пресметливо, с логиката на машина.

— Потърсете нещо да барикадираме вратата — каза той, — преди да замръзнем.

Скудър бе готов да възрази гневно, но Черити му даде знак да замълчи. Лестър отново бе прав — сега просто нямаше време за разговори. Температурата падаше главоломно. Жестокият мраз бе смъртоносен не само за насекомите и ако сега допуснеха последните остатъци скъпоценна топлина да излетят навън, само след минути щяха да замръзнат. Скудър и Фалър започнаха да разглобяват един от

големите пултове, за да заварят металната плоча като импровизирана врата на отвора. През това време Черити излезе още веднъж в коридора и се огледа. Изминала бе само минута, но промяната бе поразителна. Искрящ леден слой бе покрил като бяла броня телата на падналите морони, а от тавана и стените бяха израснали причудливи ледени образувания. Във въздуха се носеше фин снежен прах и Черити се закашля болезнено при опита да поеме дъх. Какво беше станало тук?

Черити се върна отново в залата, убеди се, че Скудър и Фалър напредват с работата, и натисна няколко бутона на пулта на колана на костюма. За разлика от Скудър и тримата воители, тя бе отказала да вземе модерен боен скафандър от неизчерпаемия запас в склада на Хартман, а бе запазила старата си униформа на Космическите въоръжени сили. Черити включи отоплението на костюма на максимална мощност, прибра косите си с ръка и задейства надуваемия пластмасов шлем, който се издигна нагоре от яката на скафандъра. На комбинирания уред на ръката ѝ замига червен сигнал — тя знаеше, че шестдесетгодишните батерии можеха да понесат само неколкominутно натоварване. Но за тези няколко минути скафандърът щеше да устои на космическия студ.

Тя не изчака шлема да се оформи напълно и да се затвори със свистене, а се втурна навън в коридора, пое надясно и с широки крачки се затича към вратата, през която бяха проникнали в коридора.

Още преди да я достигне, усети, че нещо не е наред. Вместо червеникавите отблясъци от пещите за топене на метал в машинната зала, насреща ѝ блесна ослепителна бяла светлина. Блъсна я мощен порив на вятъра и тя едва не загуби равновесие върху огледално гладкия леден под. Потърси опора в стената, продължи бавно, предпазливо и спря, когато стигна вратата.

Гледката малко се различаваше от картината в коридора. Огромната зала представляваше фантастичен пейзаж от ледени статуи и снежни вихри. Огънят бе загаснал почти във всички пещи, последните пламъци изчезваха в облаци пари. В залата бушуваше снежната стихия на урагана.

Не можеше и да бъде друго.

Черити погледна с невярващи очи нагоре, където само преди половин час бе таванът на гигантската зала. Покривът бе отворен.

Гигантската изпъкнала стоманена обшивка се бе разделила на четири сегмента, подобно на крилете на бръмбар. Те бяха отворени нагоре и встрани, така че ураганът и смъртоносният студ на Защитния кордон проникваха безпрепятствено във вътрешността на машината. Черити едва сега осъзна какво бе извършил Лестър. При мисълта за него отново я обзе ужас, въпреки че бе спасил живота им.

Черити се опита безуспешно да си представи как бе станало всичко. Въображението ѝ обаче не бе в състояние да нарисова картината на гибелта на мороните. Те едва ли бяха имали достатъчно време да осъзнаят какво ги бе сполетяло. След отварянето на покрива температурата сигурно е паднала само за част от секундата с повече от сто градуса по Целзий.

В продължение на минута Черити остана неподвижна, огледа бездната на машинната зала, но никъде не откри признак на живот. Парата започна да се разсейва, след като изгаснаха последните пламъци, а гигантските зъбни колела, цилиндри и транспортни устройства бяха сковани в безмилостната хватка на студа, покрити с искряща бяла ледена броня.

Черити се обърна и внимателно тръгна по леда обратно към централата. В движение хвърли поглед към термометъра на комбинирания уред. Червеният цифров дисплей показваше минус сто и четиридесет градуса по Целзий.

Скудър и Фалър бяха почти готови с работата си, когато влезе в залата за управление. Те бяха изрязали дебела един пръст метална плоча от един от пултовете и я прикрепваха към отвора на вратата. Движенията им бяха непохватни и бавни, Черити забеляза, че ръцете на Фалър кървяха. Вероятно те бяха станали нечувствителни от студа и той не бе забелязал кога се е наранил. Черити бързо прибра шлема на скафандъра и намали отоплението, но в следващия момент съжали за това, защото веднага усети пристъпа на студа. Съзнаваше обаче, че ако продължи да претоварва престарелите батерии, отоплението можеше изцяло да излезе от строя и тя щеше да замръзне за броени секунди. После се включи в работата и помогна, доколкото можеше. С помощта на един от лъчевите пистолети на мороните те завариха металната плоча към рамката на вратата. Резултатът не бе особено добър от професионална гледна точка, нито пък стана по-топло, но поне малко по-топлият въздух в залата нямаше да излети в коридора.

Черити погледна отново термометъра — минус седемдесет и два градуса по Целзий. Истинска топлина в сравнение с външната температура, помисли си тя мрачно. Не трябваше да забравят, че при тази температура нямаше да останат живи дълго време.

Тя описа накратко видяното навън на Скудър и Фалър и се обърна към Лестър. Тялото му също бе сгърчено от студ, а веждите му и тънките мустачки — съвсем не на място на детинското му лице — бяха побелели от скреж. Ръцете му обаче не преставаха да играят по ръчките и клавишите, погледът му сновеше трескаво върху екрана и многобройните уреди.

Черити се изправи до него и го заговори. Той не реагира, а и тя не очакваше отговор. Този път обаче тя го сграбчи решително за раменете и като го разтърси грубо, го принуди да я погледне.

— Ще трябва да ми отговорите на няколко въпроса, Лестър — каза тя.

Лестър я погледна и се усмихна.

Черити изпита внезапно желание да закрепци насреща му, но нещо в погледа му я възпря да го направи. Гневът ѝ се превърна в объркване.

— Кой сте вие, Лестър? — попита тя.

— Но вие знаете, капитан Леърд — отговори Лестър.

— Не, не знам — отвърна Черити. — Не знам кой сте или какво сте, но едно знам със сигурност: вие не сте от хората на Хартман. Външно изглеждате като тях, но това е единствената прилика.

— Заблуждавате се, капитан Леърд — отвърна Лестър меко. — Мога да ви обясня.

— Направи го тогава — каза Скудър мрачно. — И кълна се, момчето ми, ще те убия собственоръчно, ако твоето обяснение не ми хареса.

Лестър го погледна с упрек, но после отново се усмихна, поклати глава и изтръгна въздишка на примирение.

— Знам, нямах право да убия Филипсен — каза той. — Това бе грешка. Просто изгубих контрол над нервите си.

Черити го погледна в очите и разбра, че лъже. Лестър продължаваше да се усмихва, но в тази усмивка липсваше топлина, липсваше чувство. Нямаше израз нито на колебание, нито на страх. Нямаше нищо.

— Нямам това предвид — каза тя. — Ако оцелеем, ще отговаряте за това пред вашия шеф. И пред вашата съвест. Ако въобще я имате.

Тя посочи пулта за управление:

— Откъде знаете как се управлява тази машина?

Лестър сви рамене.

— Просто го знам. — Той отвърна с нова, този път почти убедително изиграна несигурна усмивка. — Просто имам талант за тези неща, капитан Леърд. Винаги съм се справял. Попитайте Фалър. Щом видя машина, инстинктивно се досещам как функционира. Не знам — не ме питайте как го правя. Но мога.

— Вярно е — каза Фалър. — Той винаги е бил гений на компютъра. Сяда пред него и след половин час е готов да направи чудеса.

Черити решително поклати глава.

— Възможно е — каза тя. — Но това не е задоволително обяснение. Това тук е една напълно чужда за нас технология.

— О, не е чак толкова чужда — каза Лестър. Той посочи последователно няколко от апаратите по стените и по странните на вид пултове за управление. — Вижте — това, и това, и онова там, са напълно нормални компютри. Високоразвита техника, но принципът на действие е същият, какъвто е при нас. Останалата част от тази машинария е смешно примитивна, все едно дете си е сглобило играчки. Гениалното е, че заедно двете неща работят перфектно.

— Нямаме нужда от лекция за техниката на мороните, Лестър — прекъсна го Скудър грубо. — Искаме да знаем защо вие умеете да работите с тази техника.

— Но нали вече ви обясних — каза Лестър. — Не знам. Просто се справям. Би трябвало да сте доволни, че мога. Иначе сигурно щяхме да сме мъртви.

— И без това вероятно вече сме — каза Скудър мрачно.

Черити го изгледа въпросително и Скудър продължи с гневен жест:

— Вярваш ли, че ще излезем живи оттук? Вероятно те отдавна са узнали за нас и вече са на път насам.

— Това още нищо не значи — каза Лестър. — Доколкото успях да разгадая, тази машина работи напълно автономно. Може би никой не е забелязал нищо.

— Може би — промърмори Скудър. — А ако може би, все пак — след половин час навън ще гъмжи от мравки.

— Едва ли — Черити погледна екрана и сви зиморничаво рамене. — Още само няколко градуса и въздухът навън ще замръзне. Животът там е невъзможен.

— Тук вътре също не е твърде уютно — каза Скудър. — А дали няма нещо като отопление?

— Не знам — отвърна Лестър. — Честно казано, за това не се бях сетил досега.

Черити посочи големия екран:

— В каква посока се движим сега?

Не бе изненадана, когато Лестър отговори:

— На север.

— На север? — Скудър изстена. — Но... така ще попаднем право в Зоната на смъртта!

— Вече сме вътре в нея — отвърна Лестър спокойно. Той се усмихна отново. — Искате да стигнем в Ню Йорк, нали? Ще ви откарам до там.

12.

Пълното име на извънземния, което гласеше Абн Ел Гурк Бен Амар Ибн Лот Фудел Четвърти, първоначално бе просто смешно за Даниел Стоун.

Но това беше отдавна, преди месеци, които сега му се струваха дълги като години, ако не и десетилетия. Сега се страхуваше от джуджето. При това, то не беше се променило с нищо. И сега си оставаше същата уродлива, мършава фигура, на ръст метър и половина, с ръце като на скелет и къси криви крака, с гърбица, едва прикрита под пелерината с цвят на кафява кал, със суха възлеста шия и неестествено голяма адамова ябълка, която подскачаше като дебел бръмбар при всяка изречена дума, с несъразмерно едър, гол череп, с изражението на винаги тъжно и злобно джудже. Кожата му имаше болнав оттенък, който не можеше да се опише с думи.

Но не външността на джуджето караше Стоун да потръпва от ужас.

Това бяха очите му.

Очи, големи и тъмни като очите на животно, без да се откроява зеница и ирис. В тях се четеше познание и мъдрост, които предизвикваха тръпки на ужас у Стоун. Понякога му се струваше, че тези очи проникват директно във вътрешността на тялото му, че за тях няма секрети и тайни мисли. И въпреки че от три месеца джуджето бе негов пленник, че бе изцяло в ръцете му и не оставаше нито миг без охрана, понякога Стоун имаше чувството, че дребосъкът си играе с него.

— Кой си ти, Гурк?

Стоун първо осъзна, че бе изрекъл мисълта си на глас, и едва тогава възприе отговора на гнома.

— Мисля, че сега не е подходящият момент да говорим за мен — каза той с неприятно висок фалцетен глас. — Нека поговорим за теб. Изглежда, си затънал в неприятности. — Той вдигна ръка и прокара показалец по горната си устна. — До тук.

— Така ли? — каза Стоун мрачно. Той стана, приближи се до прозореца на своя апартамент и погледна надолу към небостъргачите на Манхатън, които се простираха ниско долу и приличаха на странен пейзаж от чужда планета — грамади от стъкло, хром и бетон. Той остана неподвижен няколко минути, вперил поглед в пространството, после се обърна рязко и отиде пред масичката до вратата, за да си приготви питие.

— Направи и за мен — поиска Гурк.

Стоун го изгледа с изненада:

— Изобщо не знаех, че пиеш алкохол.

— Много неща не знаеш — отвърна Гурк с гримаса. После скокна от стола си и затепа с малки крачки към него. С усмивка грабна от ръката на Стоун чашата, която бе приготвил за себе си, вдигна я за поздравица и я изпразни с една мощна глътка. След това просто я пусна на пода, изтри доволно устни с опакото на дланта си и се оригна шумно.

Стоун го изгледа.

— Едва ли има какво да науча от тебе, малкия — каза той.

— Но аз имам какво да узная от тебе, големия — продължи в същия дух Гурк. — Трябва да си призная, че доскоро се чувствах така, както и ти. Но сега вече знам какво става с теб.

— Така ли?

Гурк кимна енергично.

— Ти се страхуваш от нещо — заключи Гурк категорично. — Не знам от какво, но ако някога съм виждал човек, който се страхува, това си ти.

— Може би — отвърна Стоун, за да отклони въпроса. — Може би имам причини за това.

Той вдигна стъклената чаша, която Гурк бе пуснал на пода, постави я обратно на масата и понечи да вземе друга, но не довърши движението на ръката си, а само сви рамене и отново се приближи до прозореца. Чу, че Гурк го последва, и видя отражението на фигурата му в стъклото, но не се обърна.

— До днес бях твърдо убеден, че искаш да скроиш клопка на Черити и останалите — каза Гурк. — Но това не е истина, нали?

Стоун не отговори.

— Искам да кажа — продължи Гурк, — че информацията, която им подхвърли, е вярна. Те наистина могат да обезвредят тази проклета бомба.

— Може би — отвърна Стоун.

— Защо? — попита го Гурк.

Стоун се обърна към него и го погледна отвисоко:

— Какво защо?

Гурк направи уточнителен жест:

— Искам да кажа: защо го правиш? Ти предаде собствения си народ. Ти се превърна в сервилен слуга на тези чудовища и те те възнаградах царски. А сега изведнъж поставяш всичко на карта. Защо?

— И ти още питаш? — отвърна Стоун. — Знам историята на твой народ, Гурк. Знам какво се е случило с родната ти планета. Не искам същото да се случи със Земята.

Гурк сви лицето си в гримаса, чието значение остана непонятно за Стоун.

— О! Рискуваш живота си, за да спасиш твой свят? — Гурк се изсмя злобно. — Извини ме, губернатор Стоун, но ми е трудно да го повярвам.

— Това е истината — каза Стоун. — Знам, че ме презираш. Знам, че всички ме мразят. Може би имат право. Мислите, че съм ви предал, че съм ви продал на извънземните.

— А не е ли вярно?

— Сега не желая да говоря за това — каза Стоун. — Но дори да беше вярно — има разлика дали ще поробиш, или ще унищожиш един народ.

Гурк го погледна, наклонил косо глава.

— Какво се е случило, Стоун? — запита той. — Ти знаеш, и то не от вчера, че бомбата съществува. Познаваш и стратегията на мороните — те разрушават това, което не могат да притежават.

— Този свят ще загине, малкия, ако не ги спрем — каза Стоун със сериозен тон. — Имаш право, нещо се случи. Във всеки случай — Морон ще изгуби тази планета. А ти знаеш какво следва тогава.

Лицето на Гурк потъмня.

Да, той знаеше какво следва. Беше го преживял, беше го видял със собствените си очи. Всичко бе толкова отдавна, понякога дори

вярваше, че е погребал този спомен, но се оказваше, че мами самия себе си с тази заблуда.

Неговият народ бе един от малкото, успели да отблъснат атаките на войнствените извънземни насекоми. По-късно Гурк бе преживял всичко, което Морон бе направил с един свят, отказал да се подчини. Той го бе унищожил.

— Какво се е случило? — попита той тихо.

И за своя изненада получи отговор:

— Скокът — прошепна Стоун. — Изглежда, че сега започва.

Гурк пребледня.

— Сега? Но това е... невъзможно. Не толкова рано.

— Страхувам се, че все пак е възможно — промълви Стоун. — Ти си го преживял, Гурк. Ти си видял всичко.

— Джеърдите? — очите на Гурк се разшириха още.

— Може би — отвърна Стоун тихо. — Те не са напълно сигурни. Но аз се опасявам, че е така.

— Но това все пак не означава, че... — започна Гурк объркано, но бе прекъснат веднага от Стоун.

— Знаеш много добре какво значи това, Гурк. Досега никога не са успявали да ги победят. Сигурно могат да ги задържат, може би години, може би десетилетия, но не по-дълго. Никога няма да допуснат, трансмитерът да попадне в ръцете им. По-скоро ще унищожат цялата планета.

Гурк повече не възрази. Знаеше много добре, че Стоун е прав. Морон никога нямаше да допусне някоя друга сила да се добере до тайната на трансмитера.

— Затова си им дал координатите на сателита с бомбата — промърмори той.

— И пътя, по който да стигнат до него — каза Стоун. — Може би това е последният шанс за тази планета, Гурк.

Дребосъкът го изгледа недоверчиво:

— И ти оставяш този шанс в ръцете на Черити?

— Капитан Леърд е мой враг — каза Стоун сериозно. — Но това не значи, че я подценявам. Ако някой може да унищожи този сателит, това е тя.

— Ти си полудял — промърмори Гурк. — Каква ще е ползата? Ако... ако настъпи скок, тази планета ще се превърне в ад, в сравнение

с който нашествието на мороните ще изглежда детска игра.

— А мога ли просто да наблюдавам как унищожават планетата?
— каза Стоун.

Гурк не го чуваше.

— Те ще изпратят милиони войници! — каза той възбудено. — Милиарди, ако се наложи. Те...

— Няма да направят нищо подобно — прекъсна го Стоун. — Пресметнал съм всичко. Имах достатъчно време да се запозная с тяхната техника. Ударната вълна от експлозията ще парализира трансмитерната връзка с Морон за месеци. Ако имаме щастие — за години. Във всеки случай достатъчно дълго, за да разрушим станцията на Северния полюс.

— А ако не стане, загиваме всички, нали?

— Ако имаш по-добра идея, с удоволствие ще те изслушам — отговори Стоун сърдито.

Гурк го погледна дълбоко смутен.

— Не те разбирам, Стоун — каза той. — Какво се е случило? Защо така неочаквано си на наша страна?

— Кой твърди подобно нещо? — отвърна Стоун. — Просто не искам тази планета да умре, това е всичко.

— Не, това не е всичко — каза Гурк.

Звукът на зумера на входната врата попречи на Стоун да отговори. Той трепна изплашен и видя как вратата се плъзна и влезе Луцифер, неговият личен адютант.

— Очакват ви в командния щаб, губернатор Стоун — каза Луцифер.

Стоун хвърли бърз нервен поглед към Абн Ел Гурк. Въпреки че това помещение бе защитено против подслушване, внезапно го обзе подозрението, че Луцифер е чул всяка дума от разговора. В същия миг си зададе въпроса, защо изобщо бе наредил да доведат джуджето тук. Може би причината бе само нуждата да поговори с някого.

Стоун овладя гласа и чувствата си, когато се приближи до Луцифер и посочи джуджето.

— Пленникът остава тук — каза той. — Какво се е случило?

— Не знам — отговори Луцифер. — Но е много спешно.

Стоун реши да не губи повече време с въпросите си и се втурна покрай морона към асансьора.

Когато след минута излезе от асансьора и се насочи към централния компютърен пулт, зад който стояха тримата инспектори, Стоун откри, че атмосферата в командния щаб бе станала видимо понапрегната. Само една от трите бели мравки-албиноси го погледна, когато той приближи, другите две останаха съсредоточени върху това, което показваха дузината монитори пред тях.

— Какво се е случило? — запита Стоун.

Инспекторът посочи с мършавата си лапа в рогова броня към един от екраните:

— Един от нашите металоходи е бил нападнат.

Стоун изтръпна:

— Същата машина, която...

— ... която разруши транспортния самолет, да — довърши инспекторът изречението. — Връзката се разпадна преди миг. Последното съобщение гласеше, че нападателите са проникнали в централата и са я овладели.

— Къде се намира сега? — попита Стоун.

Инспекторът посочи отново монитора:

— На четиридесет и пет мили югоизточно оттук. Приближава се насам.

Стоун го погледна с недоумение и каза:

— Но тогава... тогава той се движи право срещу бариерата на студа.

— Правилно.

— Може ли да я преодолее?

На Стоун се случваше за пръв път да види как едно от тези гигантски бели насекоми се колебае, преди да отговори.

— Не знаем — каза инспекторът накрая. — Но съществува такава опасност. Вече са предприети необходимите контрамерки.

— А ако не успеем да го задържим?

— Тогава точно след... — инспекторът го прекъсна, за да погледне към уредите — четиридесет и седем минути по ваше време ще достигне града.

13.

— Ето ги! — ръката на Скудър сочеше трите планера, които се виждаха като блестящи искри на небето. Бяха се приближили бързо, но забавиха скорост и сега се държаха на две-три мили разстояние от металохода. Черити не бе сигурна, но ѝ се струваше, че са от същия тип тежки бойни машини, с които се бяха запознали вече над Париж и по-късно над Кьолн. Гледката не бе никак успокоителна. Тя познаваше огневата мощ на тези летящи дискове с диаметър петдесет метра. Машините разполагаха с достатъчно тежко въоръжение, за да нанесат сериозни повреди даже на такъв колос като металохода.

— Защо не ни нападат? — изрази учудването си Фалър.

— Нямам понятие — промърмори Лестър. — Може би не са сигурни какво се е случило тук. — Той вдигна рамене. — Една такава машина сигурно е невероятно скъпа. Не може току-така да бъде разрушена.

Никой не отговори. Ако Лестър имаше право, в най-добрия случай това означаваше временна отсрочка на атаката. Мороните там горе скоро щяха да забележат, че нещо не е наред. Рано или късно щяха да открият, че машината не променя курса си, и щяха да предприемат нещо.

На пулта пред Лестър замигаха бясно ред разноцветни светлини. Лестър се съсредоточи върху тях, после натисна последователно три бутона, докато всички светлини изгаснаха.

— Какво правите? — попита Скудър.

— Вероятно се опитват да установят връзка с нас — отговори Лестър. — Опасявам се обаче, че никой няма да им отговори.

— Тогава ще дойдат и ще проверят на място.

Скудър потропваше, за да стопли краката си. Въпреки металната плоча на вратата, температурата в помещението бе спаднала значително. Настъпил бе такъв студ, че едва се движеха. Подът, таванът и стените бяха покрити с тънък слой скреж. Залата напомняше по-скоро на ледена пещера, отколкото на командната централа на

гигантски робот. Лестър от време на време почистваше с ръка натрупания лед върху уредите на пулта пред себе си. Ставаше все по-студено.

Една от трите машини се отдели от ятото и се приближи бавно. Малката зелена светлина на контролния пулт замига по-силно и пръстите на Лестър заиграха отново по клавиши и превключватели. Планерът плавно се спусна надолу и от безформена сребърна искра прерасна в диск с многобройни израстъци и издатини.

Черити усети шум от триене на метал и видя как една от плочите на близкия пулт се отърси от ледената броня, която го покриваше. Под нея се показва някакъв многостепен метален механизъм, който се издигна със скърцане, и в горната му част замигаха разноцветни светлини. От лявата му страна стърчеше нещо като ръкохватка, явно създадена не за човешка ръка. Същевременно на големия екран се появи ситна, подобна на паяжина мрежа от червени линии, която образуваше нещо като скала на оптически мерник, наложена върху изображението на приближаващия планер.

— Поемете го, капитан Леърд — каза Лестър. — Системата е същата като в планера, който пленихте в Париж.

Черити го погледна с изумление. Лестър имаше право — но бе невъзможно да знае това! Нито на него, нито на другите двама бе казвала, че Кайл я беше научил как се борави с въоръжението на планера!

— Огън! — каза Лестър. Гласът му прозвуча напрегнато, но властно и Черити се подчини автоматично. Металът бе така студен, че допирът с него пареше като огън даже през дебелиите ръкавици, но тя сграбчи ръкохватката, насочи скалата на прицела на екрана към приближаващия планер — и натисна спусъка.

От горната част на металохода блесна светкавица, обгърна планера в огнено кълбо и го разби със страхотна експлозия.

Черити бързо отдръпна ръка и притисна длан към гърдите си. Погледът ѝ остана прикован към екрана.

Другите два планера останаха за секунда неподвижни на местата си — на две-три мили над металохода, но после с мощно ускорение се изстреляха на голяма височина, описаха завой и се спуснаха отново с безумна скорост!

Черити и спътниците ѝ затвориха заслепени очи, когато от машините блеснаха ярки лазерни светкавици и с трясък удариха металния корпус на гигантския робот. Подът под краката им потрепери и Черити помисли за миг, че цялата машина се преобръща. Тя обаче възстанови равновесието си след няколко тласъка. Лазерният залп я бе разтърсил, но без да нанесе сериозни повреди.

Черити най-после излезе от вцепенението и понечи отново да сграбчи ръкохватката на оръдието, но това вече бе излишно. Планерите профучаха само на десетки метри над машината, поеха стръмно нагоре, готвейки се за нова атака. Неочаквано от страничните части на металохода избухнаха многобройни ярки светкавици и като пръстите на някаква чудовищна ръка заопипваха небето, търсейки двете летателни машини, достигнаха ги и ги разбиха в огнени експлозии.

— Какво... какво беше това? — попита Скудър изумен.

Лестър се усмихна леко.

— Това, на което се надявах — каза той. — Честно казано, не бях много сигурен. Тази машина има собствен механизъм за самозащита. Той се задейства автоматично, ако бъде нападната. Без значение от кого.

— И само предполагайте това? — попита Скудър злобно. — По дяволите, Лестър, за глупаци ли ни смятате? Вие познавате прекалено добре тази техника, за да продължа да вярвам, че всичко е случайно.

— Вече ви казах, аз улавям неговите основни функции — каза Лестър равнодушно. — Но ако не ми вярвате... — Той посочи пулта с подканващ жест и отстъпи назад. — С удоволствие ще ви предам управлението.

Черити гледаше с невярващи очи екрана, на който бавно се разнасяха огнените кълба от експлодиралите планери.

Глух стон и шум от падащо тяло накараха Черити да се обърне. В същия миг тя успя само да зърне как Фалър се свлече с изкривено от болка лице и се сгърчи на пода. С един скок тя се озова до него и коленичи. Младият воин стенеше. Очите му бяха затворени, а лицето бе като бяла маска от лед. В първия миг тя помисли, че вече е мъртъв, тъй като кожата му бе студена като стоманата, върху която лежеше, но при докосването ѝ той болезнено изкриви устни.

— Какво му е? — попита Скудър, който се бе приближил до тях.

— Замръзва — каза Черити. С чувство за вина тя си припомни, че за разлика от нея, Фалър не носеше специален костюм, който да го защити поне за кратко време от космическия студ, а най-обикновена униформа; наистина, тя притежаваше термоизолация, но не бе предназначена за такива температури.

— Трябва да го загреем — каза тя. — По някакъв начин.

— Но как? — Скудър се заоглежда трескаво в централата. Голямото помещение бе претъпкано с уреди и апаратура, но нямаше абсолютно нищо, което би могло да гори.

— Лестър! — каза Черити. — Направете нещо!

— Не мога — отвърна Лестър. — Съжалявам.

Скудър хвърли поглед към лежащия в безсъзнание воин. Черити разбра, че обмисля нещо. Без да каже нещо, той свали пушката от рамото си, прицели се в тази част на задната стена, която бе полуразрушена от зеления енергиен лъч на оръдието на мороните, и даде четири последователни изстрела.

Черити прикри заслепена очи, когато ярките светкавици на лазерните изстрели удариха метала и мигновено го загоряха до огненочервено. Въздухът в залата се изпълни с пара.

— Помогни ми! — Скудър мина към главата на Фалър и подхвана неподвижното тяло под мишниците, а Черити хвана краката му. С общи усилия те го извлякоха внимателно по пода на залата и го положиха плътно до нажежената до червено стена.

След убийствения студ топлината, която излъчваше нажеженият метал, действаше двойно по-болезнено. Черити имаше усещането, че лицето ѝ е потопено в пламъци, Скудър също мигаше мъчително, извърнал глава.

— Начинът, по който включихте отоплението, е доста вълнуващ, нали? — каза Лестър спокойно.

— Важното е, че работи — каза Черити, и повдигна рамене.

Реши по-добре да не мисли за дозата радиоактивно облъчване, която поемаха в момента. Нямаше значение. Ако не ги убиеха смъртоносните гама-лъчи, щеше да го стори студът. Металоходът продължаваше на север, към пръстена от изкуствено създаден космически студ, който обхващаше града и го правеше непревземаема крепост. Скоро щеше да стане още по-студено.

— Наглеждай го — каза тя на Скудър и стана. Изстрелите на Скудър бяха загрели до стопяване около един квадратен метър площ от стената. Металът още светеше нажежен, но топлината вече отслабваше. И без това тя се усещаше само непосредствено пред стената. Черити си помисли с горчива ирония, че ако вътре станеше още по-студено, трябваше да избират, дали да бъдат изпечени на грил или да бъдат дълбоко замразени. Вероятно и двете едновременно — от две различни страни.

Тя прогони мрачните мисли и се доближи до Лестър. Погледът ѝ машинално се плъзна по екрана, преди да се насочи към лицето му.

— Какво смятате да правите? — попита го тя. — Да ни убиеете?

Лестър поклати глава, без да я поглежда.

— Тук сме в безопасност — каза той. — Тази машина умее добре да се защитава сама. Трябва да изпратят цяла въздушна флотилия, за да я спрат.

— Да — отвърна Черити, — или една-единствена ракета с достатъчно голям боен заряд. Не мислите ли за такава възможност?

Лестър се усмихна, после отново поклати глава.

— Разбира се — каза той. — Но те няма да посмеят.

— Защо не? — учуди се Черити.

Лестър посочи екрана и каза:

— Намираме се на не повече от двадесет мили от града. Този металоход е голям, капитан Леърд. Невероятно голям. За да бъде спрян този колос, е необходима водородна бомба. Те няма да се осмелят да взривят такава оръжие в непосредствена близост до своята главна квартира.

На Черити остана надеждата, че той има право.

— Добре — каза тя. — Но ние не можем да влезем в града, Лестър. Там ще ни очаква цяла армия.

— Имам го предвид — каза Лестър спокойно. — Не се безпокойте, капитан Леърд, ще се погрижа за това те да имат друго занимание, вместо да ни търсят.

Тя не каза нищо повече — може би единствено защото не бе сигурна дали ще успее да се овладее, ако продължи разговора с Лестър. Обърна се безмълвно и се върна при Скудър и изпадналия в безсъзнание Фалър.

14.

Ръцете на Стоун започнаха да треперят още в мига, в който вратите на асансьора се затвориха зад гърба му. Бе вложил всичките си сили и самообладание, за да продължи да играе ролята на несъпричастен свидетел, докато, застанал до инспекторите, наблюдаваше радарното изображение на приближаващия металоход. Самообладанието го бе напуснало окончателно, бе паднало като маска от лицето му. Ръцете и коленете му трепереха, дишаше ускорено и бе сигурен, че ако можеше да погледне лицето си в огледало, то щеше да бъде бледо като на мъртвец.

Всичко бе загубено. Можеше да се смята за мъртъв, освен ако не станеше някакво чудо.

Докато асансьорът пълзеше бавно нагоре, обзелата го паника отслабна, той се поуспокои, овладя треперенето и започна да обмисля отчаян, безразсъден план за действие.

Когато след малко Даниел Стоун излезе от асансьора на етаж на своя апартамент, който се намиреше на върха на небостъргача, високо над покривите на Манхатън, по лицето му не личеше и следа от вътрешната душевна буря. Напротив, той изглеждаше спокоен и невъзмутим. Само погледът му издаваше лека нервност, но той не се и опитваше да я прикрие. Напротив: тя беше част от плана му.

Когато Стоун влезе, Гурк бе седнал на стол до прозореца, клатеше крака във въздуха и гледаше надолу към града.

— Нужна ми е твоята помощ — каза Стоун.

15.

Лицето на Черити бе покрито с мехури като от изгаряне и тя отдавна не усещаше пръстите на ръцете и краката си. Цифровият термометър бе престанал да показва температурата. При вдишване леденият въздух първо прерязваше гърлото ѝ като натрошени стъкла, а после гореше като огнена лава. Задната стена на залата бе превърната в странна скулптура от големи черни дупки, прогорени в метала, и стомана, стъкла се в необичайни форми като восък на слънцето на пустинята. Скудър периодично даваше изстрели в стената и в същия ритъм в лицата им и незащитените части на тялото му удряше нова гореща вълна. Нещо вече гореше зад разбитата стена, но червено-оранжевите пламъци излъчваха само светлина, но не и топлина към опустошената зала. През последните минути металоходът на няколко пъти губеше ритъма на крачките си, а веднъж дори спря на място. Черити не знаеше дали това се дължеше на повредите, които Скудър вероятно бе нанесъл на апаратурата за управление с непрестанния огън на лазерното оръжие, или на външната температура, която продължаваше да спада, въпреки че отдавна бе преминала границата на мислимото.

Бяха още живи, противно на всякаква логика, но никой не знаеше колко още можеха да издържат. Лестър бе казал, че са на не повече от десет минути от границата на Зоната на смъртта. Ако бе прав, сигурно и времето бе замръзнало в тази част на света, защото течеше много по-бавно и мъчително от нормалното.

Бяха нападнати още два пъти — първия път от цяла флотилия малки бойни кораби, които обсипаха металохода с градушка от лазерен огън, преди автоматичната отбранителна система на гигантската машина да ги прогони от небето, а втория път — от дузина странни верижни машини, които изникнаха изневиделица от снежния ураган пред тях и се опитаха да обкръжат стоманения колос. Металоходът просто премаза две или три машини, преди останалите да се оттеглят.

Черити нямаше смелост да погледне екрана. Причините бяха две. Първата бе стената от млечносив замръзнал въздух, която се извисяваше пред тях и приближаваше застрашително. Лестър твърдеше, че преградата бе с дебелина само няколко десетки метра и че металоходът би могъл да я пробие. Не им оставаше нищо друго, освен да заложат живота си на тази надежда. Втората причина бе самият Лестър. Температура в централата би трябвало да вкамени всяко живо същество само за част от секундата.

Но не и Лестър. Фигурата му се беше превърнала в гротескна ледена статуя. При всяко негово движение се чуваше пукане и скърцане, като че ли някой движеше стъклена марионетка, но той все още бе жив.

— Колко... остава... още? — с мъка прошепна Скудър. Думите му едва се разбираха. Зъбите му тракаха силно и когато той се опита да вдигне оръжието и да стреля отново в стената, не успя, тъй като ръцете му бяха вцепенени.

— Само няколко минути — отвърна Лестър. — Ще издържите.

Черити би се изсмяла, стига да можеше. Не смееше дори да говори, тъй като внезапно я обзе абсурдната представа, че думите се превръщат в остри късчета лед, които нараняват езика и устата. Треперейки, тя се притисна по-плътно до Скудър и Фалър. Бяха изправили Фалър, все още в безсъзнание, в полуседнало положение и бяха седнали плътно до него, за да се топят взаимно с телата си. Черити дори не знаеше дали Фалър бе още жив. Лицето му се беше превърнало в бяла маска, а материята на униформата му бе втвърдена от студа и се чупеше при по-силен натиск.

Внезапно нещо се промени в ритмичния грохот на стъпките на металохода, който продължаваше неотклонно пътя си. Мислите на Черити бяха объркани и неясни, като в мъгла от умора и отпадналост. Все по-силно я мамеше изкушението на топлината и нарастващото желание просто да затвори очи и да се отпусне, без да усеща повече никакъв студ, никаква болка, никаква умора, само тъмен, безкраен сън. Чувала бе, че бялата смърт била приятна — очевидно още една от многобройните заблуди. Сигурно щеше да бъде ужасна смърт. Студът отдавна бе проникнал в костюма ѝ и като че ли всяка клетка на тялото ѝ пареше.

Металоходът отново бе разтърсен от глух тътен и Черити усети как този път гигантската машина бавно се наклони странично и едва в последния момент възстанови равновесието си. Тя обърна замъглените си от сълзи очи към екрана и видя само безкрайната сива стена; замръзнала безцветна мъгла с неподвижни тъмни воали, която обхващаше Вселената от единия до другия край.

— Внимание! — изкрещя Лестър. — Сега!

Чудовищен тътен разтърси машината и сътресението отхвърли Черити към екрана. Образът върху него се наклони рязко встрани, подът под краката им се наклони и мощният корпус бе разтърсен от вибрации, които ги отхвърляха от пода. Прозвуча пронизителен стенещ звук, последван от страховития трясък на разрушаващ се метал. Сивата мъгла внезапно изчезна от екрана и в залата нахлу ярката до болка слънчева светлина.

Вибрациите на пода и смразяващите трясъци и тътнежи не преставаха. Шумът стана оглушителен, Черити с вик притисна ушите си с ръце, без това ни най-малко да го спре. За момент шумът стана непоносим от студа. Мощни удари разтърсваха корпуса на металохода, а картината на външния свят на големия екран продължаваше да се люшка наляво-надясно. Нещо се пречупи с трясък дълбоко под краката им, после подът се наклони рязко, тримата загубиха равновесие от мощния тласък и бяха изхвърлени във въздуха.

Черити спря падането си в стоманена стена. Металът бе толкова студен, че бузата и лявата ѝ ръка залепнаха за него в мига, в който го докоснаха. Кожата ѝ бе нечувствителна от студа, но когато се отблъсна с мъка от стената, по метала останаха кървави парчета кожа и тя усети как кръвта се стича по лицето ѝ. Всичко се въртеше около нея. Тя се опита да се изправи, но силите не ѝ достигнаха. Сега студът се нахвърли върху нея подобно на хищен звяр, изчакал търпеливо удобния момент. Тя се закашля, свлече се на колене и лакти и усети как сетивата я напускат. Мислите ѝ се въртяха в бесен вихър, иззад който дебнеше нещо повече от нормално безсъзнание.

Вероятно никога дотогава през живота си не бе стигала така близо до смъртта, както сега. Този път нещо буквално я изтръгна от ноктите ѝ. Една здрава ръка я сграбчи за рамото и я изправи, после усети, че нещо я тласна напред и отново я хвана здраво — и тогава по тялото ѝ пропълзя пулсиращ, почти болезнен поток топлина!

Черити отвори смаяна очи и видя лицето на Лестър. То бе покрито със слой скреж, който, подобно на посмъртна маска, възпроизвеждаше контурите му. Но имаше нещо под тази маска... имаше някаква промяна. Не осъзнаваше какво. Не беше външна промяна, нито промяна в погледа. Беше нещо зловещо, някакво движение непосредствено под повърхността на видимото, изменение в посока, която бе толкова неуловима, колкото и характерът на самата промяна.

— По-добре ли сте?

Черити не можеше да контролира дори говора си, но даже и да не беше така, едва ли щеше да отговори. Тя гледаше втренчено Лестър със смесица от ужас и нарастващо объркване. Потокът от свръхестествена топлина продължаваше да струи от ръката на Лестър в тялото ѝ. Всъщност това не бе топлина, а поток от възбуждаща пулсираща сила, която не прогонваше студа от тялото, но го правеше поносим. В същевостта ѝ като че ли се вливаше и нещо друго, нещо страшно и напълно чуждо, което все пак ѝ се стори познато.

Черити чу стон и с мъка обърна глава. Скудър бе застанал прав до нея, с окървавени ръце и лице, полуоблегнат на някакъв разбит апарат. Лестър бе протегнал ръце — лявата върху рамото на Скудър, дясната продължаваше да лежи върху нейното рамо. Черити разбра по изражението на Скудър, че в тялото му се вливаше същия този поток от свръхестествена сила, който запази живота им.

— Мислите ли, че сега ще се справите сами? — попита Лестър.
— Аз трябва да се погрижа за управлението.

Разумът ѝ отказваше да го приеме — въпреки това Черити усети неподправена загриженост в гласа му. Тя кимна леко и Лестър с две бързи крачки се озова отново пред пулта за управление на металохода.

Черити залитна. Притокът на живителна енергия бе престанал в мига, в който ръката на Лестър се отдели от рамото ѝ, и след част от секундата отново изпита свирепия студ. Сега обаче студът бе поносим. Все още мъчителен, но не и смъртоносен. Като че ли част от свръхестествената сила на младия воин се беше вляла в нея и сега я бранеше.

Черити обърна мъчително глава, погледна първо Скудър, после сгърченото тяло на Фалър в краката си. Не бе необходимо да се

навежда към него, за да разбере, че бе мъртъв. Никой не би могъл да оцелее при този смъртоносен студ.

— Фалър... — прошепна тя. — Той...

— Не можех да направя нищо за него — каза Лестър. — Съжалявам. Можех да спася само вас двамата.

И този път нотката на съжаление в гласа му бе истинска. Объркването на Черити растеше. Вече не бе в състояние да идентифицира Лестър със същия човек, който само преди час бе убил един от другарите си, направляван единствено от безмилостната пресметливост на машината, установила опасност за задачата си. През последните часове тя неколкократно бе сравнявала поведението му с поведението на робот, но сега съзнаваше, че това сравнение бе погрешно. Нещо владееше Лестър, но то не беше машина.

Тя откъсна поглед от трупа на войника и с мъка се затътри към пулта за управление. Всичко в залата бе покрито с дебела ледена броня, и ръцете ѝ оставяха кървави следи там, където се опреше. Успя с неимоверни усилия да вдигне глава и да погледне шестоъгълния екран.

Картината изтръгна от гърлото ѝ възглас на изненада.

Машината продължаваше движението си напред. Пейзажът на екрана се люлееше плавно в такт със стъпките ѝ, но нямаше нито снежна виелица, нито скована в лед земя. Пред тях се простираха заоблените хълмове на местността южно от Ню Йорк, огрени от яркото слънце на август само минути, след като бяха пробили стената от замръзнал въздух. Очевидно преградата на студа около Ню Йорк действаше само едностранно. Въображението на Черити не бе в състояние да изгради представа за техниката, способна на това постижение.

— Сигурно знаят, че идваме — каза тя.

— Естествено. — Лестър кимна и посочи една точка в горния десен ъгъл на екрана. — Вижте.

Черити премигна няколко пъти, тъй като очите ѝ бяха все още насълзени от студа, но успя да види какво бе открил Лестър: в тази част на небето кръжеше ято дребни сребристи точки. От време на време се забелязваше ярко оранжево присветване, когато някой от планерите променяше позицията си, но корабите не се приближаваха.

Очевидно екипажите им притежаваха здравословен респект пред автоматичната отбранителна система на металохода.

Или очакваха нещо друго...

Погледът ѝ се откъсна от малката флотилия от планери и претърси хоризонта.

След всичко преживяно досега гледката ѝ подейства като шок. Очаквала бе да намери Ню Йорк в развалини, опустошен също като другите големи градове, които бе видяла след половинвековния си сън. Нищо подобно. Небостъргачите на Манхатън си стояха непокътнати, на фона на небето се очертаваше познатият силует на града. Машината вече бе навлязла в някогашната територия на града, но непосредствено пред тях се простираше само буйна зелена растителност и зловещите бледочервени растения, които нашествениците бяха донесли със себе си на Земята. Само тук-там от джунглата стърчаха още необрасли развалини от сгради или се виждаха участъци от изоставен път. Разрушението, изглежда, бе спряло пред Манхатън. Това не помогна на Черити да се успокои.

16.

Мигащите светлини над вратата на асансьора показваха, че той бе отминал приземния етаж и сега се спускаше надолу в подземните помещения. Гурк бе запомнил точно пътя надолу, когато Стоун го доведе тук. Това бе станало преди три месеца.

Гурк беше в полусъзнание, но наред с редица други качества, които никой не подозираше у него, той притежаваше ейдетична^[1] памет, която работеше с прецизността на компютър и запаметяваше и най-дребната подробност, за да не я забрави никога вече. През тези три месеца той многократно бе напускал килията и бе отвеждан в други части на сградата. Всеки път той запечатваше и най-дребните детайли, а за все още непознатата част на сградата си беше изградил мислена представа с вероятност, близка до стопроцентовата сигурност, следвайки правилата на архитектурата, които прилагаха жителите на тази планета. Сигурен бе, че ще намери пътя, който води навън.

Известен проблем представляваха двете мравки, които го охраняваха по пътя надолу от частния апартамент на Стоун. Гурк не се съмняваше, че може да надвие двете насекоми. Разбира се, не тук вътре. Асансьорът бе прекалено тесен, за да си позволи дуел с тези великански създания със страхотна физическа сила. Освен това трябваше да действа бързо. Ако само една от двете успееше да подаде сигнал за тревога, всичко щеше да бъде изгубено.

Асансьорът спря, вратите се плъзнаха и Гурк се стегна вътрешно, за да се нахвърли върху мравката, вървяща пред него, и да грабне оръжието ѝ. В последния миг обаче промени решението си, тъй като видя, че коридорът пред асансьора не бе празен. Тук бяха около половин дузина морони, а в дъното се чуваше високочестотното писукане на гласовете на други войници.

Гурк излезе послушно от асансьора, без ни най-малък признак на съпротива, и се обърна надясно. Двата морони вървяха бързо и той бе принуден да премине в лек тръс. Това беше само в негова полза, така може би щеше по-лесно да успее да ги изненада.

Гурк се върна в мислите си към краткия разговор със Стоун и отново изпита онова дълбоко тревожно смущение, което го бе обзело при думите на губернатора. В хода на столетията Абн Ел Гурк бе възприел много от злобното джудже, което с удоволствие играеше, затова извънредно рядко бе готов да си признае допуснатата грешка или недостатък. Губернатор Стоун обаче го объркваше все по-силно. Може би за пръв път в живота си той се бе заблудил в оценката си за някого. Досега бе смятал Стоун за предател, във всеки случай за страхливец. Неочакваната му готовност да помага на Черити и останалите бунтовници Гурк бе оценил само като следващ акт на слабост, отчаян опит в последния момент да се нагоди по вятъра, както гласеше поговорката на хората. Гурк вече не беше сигурен. Това, което бе направил Стоун, не отговаряше на логиката на предателя, който преследва само облаги за себе си. Не беше ли това само следващ рафиниран ход в играта? Нещо обаче подсказваше на Гурк, че този мъж просто не беше достатъчно умен за това. Въпреки всичко не успяваше да възприеме Стоун като човек, готов да жертва живота си, за да помогне на своя народ. Не — за пръв път в живота си Гурк бе така дълбоко объркан и обзет от нерешителност.

Това се отнасяше за мнението му за Стоун. Не и за собствените му действия.

Бяха напуснали коридора и приближаваха малката бетонна килия, в която Гурк бе прекарал последните три месеца, когато той забеляза, че вече са сами, с изключение на въоръжения пост пред отворената врата на килията. Трима въоръжени и внимателни войници срещу един — не особено благоприятно съотношение на силите, но може би най-доброто, което щеше да му се удаде.

Подтичвайки, Гурк бръкна с непринудено движение под пелерината си и извади миниатюрното оръжие, което бе получил от Стоун, след което се просна с цял ръст на пода. Двамата морони помислиха, че просто се е препънал и не посегнаха към оръжието си, а спряха на място. Единият се наведе, за да го изправи на крака.

Гурк го застреля. След това се претърколи и описвайки широк полукръг с тесния проблясващ кървавочервен светлинен сноп на пистолета, превърна главата, раменете и горните крайници на втория пазач в сив прах. В последния миг едва отскочи встрани, за да се предпази от рухналото тяло на насекомото.

Третият войник светкавично оцени опасността и реагира бързо и хладнокръвно, както всички същества от неговия народ. Докато двете му ръце вдигаха оръжието и го насочваха към Гурк, една трета ръка се спусна към миниатюрния комуникатор, който висеше на колана му.

Гурк стреля, без да се прицели добре. Червеният енергиен лъч не улучи и превърна в прах част от стената зад морона, но все пак атаката отклони за миг вниманието му. Той направи крачка встрани, опита се едновременно да се прицели в Гурк и да натисне алармения бутон на уреда. Но Гурк бе по-бърз.

Мравката и той стреляха едновременно. Ярката лазерна светкавица от пушката на морона не улучи Гурк само на сантиметър, но изстрелът на Гурк бе точен. Комуникаторът, протегнатата към него ръка и част от бронираните хълбоци на насекомото се превърнаха в облак прах. Гурк скочи на крака и стреля отново, преди още мравката да усети болка и да издаде вик. Енергийният лъч проби дупка колкото юмрук в бронята на гърдите и гърба ѝ, след което прогори и стената отзад.

Гурк се обърна светкавично, и насочи оръжието към коридора зад себе си, но нямаше други цели за стрелба. Всичко се разви бързо и почти безшумно, така че другите насекоми зад извивката на коридора едва ли бяха усетили нещо.

Гурк с ужас установи, че димящата следа от изстрела на морона стигаше почти до ръба на стената. Ако мравката бе стреляла само сантиметър по-надясно, лазерният лъч щеше да попадне в напречната галерия на коридора и сега тук щеше да гъмжи от войници. Тогава не би имал никакъв шанс.

Гурк прогони тези мисли от съзнанието си. Безсмислено бе да разсъждава с „ако“ и „или“. Надяваше се, че ще има още шанс. Нещо необичайно се бе случило в сградата, а може би в целия град. През седмиците, прекарани тук, никога не бе виждал толкова много войници в подземие. Гледката от прозореца на апартамента на Стоун също издаваше някаква трескава активност, обхванала целия град.

Той прибра оръжието, прекрачи предпазливо през трупа на мъртвото насекомо и хукна надолу по коридора. Мина покрай килията си, достигна следващото разклонение, пое надясно, след няколко крачки стигна до заключена метална врата, боядисана в зелено — точно както бе обяснил Стоун — и хукна надолу по коридора. Гурк се

спря задъхан, огледа се в двете посоки и извади изпод пелерината си миниатюрния импулсен генератор, който бе получил от Стоун. Ръцете му леко трепереха, когато го притисна към ключалката. В продължение на половин секунда не се случи нищо и той отново бе обзет от подозрението към Стоун, но после се чу леко прещракване и вратата се откряна.

Гурк се промъкна бързо през пролуката, придърпа вратата след себе си и заопипва стената в мрака. Ръката му се плъзна по грапавия бетон и достигна до пластмасова пластина, натисна я рязко и енергично и след миг на тавана светнаха множество трепкащи неонов лампи.

Гурк се огледа. Точно според описанията на Стоун, пред него имаше тясна бетонна стълба, която водеше надолу към втора подобна врата. Той жертва още една секунда, за да се обърне и да залости вратата — нещо, което едва ли щеше да спре евентуалните преследвачи, но можеше да ги задържи няколко секунди. След това хукна надолу по стълбата, като вземаше по две стъпала, и отвори втората врата по същия начин.

Зад нея се простираше огромна зала с голи бетонни стени, таванът на която се поддържаше от множество кръгли бетонни колони с дебелина около метър. По-голямата част от продълговатите еднометрови неонов лампи не светеха и на оскъдното осветление залата приличаше на необикновена, зловеща пещера със странни варовикови образувания. Но залата бе именно това, което бе казал Стоун — подземен гараж. Само след няколко крачки, в сред забравените от половин век ръждясали автомобили, Гурк откри сребристия автомобил на въздушна възглавница с емблемата на губернатора.

Гурк отново се спря. Сърцето му затуптя бясно, цялото му същество го зовеше да се обърне назад и да потърси защита в тъмнината. Клопката бе толкова явна, че всяко дете би я открило. С лявата си ръка той извади пистолета, описа кръг и се огледа внимателно. Нищо не се помръдна. Ръждясалите останки от автомобили бяха разпръснати наоколо в тъмнината подобно на вкаменени скелети на странни гигантски животни. Изведнъж усети колко лош и застоял бе въздухът тук долу. Взираше се съсредоточено в

мрака и се заслушваше напрегнато, но никъде не се долавяше и следа от войници морони.

След малко се приближи предпазливо до автомобила. Той представляваше голямо шестместно возило на въздушна възглавница с тежко въоръжение и дебела броня и сигурно бе в състояние да устои на атаката на боен планер. Гурк го огледа недоверчиво в продължение на минута, обиколи го веднъж и отново се спря, преди да вдигне ръка и с колебание да приближи импулсния генератор към ключалката на вратата.

Вратата се плъзна безшумно. Гурк се напрегна в очакване отвътре да го посрещне безизразното лице на насекомо или дулото на лазерен пистолет, но вътре се виждаше само седалката на водача, тапицирана с червен плюш. Изглежда, Стоун действително бе казал истината.

Все още разтреперан, Гурк изпълзя в автомобила, затвори вратата и постави импулсния генератор в едно специално предназначено за целта гнездо под волана. Чу се тихо бръмчене и в следващия миг множеството скали и уреди на арматурното табло оживяха и светнаха със зелена светлина. По корпуса преминаха леки вибрации, когато двигателите заработиха, машината се издигна леко и заплува на една длан над пода на залата.

Предпазливо, като че ли се страхуваше да не бъде ухапан от нещо, очаквайки нещо съвсем непредвидимо, Гурк протегна ръка към волана. Не се случи нищо. Автомобилът послушно се завъртя на място, в синхрон с лекото движение на ръката му, после насочи пътата си муцуна към затворените врати на подземния гараж.

Сигурно бе клопка. Даниел Стоун едва ли се надяваше, че ще успее с автомобила. Това бе личният автомобил на губернатора. Само той лично имаше право да го кара — или някой, който носеше личния му импулсен кодов генератор. Благодарение на доверчивостта на мороните, която бе позволила на Стоун да изплете своята мрежа от предателство и лъжи, те късно щяха да се усъмнят кой е в автомобила.

А може би наистина се беше излъгал в оценката си за Стоун? Гурк даде решително газ. Решетъчните врати на гаража се плъзнаха нагоре, а след още половин минута автомобилът излетя на улицата пред небостъргача и се понесе с увеличаваща се скорост на юг.

[1] Ейдетизъм — възпроизвеждане на зрителни представни образи с яркост, близка до тази на възприятието, дълго време след отстраняване на предмета от зрителното поле — Б.пр. ↑

17.

Планерите все пак откриха огън срещу металохода. Въпреки че автоматичната отбранителна система отвърна на огъня, съпротивата ставаше все по-ожесточена. В атаката се включи и цяла армия от малки въоръжени автомобили и буквално хиляди мравки, които изникнаха от джунглата и руините и се опитваха да се покатерят по гигантската крачеща машина. Лестър бе блокирал всички входове и изходи, с изключение на отворените стоманени криле на покрива. Черити забеляза на екрана на една от външните камери, че мравките се катереха сръчно и с лекота по огромните стоманени крака на гиганта. Немалко от тях падаха, улучени от стрелбата на собствените си планери, които продължаваха да обстрелват металохода, но броят на насекомите се увеличаваше непрестанно. Черити прецени, че само след минути първите щяха да се излеят като поток през отворения покрив на машинната зала.

Машината се люлееше все по-силно. Мощни експлозии разтърсваха цялата ѝ конструкция, а отбранителният огън започна да отслабва, тъй като атакуващите планери сега се съсредоточаваха върху оръдейните кули на металохода. Бойните машини на земята също изстрелваха ярки светкавици, които прогаряха димящи отвори в страничните стени на машината. Очевидно мороните бяха решени да разбият металохода на парчета, но не и да го допуснат да влезе в града.

— Трябва да изчезваме оттук — каза Скудър. Той посочи с глава един от екраните, на който се виждаха множество дребни черни фигурки, които, размахвайки неуморно крака, пълзяха по страничната стена на металохода и се приближаваха към гърба му. — Сигурно е, че най-напред ще дойдат тук.

— Имате право — каза Лестър. — Отворете вратата.

— А вие?

— Идвам с вас — отговори Лестър. — Но най-напред ще подготвя малка изненада за нашите приятели.

Пръстите му заиграха по пулта, натискаха бутони, превключваха ръчки, въвеждаха поредици от числа по непонятно обозначените клавиатури на компютрите. Накрая той отстъпи крачка назад, хвърли към пулта продължителен изпитателен поглед, за да се убеди, че всичко е направено правилно, неочаквано извади лъчевия пистолет от кобура и даде два бързи изстрела в пулта за управление. Чувствителната апаратура експлодира във фонтан от искри. На пода със съскане прокапа разтопен метал и малки оранжеви пламъчета запълзяха като змийчета по пулта. Шестоъгълният екран на стената започна да мига, стана сив и изгасна напълно.

— Какво направихте? — извика Скудър.

Лестър се обърна към него и се ухили:

— Ще си имат доста главоболия, преди да успеят да спрат тази машина — каза той. — Техник вероятно би могъл да се справи, но навън са само войници, а за тях е проблем даже да поставят правилно ключа в ключалката. — После посочи вратата. — Освободете изхода.

Скудър го изглежда със съмнение, но после вдигна оръжието си и пусна тънък лъч в точките, където металната плоча бе заварена към рамката. Металът поддаде само след секунди.

Един след друг напуснаха централата. Гледката в коридора бе останала непроменена. Беше по-топло, но кафяво-сивият метал бе все още скрит под дебелия ледена броня. Сигурно бяха необходими още часове, ако не и дни, за да се разсее жестокият студ, който бяха донесли от Забранената зона.

Черити понечи да тръгне надясно — в посоката, откъдето бяха дошли, но Лестър поклати енергично глава и посочи другата страна. Всички го последваха, без да кажат дума.

Приглушеният грохот на експлозиите не стихваше и машината се клатеше все по-силно, докато Лестър ги водеше през лабиринт от коридори и тесни вити стоманени стълби. На Черити ѝ се стори за миг, че забелязва някакво движение, но те отминаха бързо и тя не бе напълно сигурна. Малко преди да стигнат Делта си, страхотен взрив разтърси машината и едва не я преобърна. Силният тласък, когато тя се върна в хоризонтално положение, ги извади от равновесие и те полетяха.

— Мисля, че вече действат сериозно — каза Скудър, като се опитваше да се изправи с мъка. — Още няколко такива попадения, и

цялото това нещо ще се разпадне.

— Близо сме — каза Лестър. Той посочи една врата в дъното на коридора, пред която се намираше нещо безформено, направено отчасти от метал, отчасти от избуяли ледени израстъци, които бяха задушили механичния живот. — Бързо!

Всички го последваха. Вратата обаче не се отвори. Механизмът бе замръзнал и Скудър трябваше да помогне с къс огнен изстрел от оръжието си. Металът се деформира от изстрела и вратата само се откряна, все пак достатъчно, за да се промъкнат през пролуката. Озоваха се в хангар с формата на полукръг, в който се намираха дузина странни летателни апарати. Повечето бяха малки, едноместни и както всичко във вътрешността на металохода, бяха сковани в броня от напукан млечнобял лед. Лестър посочи един по-голям силует и без да ги изчака, хукна към него. Едва като приближиха на няколко крачки, Черити успя да различи формата му под планината от лед. Приличаше на изтънен напред клин и имаше три къси крила, заварени по логиката на някаква тотално безумна геометрия към корпуса. Съдейки по разположението на илюминаторите, вътре едва ли можеше да се заеме седнало положение.

Лестър напразно дърпаше вратата. Тя бе замръзнала и не помръдна дори тогава, когато с точно дозиран и разпределен на широка площ енергиен изстрел, Скудър превърна ледения слой върху машината в пара. Лестър изруга, хвърли ръкавиците си и изруга отново, като изгори пръстите си във внезапно нажежения метал. След няколко мига от вътрешността на машината се чу тихо бръмчене и вратата се отвори неохотно и със скърцане.

Кабината бе достатъчно голяма за четири или пет човека, но толкова ниска, че те трябваше да лежат един до друг. Освен това местата бяха оформени не за човешки тела, а за телата на гигантските мравки войници. Черити хвърли изумен поглед към хаоса от странни контролни уреди. Лестър и този път не й даде възможност да задава въпроси, а я тласна заедно със Скудър през ниската врата. Самият той влезе последен, като пълзеше на ръце и колене. Още преди входът да се затвори, той започна да работи с бутони и ръчки и пултът за управление на самолета като че ли оживя. От дюзите на климатичната инсталация полъхна топъл въздушен поток.

— Ще трябва да отговорите на куп въпроси, Лестър, когато се измъкнем оттук — изръмжа Скудър заплашително.

— Ще го направя — отвърна Лестър. — Ако се измъкнем оттук.

Някъде под тях заработи двигателят на самолета и последните остатъци от лед изчезнаха от предното стъкло. Силните фарове очертаха ослепително ярки ивици в хангара. Черити замижа, когато Лестър натисна друг бутон на пулта и големият люк на противоположната стена на хангара започна да се отваря със скърцане.

Двигателят като че ли прекъсна няколко пъти, но възстанови ритъма си и заработи равномерно. Вратите на люка се отваряха с плъзгане и вече се виждаше, че небето навън бе изпълнено от планери. От време на време проблясваха ярки пламъчета и металоходът потръпваше при експлозиите на попаденията. Черити не можеше да проумее как все пак тази машина продължаваше да се движи след нанесените поражения. Металоходът бе колос с фантастични размери, но мороните го обсипваха с невероятен огън. Енергията, която изпращаха в гигантския стоманен корпус би стигнала да се изпари цял самолетоносач.

— Какво чакате? — попита тя нервно.

Лестър й хвърли бегъл поглед, но не пролича, че се готви за старт на самолета.

— Искате да ни свалят ли? — отговори той с въпрос.

Той се зае отново с някакви напълно непонятни действия по контролните уреди и пулта за управление, миг по-късно Черити видя как блеснаха светлини в кабините на всички машини в хангара. Към бученето на двигателя на техния самолет се добави шумът от стартирането на многобройни други двигатели.

Внезапно Черити зърна една черна фигура под отворената врата на люка. След нея втора, трета, четвърта — в хангара нахлу множество от двуметровите насекоми войници.

— Излитайте! — изкрещя Скудър с ужас.

Лестър кимна, но въпреки това не стартира, а ожесточено заудря клавишите и бутоните пред себе си. След миг забучаха двигателите на един от самолетите пред тях. С рязко ускорение сребристият триъгълник се отлепи от мястото си, отърси се от остатъците от ледената броня и излетя от люка, като остави след себе си следа от умиращи и ранени морони. Оцелелите мравки трескаво потърсиха

защита зад паркираните самолети, но това, изглежда, не беше особено разумно — един след друг самолетите се освобождаваха от ледените окови и с оглушителен рев на двигателите се понасяха в пространството. Черити забеляза нови ярки проблясъци на небето и един от самолетите експлодира в огнено кълбо, едва успял да напусне хангара.

— Сега! — изкрещя Лестър. — Дръжте се здраво!

Нямаше равномерно ускоряване, а само мощен, твърд тласък, с който самолетът излетя като изстрелян с катапулт от хангара и за частица от секундата достигна скорост двеста-триста мили.

Черити извика и се опита да се хване за нещо, но ускорението я притисна с такава сила в необикновено оформената тапицерия, че не бе в състояние да поеме въздух. Ярък светлинен лъч прониза пространството — изстрелът не ги улучи, но взриви най-близо летящия до тях самолет. Лестър изведе самолета в рязък завой, когато в близост до тях експлодира още един самолет. През това време планерите над тях продължаваха да сипят отвисоко съсредоточен огън върху малката флотилия, излетяла от металохода. Земята като че ли полетя насреща им, когато Лестър наклони носа на самолета и започна да пикира, ускорявайки силно. Черити изкрещя отново, по в последния момент той изправи самолета нагоре, пое по безумна зигзагообразна траектория, набра височина почти отвесно нагоре и премина отново в пикиране. С тези маневри той успя за известно време да избегне огъня от лазерните оръжия на планерите. Но само временно.

Небостъргачите на Манхатън бяха съвсем близо, когато напуснаха командната централа на металохода. Деляха ги само две-три мили развалини, обрасли в буйна растителност, които се простираха до брега на река Хъдзън. Градът зад реката изглеждаше непокътнат.

Улучиха ги, когато приближаваха реката. Лестър бе намалил силно скоростта — явно търсеше на брега място за приземяване. Самолетът продължаваше да танцува, и описваше безумни, напълно произволни скокове, но явно тези лъжливи маневри вече не бяха достатъчни, за да заблудят бордовите компютри на планерите на мороните. Черити успя само да стисне очи, когато през илюминаторите нахлу поток от непоносимо ярка светлина. В същата част от секундата я лъхна убийствена горещина и нещо експлодира в задната част.

Самолетът се преобърна през крило, издигна се малко нагоре с неуправляемо въртене и преобръщане и започна да пада.

Всичко стана така бързо, че никой не осъзна какво се бе случило в действителност, нито пък по-късно бе в състояние да опише последователността на събитията. Кабината на самолета бе обляна в кървавочервена зловеща светлина. Лестър блъскаше с юмрук по един жълт триъгълен бутон на пулта пред себе си, после внезапно цялата горна част на машината се разлетя на парчета във всички посоки и Черити, Скудър и Лестър бяха изхвърлени от падащия самолет.

Черити полетя като камък надолу в бездната, със затворени очи, очаквайки всеки миг смъртоносния удар. Но удар не последва — една невидима ръка я пое в последния момент и превърна падането в плавно спускане. Тя падна във водите на Хъдзън, недалеч от северния бряг, потъна за миг и изплува отново, като кашляше и удряше силно с ръце и крака. Лестър и Скудър паднаха меко във водата само на метри от нея, защитени от същата тази невидима сила, която вероятно изпълняваше функцията на катапулт в самолетите на мороните.

След убийствения студ в металохода водата ѝ се стори едва ли не гореща. В продължение на секунди тя не правеше нищо друго, освен да се наслаждава на приятната топлина, но след миг си спомни, че в никакъв случай не бяха въвн от опасност. Самолетът им беше паднал и експлодирал далеко в реката, но трябваше да се очаква, че мороните са забелязали катапултирането им и че скоро ще се появят да довършат това, което не бяха успели при първия опит.

С пестеливи жестове тя се разбра със Скудър и заплува мощен кроул към брега.

Разстоянието се оказа по-дълго, отколкото бе преценила. Всъщност бяха някакви си няколкостотин метра, но тя бе напълно изтощена и изтерзаното ѝ тяло просто нямаше резерви от енергия. Може би нямаше да успее да доплува до брега, ако изневиделица не беше се появил Лестър, за да я подкрепи. Когато най-после стигнаха брега и усети твърда земя под краката си, от изтощението Черити бе изпаднала в състояние на полусъзнание. Тя се изправи, дишайки тежко, прецапа с несигурни крачки последните метри вода и се свлече още преди да успее да излезе от водата. Лестър я подхвана под мишниците и я изтегли върху зида, с който бе укрепен брегът. Всичко наоколо ѝ изглеждаше като обвито в сива мъгла, която се сгъстяваше

все повече. Смътно видя Скудър, който изпълзя с мъка от водата и рухна на брега, останал без сили.

Въпреки че бяха изтощени до смърт, не можеха да си позволят почивка, а още повече — да изпаднат в безсъзнание.

— Трябва да изчезваме — каза Лестър. Изтощението личеше в гласа му и за пръв път, както се стори на Черити, прозвуча и нотка на страх. — Те ни видяха. Сигурно е, че ще ни търсят!

Черити се претърколи с мъка и се опита да се надигне, но силите не ѝ достигнаха. Рухна отново по лице на земята.

Една ръка докосна рамото ѝ и внезапно почувства същия този поток от невидима енергия, който се вливаше в тялото ѝ и го изпълваше с нови сили. Живителната струя не бе така мощна, както преди, в централата на металохода, но все пак достатъчна, за да разсее мъглата в съзнанието и да ѝ влее енергия, достатъчна за да стане на крака и да се задържи права.

Когато се обърна към Лестър, видя, че той беше наведен над Скудър и правеше същото с него. Индианецът трепереше и лицето му бе посивяло от изтощение.

Осъзнаваше, че това бе абсурдно — но въпреки волята си изпитваше едва ли не облекчение при мисълта, че силите даже на този невероятен мъж се топяха. В същия миг в съзнанието ѝ проблесна отговорът на въпроса, защо всъщност Лестър ѝ се струваше познат. Мисълта бе прекалено абсурдна, за да я проследи. Тя я прогони от съзнанието си, огледа се във всички посоки и се обърна на юг, в посоката, където бе металоходът.

Гледката я потресе. Гигантската машина гореше. От множество големи пробойни по корпуса избухваха пламъци и като лава се изливаха потоци разтопен метал. Черни, мазни облаци дим се издигаха от отвора в бронята на гърба, а пътят му бе белязан със следа от горящи и нажежени отломки. Един от гигантските крака бе пречупен и машината продължаваше хода си със страховито люшкане. Планерите и бойните машини продължаваха да я обсипват с лазерни залпове и ракетни снаряди, които експлодираха при ударите и продължаваха да разкъсват стоманената броня.

Но машината продължаваше неотклонно хода си. Всяка следваща несигурна крачка я приближаваше с нови сто метра до Хъдзън, до града и уязвимите небостъргачи. Черити ужасена се опита да си

представи картината, когато този колос щеше да навлезе в застроената площ на града.

Мороните очевидно се безпокояха от същия въпрос, тъй като сега концентрираха огъня на оръжията си изключително върху гигантските стоманени крака на машината. Втори крак пламна в експлозия и се пречупи под тежестта на стотиците хиляди тонове стомана. Нова поредица мощни експлозии разтърсиха колоса. Гигантският корпус бе обгърнат от пламъци и дим, а нажежен течен метал се изливаше като горяща кръв от тялото. Той крачеше и крачеше неудържимо, гротескна фигура на апокалиптичен рицар, който, вече мъртъв, продължаваше непоколебимо да сее смърт и опустошение. Само две или три крачки и щеше да достигне моста и реката, която не бе препятствие за него.

Леко докосване по рамото върна Черити в реалността. Това бе Лестър. Той посочи, жестикулирайки силно, в една точка зад гърба ѝ и извика:

— Идват!

Черити се обърна и видя няколко черни паякоподобни фигури, които се приближаваха бързо с отсечени движения на крайниците. Понечи да грабне оръжието си, но Лестър поклати глава и я тласна леко напред.

Зад гърба им се чу остро изсвирване, блесна светкавица, но не ги улучи и избухна далеч от тях. Вторият изстрел бе още по-неточен и преди мороните да успеят да коригират стрелбата си, те притичаха до изоставената сграда на брега на реката и поне за няколко секунди бяха в безопасност.

Черити се огледа трескаво. Намираха се в стар склад, чийто покрив бе отчасти разрушен и откриваше ръждясалата метална конструкция и ясното синьо небе над нея. Лявата част на помещението бе празна и покрита с дебел слой прах, в дясната част бяха струпани забравени от десетилетия каси и сандъци. Миришеше на гнило и старо.

Черити инстинктивно пое към дясната част на склада, за да потърси прикритие между безразборно нахвърляните сандъци и контейнери, но Лестър я спря и всички затичаха с широки крачки към отсрещната стена.

В мига, когато я достигнаха, първите морони нахлуха през вратата и незабавно откриха огън. Секунда по-късно Черити бе доволна, че не последва първоначалния си импулс. Старите дървени каси мигновено избухнаха в пламъци и дясната част на склада за секунди се превърна в пламтяща клада.

Измъкнаха се през малка врата в задната част на сградата, озоваха се отново под открито небе и хукнаха с всички сили към друг подобен склад в съседство с първия. И тази сграда бе стара и полуразрушена, но помещението бе напълно празно, явно стоките, които са били съхранявани тук, са представлявали интерес за нашествениците.

Чу се хор от пронизителни подсвирвания. Внезапно част от стената зад Скудър се оцвети в тъмнорвено и топлинната вълна ги блъсна в лицата, когато мравките откриха огън по сградата.

Продължиха да бягат и скоро откриха втора врата, през която можеха да напуснат склада, но мороните бяха просто по-бързи от всеки човек. До вратата оставаха още около тридесетина крачки, когато първите мравки нахълтаха в помещението и светкавично откриха огън по тях. Наоколо изригнаха бели гейзери от разтопен бетон.

Черити се хвърли отчаяно наляво, направи кълбо и стреля след кратко прицелване. Лазерният лъч не улучи мравката, за която бе предназначен, но попадна във вратата зад нея и насекомото се свлече с крясък на пода, обсипано с дъжд от разтопен метал. Скудър и Лестър също отвърнаха на огъня на нападателите и поне единият от двамата стреляше с прецизността на машина — светкавиците проблясваха точно на интервали от половин секунда и всеки изстрел попадеше в целта. Стреляха, докато не остана никой жив от преследвачите.

Черити се надигна от пода и съвсем не беше изненадана, когато видя, че именно Лестър се бе справил почти сам с мороните. Скудър го гледеше втренчено и лицето му променяше израза си между изумление и ужас. Лестър отново не допусна възможност да му бъдат задавани въпроси, започна да ръкомаха нетърпеливо със свободната си ръка и извика:

— Бързо! Сигурен съм, че идат още много!

Лестър бе напълно прав. Успяха необезпокоявани да напуснат склада и прекосиха по-голямата част от пристанищния квартал, но това

бе само кратко затишие. От другия бряг на река Хъдзън в небето се издигаха гигантски пламъци, а облаци черен дим се стелеха над една трета от хоризонта. Над града се разнесе грохотът на непрекъснатата поредица мощни експлозии, а ята планери се носеха в небето и продължаваха ожесточената стрелба в цел, която не се виждаше. Черити разбра, че по някакъв начин бяха успели да спрат металохода. Целта, която обстрелваха планерите, беше неподвижна.

Непонятно защо, в първия момент тя изпита облекчение. Разбира се, щеше да бъде по-добре за тях, ако гигантската машина прекосеше реката и навлезеше в града. Това щеше да задържи за продължително време насекомите и те сигурно щяха да се въздържат от преследване. Въпреки това представата за възможното опустошение по пътя на машината ѝ се стори просто непоносима.

Градът бе превърнат в крепост на извънземните. Бяха го завладели, до последното кътче, и без съмнение бяха прогонили всяко човешко същество. Но Ню Йорк си оставаше човешки град. Ню Йорк, и преди всичко Манхатън, винаги бяха нещо повече от град. Беше време, когато самото име бе израз на целите на борбите на човечеството: свобода, мир, равенство. Може би по други места на света тези идеали бяха намерили по-пълно осъществяване, отколкото в Ню Йорк, но за Черити бе непоносима мисълта да види Манхатън, опустошен от това половинкилометрово стоманено чудовище.

Затишието явно нямаше да продължи дълго — над пристанищния квартал започнаха да се събират все повече планери. Те летяха много ниско и бавно, и Черити напразно се опитваше да намери друго обяснение за действията им, освен че търсеха именно тях. През непрестанния тътен на взривовете и воя на двигателите на планерите все по-често се долавяха характерните пискливи звуци, с които общуваха извънземните насекоми. Не ги виждаха, но Черити чувстваше, че обръчът около тях се затяга.

Лестър внезапно спря и вдигна ръка.

— Там има нещо — каза той.

Черити и Скудър замръзнаха на място и се ослушаха, но не доловиха нищо. Лестър обаче не продължи, а трескаво размаха ръка, сочейки им вратата на едно полуразрушено здание вдясно от тях:

— Бягайте там! Бързо!

Те се подчиниха безропотно. Сега не бе най-подходящият момент за спорове. От напускането на металохода Лестър съвсем естествено бе поел командването и Черити не помисляше дори за миг да се противопостави.

И добре, че не го правеше. Тя бягаше последна и едва бе успяла да достигне сградата и да скочи вътре през вратата, когато цял отряд тежковъоръжени морони изникна в дъното на улицата. Скудър свали пушката си, опря дулото на коляното си и се прицели внимателно, но не стреля. Черити също се колебаеше да открие огън, въпреки че мороните очевидно не бяха ги открили и преимущество на изненадата бе на тяхна страна.

Мравките не даваха признаци, че ще се насочат към сградата. Дузина от тях пое в колона и преградиха улицата по цялата ѝ широчина. Още толкова нахълтаха в сградите вдясно и вляво от кръстовището.

— Какво става там? — прошепна Скудър с изненада.

Черити вдигна рамене, но отговори:

— Страхувам се, че блокират целия квартал. Търсят нас.

— Това се очакваше — каза Лестър, но Черити го прекъсна строго:

— Вие не разбирате, Лестър. Те търсят нас. Мене и Скудър, и всички, които са с нас.

Лестър ги изгледа със съмнение и каза:

— Не е възможно да знаят кои сме ние.

— Отвикнала съм да употребявам думата невъзможно, когато говоря за мороните — каза Черити сериозно. — Освен това в този град има поне един човек, който очаква точно определени хора.

— Стоун? — съмнението на Скудър не можеше да остане незабелязано.

Черити отново сви рамене, оттегли се предпазливо няколко крачки навътре в прашния коридор на сградата и облегна оръжието си на стената, така че да ѝ бъде подръка. После бръкна в джоба си, извади комуникатора и го включи. На миниатюрния екран се появи лицето на Даниел Стоун и още преди изображението да се стабилизира, лицето прие укорително изражение.

— Капитан Леърд! — каза той. — Виждам, че не сте се вслушали в съвета ми и сте...

— Затворете си устата, Стоун — прекъсна го Черити грубо. Глупаво или не, но тя изпитваше към миниатюрното холографско изображение същия гняв, който би предизвикал реалният Даниел Стоун. — Ние сме в клопка. Приятелите ви знаят добре кои сме. И в момента започват да стягат обръча около нас.

Стоун бе поразен.

— Какво се е случило? — попита той лаконично.

Черити му разказа накратко, а лицето на Стоун ставаше все по-угрижено.

— И какво очаквате сега от мен? — попита той, след като изслуша обяснението. — Бих искал да ви припомня, че ви посъветвах да не завладявате металохода. Това, че сте успели и че все още сте живи, е истинско чудо. Но да оставим тия неща. Казвате, че блокират улиците?

Черити кимна.

— Това може да означава две неща — продължи Стоун замислено. — Те или ще изравнят целия квартал със земята — нещо, което смятам за малко вероятно — или ще пуснат търсач.

Черити видя с крайчеца на окото си как Лестър изведнъж потръпна при тези думи.

— Търсач? — повтори тя. — Какво е това?

— Ще го познаете, когато го видите — каза Стоун тайнствено. — Ако това се случи, капитан Леърд, включете това устройство, оставете го там, където е, и бягайте колкото можете по-бързо.

— Звучи направо успокояващо — промърмори Скудър. — Начинът, по който ни окуражавате, е доста странен. Какво, по дяволите, е този търсач?

— Е, добре — каза Стоун с въздишка. — Спомняте ли си съществуването, на което се натъкнахте в руините на Кьолн?

Скудър кимна и започна да пребледнява.

— А сега си представете създаване, което преследва такива същества — продължи Стоун спокойно.

Скудър пребледня още по-силно и предпочете да не задава повече въпроси.

— Къде се намирате сега? — попита Стоун, отново извърнат към Черити.

Не беше лесно да отговори. Недоверието ѝ към Даниел Стоун все още не бе затихнало. Но логиката на мисълта ѝ доказваше, че Стоун и досега можеше да ги предаде. След кратко колебание Черити отговори на въпроса му.

— Това значи, че сте само на няколко преки от Световния търговски център — каза Стоун. — Ако успеете да се изплъзнете от отрядите, които претърсват района, ще имате реален шанс.

— Търговският център?

Стоун се усмихна:

— Компютърният център, за който ви разказах, заема долните осем етажа. А собственият ми скромен апартамент е на върха.

— Прилича ти — процеди Черити.

— Винаги съм бил човек с добър вкус — каза Стоун с усмивка.

— Би могло да се нарече и мегаломания — отвърна Черити и направи нервно движение с ръка, когато Стоун понечи да отговори. — Има още един проблем.

Стоун я погледна въпросително.

— Не можем да унищожим компютъра — продължи тя. — Изгубихме цялата си екипировка, когато унищожиха самолета ни.

— Това е неприятно — отвърна Стоун невъзмутимо. — Но не може да се промени. И без това с една бомба едва ли щяхте да нанесете значителни щети на компютърната система. Мороните понякога са ужасно наивни, но не и глупави. За да разрушите системата, трябва да взривите цялата сграда.

— Но тогава...

— Напълно достатъчно ще бъде, ако унищожите едно точно определено хранилище на информация — продължи Стоун. — Ще го откриете в помещение на третия етаж. За щастие, мороните бяха така любезни да запазят старата номерация на стаите. Апартаментът е с номер 3211.

— А как си представяте това — просто влизаме и започваме бясна стрелба?

— Никой не е твърдял, че ще бъде лесно — отговори Стоун с негодувание. — Но не е невъзможно. Аз не съм единственото човешко същество в Ню Йорк, капитан Леърд. Ако поведението ви не бие на очи и ако използвате кодовия импулсен генератор, който ви дадох,

никой няма да се усъмни в правото ви да влезете в сградата. Това е преимущество на военната диктатура.

— А после? — каза Скудър и пое дълбоко въздух. — Какво ще стане след това, Стоун? Искате да ви повярваме, че едва ли не цялата военна машина на вашите приятели ще рухне само след като унищожим някакъв компютър?

— Разбира се, че няма — отвърна Стоун с леко нервна нотка в гласа. — Съответната информация се съхранява на още три или четири други места, които са ми известни. Но при повече шанс те ще загубят за часове, а може би за дни, контрола над по-голямата част от флотата. Ако вашите приятели в Кьолн си разбират от работата, това време ще им бъде достатъчно, за да вдигнат във въздуха трансмитерната станция на Северния полюс.

Нещо подсказваше на Черити, че нямаше да бъде така лесно. Сто пъти бяха обсъждали плана с Хартман. Новият комендант на бункера в Айфел^[1] я бе уверил, че няма да бъде проблем да изстреля ядрена ракета към Северния полюс с такава точност, че от приземилия се там гигантски космически кораб на мороните и трансмитера на материя да остане само радиоактивен кратер. Но всичко това бе само теория. Практическото изпълнение на плана бе свързано с толкова много „ако“ и „обаче“, че в един момент Черити се отказа да разсъждава повече за евентуалните препятствия. Освен това, този следващ, втори етап на нейната безумна мисия, бе все още далеч. Първият етап бе истинска дреболия — да отидат на място, което е неизвестно, там да открият нещо, от което никой нямаше и понятие как изглежда, и после да направят нещо, но какво — Стоун не можеше да каже. Без да забравят още една подробност — да оцелеят в тази налудничава акция и да се върнат невредими.

— Нещо става тук — каза Скудър откъм вратата.

Черити го погледна бързо и отново се обърна към Стоун.

— А сега вървете, капитан Леърд — каза Стоун. — Направете точно това, което ви казах. Тук, в Търговския център, има трансмитер на всеки етаж. Ще програмирам всичките апарати така, че вие да бъдете изпратени до релейната станция на Северния полюс и оттам да бъдете предадени незабавно към сателита до Слънцето точно за една минута.

— Една минута откога?

— От момента, в който унищожите компютъра.

— А ако не успеем?

— Няма да има безплатни билети до Слънцето — каза Стоун развеселен.

— Някой ден пак ще се върнем към този разговор — заплаши го Черити, но електронното копие на Даниел Стоун се усмихна още по-широко.

— Това не би имало някакъв смисъл, капитан Леърд — каза той. — Очевидно, вие постоянно забравяте, че говорите с един компютър. Реалният Даниел Стоун няма и понятие от това, което обсъждаме.

— Престани най-после да спориш с това транзисторно радио и ела тук! — каза Скудър остро.

Черити го погледна с уплаха, но послушно се приближи и хвърли поглед навън към улицата.

Междувременно броят на мороните, които блокираха улицата, бе нараснал трикратно. Те вече не стояха неподвижно, а се движеха нервно; някои бяха вдигнали поглед към небето, като че ли търсеха нещо.

Последната мисъл извика неприятна асоциация в съзнанието на Черити. Тя реши да не мисли повече за това, обърна се рязко и каза:

— Да изчезваме оттук.

Продължиха по коридора на сградата и след малко излязоха в малък заден двор, затворен със зидове от всички страни. Черити се поколеба за миг. Погледът ѝ обходи зеещите празни прозорци, но тя никъде не откри блясъка на рогова броня или искренето на безизразните очи на насекомите. Прекосиха ходом заградения правоъгълник и влязоха в съседната сграда.

По този начин изминаха не по-малко от две-три мили. Всеки път на края на редицата изоставени жилищни сгради се натъкваша на една и съща картина: верига от неподвижни, въоръжени морони, които блокираха всяка улица. Предположението на Черити се оправда: мороните бяха блокирали целия квартал.

— Вижте! — прошепна Скудър и посочи в небето. Черити проследи с поглед протегнатата му ръка. Очакваше да види планер или някаква друга летателна машина, но погледът ѝ бе привлечен от нещо, което приличаше на огромен къс черна кожа с потрепващи разръфани краища и се носеше безтегловно от вятъра.

— Какво е това? — прошепна Скудър.

— Търсачът — каза Лестър.

Черити му отправи въпросителен поглед, но после отново се съсредоточи върху странното Нещо в небето. Изведнъж ѝ се стори познато и след миг споменът се върна. Беше отдавна, преди цяла вечност. Видяла бе подобно същество преди петдесет години. И тогава на пръв поглед ѝ се стори безобидно, но много странно, нещо като късче изтекъл мрак, което се плъзгаше по небето. По-късно бе видяла как това привидно безвредно нещо бе обгърнало и просто бе смачкало един тежковъоръжен боен хеликоптер.

Тя си спомни за указанията, които бе получила от Стоун, и извади комуникатора от джоба си, но размисли и промени решението си. Поне за момента изглеждаше, че това нещо не бе открило още следата им.

Те се отдръпнаха отново вътре в изоставената сграда и се промъкнаха до другата страна на жилищния блок, преди да се осмелят да надникнат отново на улицата. Само след няколко крачки Лестър спря отново и посочи нагоре.

Безформеното черно нещо се рееше над покривите на сградите — забележимо по-ниско отпреди — люшкеше се безцелно насам-натам, но все повече губеше височина. Те се скриха на мига и останаха неподвижни. Черити наблюдаваше внимателно търсача, скрита в тунела на входа за автомобили, където бяха намерили удобно прикритие. Безформената фигура все още не създаваше впечатление за опасност и като че ли още не знаеше какво да търси. Имаше обаче нещо обезпокоително в начина, по който се приближаваше — неотклонно и постоянно като машина.

— Ако останем в сградите, ще бъдем в безопасност — каза Скудър. Черити го изгледа със съмнение, но той продължи, като че ли за собствено успокоение: — Прекалено е голямо.

Изражението на Лестър издаваше намерението му да каже нещо, но в последния момент той размисли и само поклати безмълвно глава.

Търсачът се спускаше към сградите по постепенно намаляващи кръгове, понякога изчезваше от погледа им, после отново изплуваше, но неотклонно се снижаваше. Въпреки че вече бе доста близо, Черити не можеше да разбере структурата му. Изглеждаше като огромна

безформена маса, чиято повърхност поглъщаше светлината, и под нея се долавяше някакво безплътно кипене и плъзгане.

Те се скриха по-навътре в сградата и наблюдаваха как странното създание докосна настилката на улицата на няколкостотин крачки от тях. Черити бе объркана. Сега съществуването ѝ се стори по-малко — преди, когато го видяха за пръв път в небето, бе оценила размерите му на близо сто метра, ако не и повече. Сега то бе колкото малък камион; все още огромно, но далеч под предполагаемите размери.

После то се раздели на две части. Безшумно и бързо. Огромната безформена маса изтъня в средата, подобно на дяляща се клетка с абсурдни размери, изтече към двете половини, между тях за няколко мига се опънаха тънки блестящи нишки, после те се прекъснаха и като камшици се удариха обратно към основната маса. Едната част се понесе с плъзгане по улицата, другата остана неподвижна на място.

Само за няколко секунди. След това отново се раздели на две, и отново, и отново.

След по-малко от минута улицата бе покрита с килим от двадесет до тридесет големи трепкащи петна безформен черен мрак. Някои продължаваха неотклонно да се делят, други запълзяха с мъчителни движения. Едни поеха по улицата, други навлязоха в сградите отляво и отдясно.

— Мисля, че вече разбирам какво искаше да каже Стоун — прошепна Черити.

Скудър свали пушката от рамото си, но Лестър го възпря с ръка.

— Това е напълно безсмислено — каза той. — Отделните части поддържат телепатична връзка помежду си. Ако едно от тези неща ни открие, останалата част незабавно узнава къде сме.

Пребледнялото лице на Скудър загуби още от цвета си, а Черити потръпна незабележимо. Те продължиха напрегнато да наблюдават нашествието на все по-дребните, но все по-многобройни черни образувания от плазма, които покриваха улицата и при това се разпростираха на все по-обширна площ. Ако това странно нещо продължеше да се дели със същата бързина, скоро щеше да се превърне в милиони миниатюрни отделни единици, които щяха да залееят квартала. Моментът, в който щяха да се изпречат на пътя на някое от тях, можеше да бъде пресметнат на пръстите на едната ръка.

— Щом сте така добре осведомен, може би имате идея, как да ги надхитрим.

Лестър поклати безмълвно глава.

Черити се поколеба още няколко секунди, най-после извади комуникатора от джоба си, включи го и го сложи на пода, с екрана надолу. Почака да се случи нещо, после вдигна рамене и отстъпи няколко крачки.

Едва тогава разбра, че есе пак нещо се случи. Нещо се промени в общата картина на пълзенето и плъзгането във на улицата — не можеше да бъде възприето съзнателно, тъй като броят на отделните части на тялото на търсача бе твърде голям, за да бъдат обхванати с поглед, но пълзенето вече не изглеждаше така безцелно, както допреди миг.

— Те идат насам — промълви Скудър.

И наистина, първите малки части на цялото се насочиха към сградата и входа ѝ не съвсем целенасочено, но с неотклонно постоянство. От прозорците и вратите на сградите отсреща неочаквано се появило множество безформени черни тела, които запълзяха обратно по пътя, по който току-що бяха пропълзели. Комуникаторът като че ли ги примамваше по някакъв начин.

Черити и спътниците ѝ хукнаха през задния двор и се прехвърлиха през ниския зид, който го ограждаше. Зад зида се простирало друга подобна вътрешна площадка, покрита с отломки и отпадъци, затворена от три страни с почернелите от пожара зидове на полуразрушените постройки. Черити се насочи с широки крачки към единствения видим изход, но внезапно се спря като вкаменена.

На прага изпълзя потрепващо черно тяло. Дори при непосредствена близост то продължаваше да изглежда безформено, без видими сетивни органи или крайници, и беше не по-голямо от котка. Въпреки това Черити усети, че излъчва някаква зловещата опасност.

— Спри да се движиш! — извика Лестър ужасен.

Черити се подчини, но Скудър вдигна оръжието си и се прицели в безформеното нещо. Лестър се обърна светкавично с полугласна ругатня и с удар отклони цевта на оръжието надолу.

— Луд ли сте? — изпъшка той. — Един-единствен изстрел, и ние сме мъртви.

За миг лицето на Скудър се изкриви в гневна гримаса, но нито каза нещо, нито се помръдна, само погледът му блуждаеше между Лестър и търсача. В продължение на няколко безкрайни секунди безформеното нещо се спря, потрепвайки, на прага на вратата, след това бавно запълзя надолу по стъпалата с мъчителни гротескни движения, подобно на гигантски черен охлюв.

Сърцето на Черити биеше до пръсване и нещо в нея се сви конвулсивно от страх и погнуса, когато нещото запълзя право към нея и я отмина само на една длан разстояние. Тя не се осмеляваше да направи и най-малко движение и следеше пълзенето му с крайчеца на очите си. Едва когато то се отдалечи на около метър, тя си позволи да се обърне бавно и да го погледне.

— Стоун! — прошепна тя. — Той ги привлича по някакъв начин.

Лестър кимна, но с жестове им показва да останат неподвижни. Едва след като отвратителното нещо се прехвърли от другата страна на зида, той излезе от вцепенението си, посочи бързо към вратата, от която бе изпълзял търсачът, и извика:

— Бързо! Нямаме време!

Побягнаха към входа. Вътрешността и на тази сграда, както и всички, през които бяха се промъкнали досега, бе западнала и полуразрушена. Още три пъти се натъкнаха на части от търсача, които бавно, но много целеустремено изпълзяха покрай тях, подобно на пеперуди, примамени от магическото привличане на някаква невидима светлина.

По-нататък се натъкнаха на следващия уличен пост. Това бе тясна уличка между две здания, по-скоро незастроена ивица между тях, широка не повече от четири-пет метра. В дъното на уличката стояха обаче не дузини, а само три мравки войници. Това бе шансът да пробият обръча.

Скудър посегна да вдигне оръжието си, но отново Лестър го спря:

— Не още. Почакай.

— Какво? — попита Скудър мрачно. — Докато ни открият?

— Чакай — каза Лестър кратко.

И зачакаха. Минута, две, три, пет — и кварталът бе разтърсен от мощна експлозия. Сградите наоколо потрепериха. Яркочервено сияние изгаси слънчевата светлина, а към затихващия грохот от експлозията

се прибави глухият тътен от срутваци се здания. От тавана се посипаха прах и отломки, а по улицата навън започнаха да падат цигли от покривите и камъни, които се бяха отделили от крехките зидове. Тримата морони отстъпиха малко назад, за да се предпазят от падащите отломки.

— Сега! — заповяда Лестър и пръв изскочи на улицата. Черити и Скудър го последваха на секундата, но както и преди в склада, Лестър просто бе по-бърз от всички. Оръжието му избълва три последователни кратки светкавици и трите мравки паднаха улучени една до друга на земята, преди да успеят да нададат предупредителен вик.

— Какво беше това? — извика Черити, докато тичаше успоредно с Лестър по улицата.

— Търсачът — отговори Лестър. — Апаратът го примами и тогава се самовзриви. Изглежда, че приятелят ви не ни излъга.

— Той не ми е приятел — отвърна Черити автоматично.

Лестър вероятно не я чу, защото в следващия миг изненадващо побягна по-бързо и взе такава преднина, че за Скудър и Черити бе невъзможно да го догонят.

Миг по-късно той изскочи на улицата, пред която беше постът на тримата мъртви войници, от движение се хвърли наляво, направи кълбо и започна да стреля още преди да се изправи. Черити не можеше да види по каква цел стреляше, но чу пронизително изсвирване и почти в същия миг последва яростна ответна стрелба. В земята около Лестър експлодираха светкавици. През това време Скудър и Черити достигнаха ъгъла на сградата и също изскочиха на улицата. Противникът бе дузина морони, очевидно изненадани от внезапната атака, тъй като четири черни фигури се търкаляха неподвижни на земята в пози, които издаваха, че не бяха успели даже да извадят оръжията си.

Останалите бързо преодоляха изненадата. Лестър унищожаваше мороните един след друг с прецизността на машина, Скудър и Черити също откриха стрелба по тях, може би не така ефективна с попаденията, но не по-малко ожесточена. Противникът ставаше все помалоброен, но се съпротивляваше яростно. Скудър падна с вик на колене, когато тънък ярко бял лъч се плъзна по бедрото му и остави димяща следа в материята на панталона му. Лестър изкрещя внезапно

и се просна по гръб. По гърдите и гърба на облеклото му пропълзяха пламъчета и изгаснаха веднага.

Черити изруга, превключи оръжието си на постоянен огън и описа бавно дъга отляво надясно. Яркия лъч просвистя като коса над улицата и прониза последните оцелели мравки, но оръжието в ръката ѝ се нажежи и една малка червена светлина замига предупредително.

Черити спечели тази надпревара с времето с минимална преднина. Оръжието ѝ отказа в същия миг, в който лазерният лъч улучи и умъртви последния морон. Металът бе нажежен и ѝ причини болка даже през дебелите ръкавици.

Черити хвърли оръжието на земята, с един поглед се убеди, че Скудър не е ранен сериозно, и притича до Лестър. На униформата му от маскировъчна материя се виждаше малка димяща дупка отпред на гърдите, малко под сърцето. За нейно пълно изумление, Лестър отвори очи, като чу стъпките ѝ, и се усмихна с изкривено от болка лице.

— Изглежда, че малко се надцених — каза той с мъка.

Черити коленичи до него.

— Не говорете — каза тя. — Не се движете. Ще ви изнесем оттук.

— Не знам вярвате ли ми или не, капитан Леърд — простена Лестър със стиснати зъби, — но нямах намерение да избягам.

Черити разкопча униформата му, разкъса тънката риза под нея и ужасена пое въздух, стискайки зъби, когато видя страхотната рана от лазерния лъч. Това, че Лестър все още живееше, бе на границата на фантастичното.

— Как изглежда? — простена Лестър.

Тя се опита да се усмихне и каза:

— Виждала съм и по-лоши неща.

— Да. Сигурно на кино — кимна Лестър.

— Затворете си устата — каза Черити строго. — Ще ви измъкнем оттук. Не се страхувайте.

Скудър се приближи, накуцвайки, задоволи се с бегъл поглед към раната и едва забележимо поклати глава. Това не убегна от погледа на Лестър.

— Не се радвай преждевременно, червенокожи човече — промълви той. — Няма да се предам толкова лесно.

И за да докаже правотата на думите си, се опита да се надигне. Но силите му не достигнаха. Падна назад с полугласен стон и затвори очи.

— Помогни ми — заповяда Черити. — Трябва да го измъкнем оттук.

Тя искаше да подхване Лестър под мишниците, но Скудър просто я изтласка встрани, сграбчи ранения и го метна през рамо. Лестър изстена, но не отвори очи. Скудър се обърна и прекоси бързо улицата с широки крачки.

Така и не успяха да достигнат следващата пряка. Внезапно блесна ярка бяла светлина и прониза въздуха само на метър пред Скудър. Черити се обърна изплашено и се озова срещу половин дузина двуметрови насекоми, които бяха изникнали най-неочаквано в дъното на улицата. Тя вдигна машинално оръжието, но червеният сигнал не бе престанал да мига. Лазерът бе прегрял. И без това от оръжието нямаше да има особена полза. Скудър нададе вик на изненада, Черити се обърна и погледна в противоположната посока.

В другия край на улицата беше изпъзлял един гърбав сребрист автомобил с яркочервения знак „М“ на Морон, поставен на предницата. Отляво и отдясно на несиметричното предно стъкло от корпуса зееха дулата на тежки лазерни оръдия.

Скудър изкрещя отново, опря се на коляно и се опита да вдигне оръжието си. В същия миг машината откри огън...

— Пленникът е избягал.

Логиката на мисълта и тригодишният опит на Стоун в общуването с мравките сочеха недвусмислено, че такова нещо бе невъзможно — и все пак той бе сигурен, че в студените кристални очи на инспектора за миг проблесна нещо като гняв.

— Знам — отвърна Стоун, налагайки си максимално спокойствие.

Инспекторът замълча. И другите две мравки албиноси се извърнаха и втренчиха очи в Стоун. Той се чувстваше все по-зле, изложен на погледа на студените блещукащи фасетни очи.

— Обяснете това, губернатор Стоун — продължи инспекторът. — Ние анализирахме ситуацията. Оценката на информацията показва,

че бягството на пленника е било възможно само с чужда помощ. Той е разполагал с импулсен кодов генератор с вашия персонален код.

— Нищо чудно — отвърна Стоун с усмивка. — Това бе моят собствен генератор.

— Вие сте му помогнали да избяга? Защо?

Лъжеше ли се? Не прозвуча ли заплахата в иначе безизразния компютърен глас на инспектора?

Вместо отговор, Стоун пристъпи крачка встрани и посочи с ръка далеч на юг. Зад силуетите на сградите се издигаха черни облаци дим, понякога нагоре избухваха пламъци, от време на време проехтяваха експлозии.

— Аз също анализирах ситуацията — каза той, като се опитваше подигравателно да имитира тона на инспектора. — И стигнах до извода, че хората, завладели металохода, са капитан Леърд и нейните съюзници.

— Правилно — отговори инспекторът. — Вече са проследени. Секторът, в който се предполага, че се намират, е напълно блокиран. Въпрос на време е кога ще бъдат заловени.

— Или кога ще се изплъзнат — добави Стоун. Никой от инспекторите не бе казал нищо излишно, но опитът на Стоун му помагаше да тълкува и недоизказаното от тях. Той бе сигурен, че Черити и приятелите ѝ бяха успели по някакъв начин да елиминират търсача.

— За съжаление — продължи Стоун с перфектно изигран, леко агресивен тон, — познавам прекалено добре капитан Леърд. Няма да е за първи път, ако тя успее да се изплъзне от нашите бойци, колкото и безнадеждни да изглеждат нейните шансове.

Инспекторът замълча няколко секунди и каза:

— Не виждам връзката между преследването на бунтовниците и факта, че сте позволили на пленника да избяга.

Стоун въздъхна.

— Вече ви казах: не вярвам, че вашите войници ще се справят с капитан Леърд. Затова подготвих мои собствени мерки.

— Обяснете — настоя инспекторът.

Стоун се подчини.

Всичко стана светкавично и Черити не успя да го осъзнае: дулата на лазерните оръдия на машината избълваха залп от ярки светкавици, които пронизаха пространството покрай Черити и Скудър и превърнаха улицата зад тях в огнен ад. Мравките се превърнаха в жарава и пепел, преди да схванат какво ги убиваше.

Мощната ударна вълна свали и двамата на земята. Тя падна и инстинктивно закри лицето си с ръце, когато я лъхна адско огнено дихание, и през сълзите си успя само да види как Скудър се хвърли, за да предпази с тялото си ранения Лестър. За миг изпита усещането, че вдишва огън. Изкрещя от болка, сви се конвулсивно и усети миризмата на собствената си овъглена коса. Ударната вълна отмина, натрошавайки малкото останали здрави стъкла по прозорците на руините.

Черити надигна мъчително глава и с невярващи, широко отворени очи се втренчи в автомобила, който се приближаваше към тях, плъзгайки се безшумно над земята. Дулата на оръдията се движеха, за миг я взеха директно на прицел, после се завъртяха отново към дъното на улицата, въпреки че стрелбата в тази посока вече бе безполезна.

— Какво... — промърмори Скудър, но не успя да продължи от изумление, когато една врата се отвори от дясната страна на машината. Оттам се подаде мършава ръка, загърната в кафява дрипа, и махна като за поздрав. Секунда по-късно от люка изникна огромна гола глава с ухиленото лице на гном.

— Гурк! — извика Черити с изненада.

— В пълния си ръст — отвърна Гурк и скочи на улицата. Той се приближи със ситни крачки, наведе се подигравателно в престорен поклон и подаде ръка на Черити, за да ѝ помогне да се изправи.

Тя пренебрегна протегнатата ръка и стана сама. Гурк изкриви лицето си в гримаса и се обърна към Скудър, който бе застанал на колене и се занимаваше с Лестър.

— Какво му е? — попита Гурк. — Мъртъв ли е?

Скудър поклати глава:

— Не още. Страхувам се обаче, че няма голям шанс.

— Откъде идваш? — попита Черити смаяна.

Гурк наклони глава встрани, за да погледне нагоре към нея, вдигна ръка и посочи с палец през рамото си.

— Оттам — каза той. — И както изглежда, отново в подходящия момент, за да ви спася задниците.

Черити объркана разглеждаше странния автомобил с огненочервената емблема на нашествениците, който висеше неподвижно във въздуха на половин метър над земята. Чуваше се едва доловимото свистене на въздушната възглавница, която поддържаше машината над земята.

— Преминал си на страната на противника, или това е някакъв нов фокус? — попита Черити. Тя опита да се усмихне, но по реакцията на лицето на Гурк разбра, че не му бе убегнала леката нотка на недоверие в гласа ѝ.

— Нито едното, нито другото — отговори той с внезапно сериозен глас. — Това е дълга история и предлагам да не я обсъждаме нито тук, нито сега. Ако не сте забелязали — тук гъмжи от мравки, които горят от нетърпение да ви кажат „Добър ден“.

— Кой е вътре? — попита Скудър, като посочи машината.

— Никой — отговори Гурк. — Може би не знаеш — винаги съм си падал по автомобилите.

Черити побърза да приключи този безплоден разговор, като даде знак на Скудър.

— Внеси го в машината — каза тя, и посочи Лестър. — Но бъди внимателен.

— Внимавай да не ми похабиш тапицерията. Колата е чисто нова. Още е в гаранция.

Черити трябваше да се засмее против волята си. Лицето ѝ веднага стана сериозно и тя с нетърпение държеше улицата под око, докато Скудър внимателно извлече ранения горе в машината и го положи на задната седалка.

Тя се изкачи последна до люка и влезе. В продължение на секунда огледа с нарастващо объркване сложните контролни уреди на таблото и реши, че все пак е по-разумно да отстъпи и занапред управлението на Гурк.

Гурк затвори вратата и потегли обратно по улицата. После зави, насочи машината към центъра на града и увеличи скоростта. Сърцето на Черити прескочи от страх, когато на следващата пряка пред тях изникна цял отряд въоръжени морони и те изгледаха подозрително

машината. Гурк само се ухили и даде газ. Черити видя с удивление как насекомите отстъпиха с респект пред машината.

— Не се безпокойте — каза Гурк, като че ли отгатнал мисълта ѝ, която всъщност се четеше безпогрешно по израза на лицето ѝ. — Ако още не са видели как току-що изпекох на грил приятелите им, ние сме във въздуха от опасност. — Той удари с длан по волана и продължи с усмивка. — Това е личният автомобил на Стоун. Никой няма да се осмели да го спре.

— Защо? — попита Черити с недоверие.

Гурк въздъхна дълбоко.

— Откраднах го — каза той. — Не съм ли ти казвал, че на тридесет и четири планети от Галактиката съм издирван като крадец на автомобили?

— Престани с тези глупости! — каза Черити гневно. — Какво, по дяволите, става тук?

Гурк зави по една странична улица и ускори още по-силно. Фасадите на полуразрушените сгради се мяркаха като размити петна покрай тях.

— Предлагам да си намерим някое спокойно местенце и да изчакаме, докато отmine цялото раздвижване — каза той. — Имаме да обсъдим куп неща.

[1] Айфел — планина в Германия — Б.пр. ↑

18.

Френч бе прекарал вече часове в скривалището си и все по-ясно съзнаваше, че няма да успее да се измъкне оттам.

Досега се надяваше, че гигантският бял паяк ще си тръгне и останалите насекоми ще продължат нормалната си работа, но това не стана. Напротив — в огромната зала се възцари атмосфера на някаква трескава и напрегната нервност, а през последните няколко минути продължаваха да прииждат все повече паяци — цяла армия от добре познатите на Френч гигантски насекоми, всички въоръжени.

Френч бе убеден, че той самият бе поводът за това оживление. В нишата, където бе пропълзъл, беше в безопасност. При случаен поглед в тази посока паяците щяха да зърнат само тъмна сянка. Докато владееше нервите си и не направеше опит да напусне скривалището, нямаше да му се случи нищо. Но не можеше да остане тук вечно.

Отново се запита какво се бе случило. С часове бе бродил в света на паяците, бе срещнал немало от тези отвратителни твари, но никой не го бе разпознал. И изведнъж излизаше цяла армия, без съмнение с единствената задача да го открият и убият.

А може би всичко бе свързано с появата на новото бяло същество, изскочило от металния пръстен. Френч бе уловил за миг погледа му и бе убеден, че то е значително по-интелигентно, следователно по-опасно от останалите чудовища. Обмислил бе и възможността да го убие — през последните часове бялото насекомо бе преминало няколко пъти близо до скривалището му, достатъчно близо за добре прицелен изстрел на харпуна. Не бе обаче сигурен дали не беше вече твърде късно за такова действие.

Френч се раздвижи неспокойно. Краката и гърбът го боляха непоносимо поради неудобната поза, която бе принуден да заеме в тясната ниша. Погледът му обходи отново залата, спря се за миг на блестящата бяла фигура на чудовището, което очевидно командваше въоръжените паяци, и се насочи отново към плуващия в пространството метален пръстен.

Нещо ставаше, Френч го усети още преди задната стена на залата, която се виждаше вътре в пръстена, да почне да избледнява и да отстъпи място на безплътния трептящ мрак, който вече бе виждал.

19.

— Е — започна Гурк, след като с учудващо умение бе паркирал машината под свода на един вход в тясна странична уличка. — Вие пък какво правите тук? И откъде се взе тоя с вас? — Той кимна с глава към Лестър, който лежеше, изпаднал в треска, на задните седалки. Черити му бе дала обезболяваща таблетка от пакетчето за медицинска помощ в униформата си, но не постигна желания ефект. Вече бе сигурна, че Лестър ще умре. Състоянието му се влошаваше с всяка изминала минута. Непонятно бе, че все още беше жив.

— И ние можем да ти зададем същия въпрос — каза Скудър и добави с мрачно лице: — Да предположим, че както казваш, не знаеш защо сме тук. Ти ни помогна обаче доста бързо и точно.

Гурк направи гримаса, изплезил се срещу индианеца и попита с подигравателен тон:

— Голям червенокож жрец мисли, малък бял човек го предал, нали?

Скудър остана напълно сериозен. Не отговори нищо, но погледът му казваше всичко. След миг Гурк се извърна и погледна нагоре към Черити.

— Стоун ми разказа една щура история — каза той. — Признавам, че до последния момент не му вярвах. Но сега вие сте тук.

Черити хвърли тревожен поглед навън. Небостъргачите близнаци на Световния търговски център бяха само през две сгради и по пътя насам бяха срещнали не само много морони, но и хора, както бе казал Стоун. Никой не ги спря. Единствената реакция на мороните и на хората бе да отстъпят с респект пред машината.

— Как се сдоби с този автомобил? — попита Черити.

— Дълга история — отвърна Гурк.

— Разкажи я тогава — подкани го Скудър.

Гурк поклати енергично глава.

— Първо вие — каза той. — Може би след това ще знам дали мога да вярвам или не на Стоун.

Черити се отпусна в меко тапицираната седалка и за секунди се наслади на усещането, че поне за миг е извън смъртна опасност и никой не я преследва. Беше й ясно, че това бе измамна сигурност, която нямаше да продължи дълго. От часове се намираха в ситуация, която просто не можеше да се влоши повече, но истински трудната част на мисията им едва предстоеше.

— Откакто се видяхме за последен път, се случиха много неща — започна тя с тих, измъчен глас.

— Знам — прекъсна я Гурк. — Какво стана с Кайл и момичето? Живи ли са?

— Живи...? — Черити повдигна рамене. След това кимна неохотно. Не бе чувала нищо нито за Кайл, нито за момичето, откакто бе срещнала свръхчовека за последен път в руините на Кьолнската катедрала. По необясними признаци чувстваше, че е жив. Понякога я обземаше абсурдното усещане, че той е в непосредствена близост.

— Мисля, че да — отвърна Черити. — Знаеш ли, че говорих със Стоун, след като беше те пленил?

— Изпитвам същото чувство, каквото и ти — продължи Черити. — И досега не съм сигурна дали мога наистина да му вярвам. Но всичко, което каза досега, се оказва вярно.

— Знам — процеди Гурк и продължи с тон на голямо неудоволствие: — Изглежда, твоят стар приятел необяснимо как е възвърнал съвестта си.

— Едва ли — отвърна Черити твърдо. — Той просто се страхува. Нещо се е случило и го е накарало да осъзнае, че е сгрешил, като не е на наша страна.

— Мисля, че мога да ти кажа какво е — каза Гурк, но махна бързо с ръка. — Но нека по-напред да чуя тебе.

— Той ми каза как да унищожим тази проклета бомба, която са заложили, за да превърне Слънцето в нова звезда — каза Черити.

Гурк не прояви признаци на изненада. Само продължи да я гледа много внимателно.

— Не знам защо — продължи Черити. Тя бе малко разочарована, че Гурк продължаваше да мълчи, тъй като усещаше, че гномът знаеше нещо повече. Нещо много важно. Тя се усмихна горчиво и продължи: — Би било смешно, ако не бе така жестоко — но ние бяхме почти готови да се откажем.

— Ти и отказване? — Гурк се ухили. — Извинявай, но тези две думи не си пасват.

— Не би трябвало да се води борба, която не може да бъде спечелена — каза Черити сериозно. — Не бяха ли твои тези думи? Не съм сигурна дали можем да победим, но поне имаме добър шанс да опитаме. Но какъв е смисълът, ако постигнем само унищожението на цялата Слънчева система?

— Той ли ти каза това? — наостри слух Гурк.

— Ти ми каза това — подчерта Черити. — Освен ако не си ме лъгал, когато ми разказа историята на твой народ.

— Не те излъгах — отговори Гурк. — Но съществуват още някои неща, които тогава не знаех.

— Съществува бомбата — продължи Черити. — И желязното правило на Морон — да разрушава това, което не може да притежава. Но Стоун ни обясни как можем да я обезвредим.

— И същевременно да елиминирате трансмитера на Северния полюс, така че да не могат да получават подкрепления — предположи Гурк.

— Да. Това е най-малкият проблем. В базата на Хартман се търкалят все още няколко играчки от нашето велико минало — добави тя със сарказъм. — Не много, ако ги сравняваме с това, което бе някога, но достатъчно, за да взривим този космически кораб заедно с трансмитера и го запратим обратно в Галактиката.

— На думи изглежда много просто — каза Гурк.

— Това си помислих и аз — отвърна Черити. — Понякога именно великите неща са прости. Като изключим това, че не бе никак просто да стигнем дотук.

— И все още сме далеч от целта — добави Скудър. — Не съм сигурен дали изобщо някога ще я достигнем.

— Може би се лъжа — продължи Гурк, — но ми се струва, че това тук не е пътят за Северния полюс. Нито към Слънцето.

— Това е пътят, който ми описа Стоун — отговори Черити. Тя посочи блестящите небостъргачи на Световния търговски център, които като изкуствени планини се издигаха над покривите на отсрещните сгради. — Там се намира компютърният център на мороните. Така да се каже, техният електронен мозък. И един трансмитер, който ще ни изпрати до сателита.

— Глупости! — отговори Гурк. — Съществува един-единствен трансмитер с достатъчно голям за целта обхват на действие — и той се намира в Черната крепост на Северния полюс.

— Стоун обеща така да програмира апаратурата, че ние да достигнем директно до целта си — отговори Черити. — Мислиш ли, че би ни излъгал?

Гурк се поколеба няколко секунди, преди да каже:

— Не знам. Доколкото го познавам, автоматично бих отговорил с „да“. Но като си помисля какъв е бил пътят ви дотук, излиза, че няма смисъл. Има много по-лесни начини да ви подмами в клопка.

— А може би се забавлява — намеси се Скудър.

Гурк му хвърли кос поглед.

— Какво? Да наблюдава как опустошавате половината град и да рискува собствената си глава, като ми помага да избягам? — Гурк поклати решително глава. — Не. Той ви е излъгал, но само за едно.

— За какво?

— За причината за вашето идване дотук — каза Гурк. — Едва ли си е възвърнал съвестта. Мисля, че той не притежава такова нещо. Той просто се страхува. И то с основание.

И Черити, и Скудър изгледах, дребосъка с тревога. А самият Гурк не устоя на изкушението и направи дълга драматична пауза, преди да продължи с леко приповдигнат тон:

— През последните три месеца научих много. Говорих със Стоун и долових доста неща от разговорите. Това, което ви разказах за съдбата на моята родна планета, е истина. Но в един пункт съм се заблуждавал — мороните инсталират тази бомба при Слънцето не защото се страхуват от бунтовници и съпротива. Поне не по начина, по който си го представях досега.

— Какво значи това? — попита Скудър нетърпеливо. — Не ни дръж в напрежение.

— Нямам намерение — отвърна Гурк обиден, — но ти постоянно ме прекъсваш.

Скудър се наведе напред и заплашително размаха юмрук пред лицето на Гурк. Юмрукът не бе много по-малък от главата на джуджето. Гурк вдигна ръце за отбрана и потъна по-дълбоко в седалката.

— Добре, добре — каза той. — Тогава само в резюме. Те се страхуват от съпротива. Но от собствените си деца. Не от нас.

По изражението на Скудър пролича, че и сега не разбира абсолютно нищо. Черити обаче отправи продължителен замислен поглед към неподвижния Лестър на задната седалка и мисълта ѝ внезапно се върна отново към преживяното в развалините на Кьолн. Имаше нещо, може би усещане, нещо почти като познание, което през цялото време бе в нея, но все още не можеше да го улови.

— Армията на мороните подхожда винаги по един и същ начин — започна Гурк. — Те прегазват съпротивата на една планета, като изпращат все нови и нови военни попълнения, независимо от понесените загуби. Сигурно могат да си го позволят — ако Стоун не е преувеличил, досега трябва да са завладели десетки хиляди светове. Винаги става едно и също нещо — същото, което се случи и тук, на Земята. Те завладяват планетата и поробват оцелелите от нашествието. Но досега аз смятах, че правят това просто от ненаситност. За да експлоатират поробените светове.

— А не е ли така? — попита Скудър.

Гурк направи някакво движение — сложна смесица от кимване, поклатане на глава и свиване на рамене.

— И да, и не — отговори той. — От една страна, е точно така. Те ограбват планетите, докато не остане абсолютно нищо за вземане. Морон има чудовищни потребности от суровини, руда, минерали, ядрени материали, благородни метали... Но това не е всичко. Вероятно те могат да получат всичко това много по-удобно и с по-малко усилия, ако търсят и експлоатират ненаселени планети. Това, от което се нуждаят, е жизнено пространство.

Думите му не бяха особена изненада за Черити. Всички бяха свидетели какво направиха нашествениците с някогашния Париж. Те бяха докарали със себе си не само армия и оръжие, но и част от тяхна екологична система и бяха започнали да превръщат Земята в чужда, почти необитаема за хората планета. А това ставаше не само в Париж, но и в стотици, може би хиляди други места навсякъде по света. Това бе продължителен и труден процес, който сигурно щеше да продължи още столетия, но мороните бяха народ, който измерваше разстоянието не в мили, а в светлинни години, а времето не в години, а в хилядолетия.

— Те заселват планетите, които са поробили — продължи Гурк. — Гнездата в Париж и в Кьолн далеч не са единствените. Навсякъде има мравки царици, които осигуряват разрастването на колониите. Те са извънредно плодовит народ. И не могат, да спрат да се размножават. Това е истинската причина за техния завоевателен поход. Те се нуждаят от жизнено пространство.

— Всичко това не е съвсем ново — каза Скудър, въпреки че лицето му издаваше, че чутото го бе разтърсило до дъното на душата му.

— Знам — отвърна Гурк. — Но понякога нещата не вървят гладко. Случва се мравките царици да навлязат в един вид симбиоза с коренните жители на поробената планета. Най-често тези връзки са предварително обречени. Но понякога се случва, че въпреки всичко те функционират и тогава възниква напълно нов биологичен вид.

— Джеърдите — промълви Черити. — Гнездото в Кьолн...

— Скок — продължи Гурк с кимване. — Така го наричат. Джеърдите не са нищо друго, освен връзка между мравка царица и човешки наследствен материал.

— Но това е напълно изключено — възрази Черити.

— Защо не го кажеш на тях, а не на мен? — изръмжа Гурк. — По някаква причина не са го забелязали. — После продължи сериозно. — Не за пръв път става нещо подобно. Случва се много рядко, но се случва — мисля, че това действително е един вид еволюционен скок. Мороните се страхуват от това събитие като от дявола. Загубили са всички планети, където се е случило подобно нещо.

— Но как? — попита Скудър объркано. — Джеърдите са... страшни. Но са малобройни. А на Земята сигурно има милиарди морони.

— Стоун не ми издаде всички свои тайни — отговори Гурк с нетърпение. — Но все пак достатъчно. Каквото и да представлява всъщност този скок, в резултат възниква напълно нов биологичен вид, който няма много общи черти нито с мороните, нито с коренните обитатели на планетата. Те ги превъзхождат, Скудър. Превъзходството е безгранично. Най-продължителният период, отбелязан изобщо от момента на един скок до пълното поражение на мороните, е десет години. Това е истинската причина за съществуването на бомбата. Те не се страхуват така от нищо друго в Космоса, както от собствените си

потомци, защото те са единствените, които ги превъзхождат. Мигът, в който джеърдите успеят да завладеят трансмитер и така да отворят пътя си към Галактиката, ще бъде краят на Морон. Затова в такива случаи мороните се опитват да вземат със себе си трансмитера или поне да го унищожат, а ако и това не им се удаде, прибягват до последното средство — превръщат Слънцето на планетната система в нова звезда и така разрушават всичко.

— И какво общо има всичко това с внезапната промяна в съзнанието на Стоун? — интересува се Скудър.

Гурк изду бузи:

— Ти тъп ли си, или само така изглеждаш? Вашият приятел също няма никакво желание да бъде изпечен на грил, както ти или аз. Какво мислиш, се е случило в Кьолн?

— Мисля, че постепенно разбирам — промълви Черити ужасена. — Мороните...

— ... подготвят всичко за евакуиране на тази гостоприемна планета — Довърши Гурк мрачно изречението. — И вероятно часовниковият механизъм на тяхната малка бомба вече цъка, приведен в готовност за случая, ако не успеят да вземат със себе си или да разрушат трансмитера.

В първия момент Черити бе дълбоко потресена, за да не забележи логическата грешка в аргументите на Гурк. Но грешката бе доста очевидна, за да остане дълго време незабелязана.

— Но това... са пълни глупости — каза тя рязко. — По света има хиляди трансмитерни системи. Даже ние самите преминахме през трансмитер. Във всяка база на нашествениците има поне един апарат.

— Това е друго нещо — отговори Гурк. — Не съм специалист по бързи междугалактически влакове, но мисля, че това са напълно различни технологии. Едното си прилича с другото, колкото велосипедът триколка с автомобила на въздушна възглавница. И двете служат за прехвърляне от една точка в друга, и това е всичко. — Той се ухили. — Можете поне да бъдете сигурни, че мравките на Даниел няма да продължат да ви досаждат. Най-късно след десет години ще се избавите от тях.

Черити си припомни отново видяното в подземията на Кьолнската катедрала — особено това, което бе видяла в очите на онзи джеърд, с когото разговаря. Тя потръпна от ужас. Не отговори на Гурк,

но вече не беше така сигурна дали щеше да се зарадва, че един ден мороните щяха да напуснат Земята. Възможно бе, в буквалния смисъл, след като са прогонили Дявола, да дойде Сатаната.

— Стоун ли ти разказа всичко това? — попита тя след малко.

— По-голямата част — потвърди Гурк. — Останалото го знаех — не знаех само какво означава. — Внезапно гласът му се промени и отново стана познатото старческо пискане: — А аз още не знам какво, по дяволите, правите тук!

— Трябва да разрушим една определена част на този компютърен център — каза Черити. — Ако не успеем, половината от флотата на мороните ще бъде по петите ни само ако припарим до Черната крепост.

— Глупости! — каза Гурк убедено. — Глупости на трета степен! Не съществува централен команден пункт за тяхната космическа флота — впрочем, както и тя самата не съществува. Те нямат космически кораби. А защо са им изобщо? А даже да ги имаха, те едва ли са толкова глупави, че да ги направят зависими от един-единствен компютър.

— Аз също не вярвам на това — отговори Черити спокойно. — Но нападението над компютъра е условието, което постави Стоун. Не ме питай защо.

Гурк сбърчи чело, замисли се и каза:

— Може би в това хранилище на информация има нещо, което той би желал да не съществува. Изглежда, Даниел е решил да съчетае полезното с приятното. Бих искал да му кажа, че си е направил сметката без кръчмаря.

— Той държи обаче по-дългия край на лоста — отговори Черити. — Трансмитерната връзка ще бъде активирана едва когато компютърът бъде разрушен.

Гурк изръмжа някакъв отговор, който тя не разбра, а и не искаше да разбере.

— Това не ми харесва — промърмори той отново. — Все още не вярвам на Стоун. Сигурен съм, че иска да ни преметне.

— Можеше да направи това по-лесно — каза Черити. — Не бяха ли това твои думи?

Гурк ѝ хвърли отровен поглед, но предпочете да замълчи, като почукваше нервно с мършавите си пръсти по волана на машината.

— Трябва да изчезваме оттук — каза Скудър. — Какво чакаме изобщо?

— Рано е още — отвърна Гурк, без да го поглежда. — Стоун ще ми съобщи, когато стане чисто. Но нещо не ми харесва.

— Какво?

— Това, че този тип седи някъде там горе и знае абсолютно точно кога и какво правим — каза Гурк мрачно. — Просто чувствавам, че ни мами.

Откъм задната част на автомобила се чу тихо стенание. Черити се обърна и се наведе загрижена над Лестър. За нейна изненада младият воин бе отворил очи в пълно съзнание. Капчици студена пот покриваха лицето му, а с ноктите си дращеше по тапицерията на седалката. Звукът накара Черити да потръпне. Той определено бе в съзнание, и нещо повече — когато Черити се приведе към него, той изви глава, погледна я и даже изкриви устните си в мъчителна усмивка.

— Как... е? — прошепна със запъване.

— Добре — излъга Черити. — Почти сме се измъкнали оттук.

— Лъжете, капитан Леърд — каза Лестър. Той се усмихна отново, вече не така мъчително и конвулсивно както първия път. Дишането му започна да се успокоява.

Но Черити не се поддаде на заблудата. Виждаше бе много умиращи мъже и знаеше, че привидното подобрене вероятно не беше нищо друго, освен последния бунт на изгасващия живот в тялото му. Имаше и още нещо. Нещо, което ѝ тежеше, както нищо друго в досегашния ѝ живот. Но тя не виждаше друг изход.

— Слушайте, Лестър — започна тя колебливо. — Ние... не можем да останем тук. Възможно е обаче ние да... — Тук се запъна. Бе непосилно тежко да продължи думите си. Струваше ѝ се, че в ръката си държи оръжие, насочено да убие Лестър. В определен смисъл положението бе точно такова. Стегна се и с усилие изрече: — Може да стане невъзможно да ви вземем с нас.

— Не се безпокойте за мен, капитан Леърд — отговори Лестър. — Аз... ще се оправя. Трябват ми само няколко минути спокойствие.

Черити погледна отново малката дупка на гърдите му, така безобидна на вид, и замълча. Всъщност, сега раната ѝ се стори много по-малка и безопасна, отколкото преди, но явно се беше заблудила.

Лестър не можеше да отиде никъде в това състояние и сигурно го съзнаваше достатъчно добре. Навярно само се опитваше да облекчи задачата ѝ.

— Вижте, Лестър — започна тя отново. — Ние...

— Не можем да вземем със себе си един умиращ там, където отиваме — прекъсна я Скудър твърдо. — Съжалявам, но рискът ви е известен. Можеше да улучи всекиго от нас.

Черити извърна глава и изгледа Скудър с такъв гняв, че той се сви смутен и отбягна погледа ѝ, но Лестър само се изсмя и повтори:

— Скоро ще бъда на крака. Дайте ми само няколко минути.

Черити замълча. Внезапно тя се улови с мисълта, че почти желаше Лестър да умре, тук и веднага, за да си спести мъчителното решение — дали да го изоставят, или да вземат със себе си един умиращ и така да поемат риска да загинат всички. Тя се обърна отново напред в седалката и видя как в хаоса от контролни уреди на арматурното табло започна да мига една жълта лампа. Гурк не каза нищо, само се приведе напред и с натискане на бутон пусна двигателите на машината.

20.

Стоун бе монтирал скрито двете взривни устройства, така че самият той се затрудни да ги открие отново между странните форми на конструкцията на блока на паметта. Ръцете му леко трепереха от възбуда и той се поколеба за миг, преди да тръгне с отмерена крачка обратно към вратата. Знаеше, че се владее достатъчно добре, за да не бие в очи. На човешкото око сигурно нямаше да убегне неестествено бледото лице, треперенето на ръцете и обезумелият поглед. Но извънземните инспектори бяха слаби познавачи на човешката природа. За тях бе невъзможно да четат изражението на лицето на човека, също както, Стоун не бе в състояние да тълкува изражението под бронята на каменните лица на тези странни същества.

Той мислено проигра още веднъж извършеното дотук и не откри никакви пропуски. Двете взривни устройства щяха да се задействат само част от секундата по-късно, след като Гурк и спътниците му минеха през трансмитера. Взривът щеше да разруши не само помещението, но и целия етаж, а вероятно щеше да засегне поне още един или повече от горните етажи. След всичко, което разрушиха по пътя си дотук Черити Леърд и нейните революционери грандомани, нямаше да е трудно да им припише вината и за този бомбен атентат. Освен това бе логично те да взривят трансмитера след себе си, за да задържат евентуалните преследвачи.

Въпреки това бе рисковано.

Той вече нямаше възможност за избор. Историята, която бе разказал на инспекторите, минаваше на ръба на истината. Ако Черити Леърд и нейните спътници проникнеха в сградата, тук щяха да ги очакват стотици подобрани елитни бойци. Въпреки това Стоун силно се надяваше, че те щяха да успеят да се доберат до трансмитера и да отлетят. Но в едно бе сигурен — нито на Гурк, нито на капитан Леърд не им минаваше и през ум да минат през компютърната зала и да изпълнят своята част от споразумението.

Поне той на нейно място не би го сторил. Това бе старата игра на измамения измамник и Стоун изпита задоволство при мисълта, че бе направил успешен ход. Без значение дали Черити Леърд държеше или не на думата си, тази компютърна памет с издайническата информация щеше да бъде унищожена. Разбира се, тази информация нямаше нищо общо с несъществуващата космическа флота, но свързана със съвсем не маловажния въпрос — ще спаси ли живота си и ще остане ли губернатор на тази планета, или ще го постигне една нито особено бърза, нито особено приятна смърт.

Стоун почти бе достигнал вратата, когато се спря и се обърна. Погледът му се плъзна по блестящия пулт на компютърното устройство и за момент се спря на контролните уреди, надписани с неразбираеми чужди символи. Обзе го някакво злоещо вцепенение. Този компютър бе нещо повече от информационна банка. Той бе нещо повече от изчислителна машина, в която е съхранена информация. За него — а може би и за мнозина други — той бе нещо като гроб. Част от личността му бе там вътре, превърната в поредици от цифри и затворена в електронен затвор. Той се почувствува гол и уязвим при мисълта, че всеки, който можеше да работи с тази машина, можеше да прочете и най-дълбоките тайни на живота му.

Почти против волята си, той се върна до компютъра и протегна ръка. Поколеба се още веднъж. Някакъв беззвучен глас му нашепваше, че е по-добре да не прави това. Но изкушението бе неустойимо. Той трябваше да узнае какво бе записано в паметта на този компютър. Той трябваше да узнае какво знаят те за него, и накрая — трябваше да узнае кой бе той самият. Може би само след един-единствен поглед в тайните на този компютър щеше да стане единственият човек на тази планета, който наистина познаваше самия себе си.

Неустойимо, възбуждащо усещане. Да четеш собствените си мисли. Да видиш неща, които даже собственото ти съзнание е скрило от тебе самия. Да видиш целия си живот като в отворена книга, от първата секунда досега...

Стоун включи компютъра и изчака, докато мониторът светна и с треперещи пръсти набра името си на клавиатурата.

За негова голяма изненада, на екрана се появи нещо подобно на сложна, но прегледна електронна схема. Бе предполагал, че данните са

кодирани, най-малкото осигурени против достъп, за да не могат да бъдат четени произволно от всеки. Нищо подобно.

Той се съсредоточи за момент върху схемата на екрана, докато се ориентира в нея, после пръстите му заиграха бързо по клавиатурата и мониторът се изпълни с числа и букви.

Стоун прекара почти пет минути вцепенен пред компютъра, гледайки с нарастващо объркване това, което показваше мониторът. Всевъзможна информация — име, ранг, възраст, ръст, педантично точно описание на тялото, походката, начинът на говор и реакции. Това бе най-обширното и детайлно досие на един човек, което бе виждал Стоун.

Но и нищо повече.

Къде бяха всичките скрити тайни на неговия живот? Къде бяха спомените, сборът от информации, които съставяха реалния човек? Записаното в паметта на този компютър бе най-подробното персонално досие, съставяно някога, но тук нямаше нищо от неговите скрити желания и мисли, нищо от неговите тайни — и нищо от предателството, което бе извършил.

Измина доста време, докато Стоун бе в състояние да приеме истината.

Той се беше заблуждавал. Той е бил заблуждаван. Всичко, което му бяха казали за тази банка данни и за възможностите на този фантастичен компютър, бе лъжа.

Всичко бе лъжа!

И последното, най-долното предателство, което бе извършил — той бе разкрил на капитан Леърд и нейните приятели тайните на базата и вероятно им бе дал оръжието, с което можеха да отхвърлят властта на мороните над Земята — бе напълно безполезно. Опасността, от която се страхуваше, не бе съществувала никога.

Той чу звук от плъзгане на врата, обърна се сепнато и видя Луцифер, своя личен адютант. Зад него блестеше белият силует на инспектор.

Стоун не се и опита да изключи компютъра. Осъзна, че е изгубил всичко. Вероятно са знаели предварително и са го наблюдавали с камера, за да видят докъде може да стигне.

Луцифер мина покрай него, наведе се и с ловко движение отстрани двете взривни устройства, които Стоун бе монтирал на

компютъра. После отстъпи встрани, за да направи място на инспектора, който го следваше.

— Губернатор Стоун — каза инспекторът и протегна повелително ръка. — Моля, предайте ми оръжието си. Не се опитвайте да оказвате съпротива. Би било безсмислено.

Стоун откачи бавно лазерния пистолет от колана си и го подаде на инспектора.

21.

След всичко, което бяха преживели — а и очаквали — по пътя до тук, сега беше леко като на шега. Машината измина остатъка от разстоянието до двата небостъргача на Световния търговски център със същата самоувереност, както досега, заобиколи сградата и се плъзна в един подземен гараж, чиито врати се отвориха автоматично при приближаването ѝ.

Автомобилът влезе в обширно подземно помещение и Гурк включи фаровете. Бледата светлина извади от тъмнината потънали в ръжда останки от автомобили, петдесетгодишни отпадъци и прах, натрупан в продължение на половин век, тук-там се мяркаха човешки скелети, които никой не си бе направил труда да разчисти.

— Не вярвам нито дума — каза Скудър: — Това е клопка! Просто го чувствам!

Той започна да се върти неспокойно на седалката и да почуква нервно с пръст спусъка на пушката си, Черити скришом хвърли поглед, за да се убеди, че предпазителят е поставен. Тя не каза нищо. Самата тя не се чувстваше по-различно — нещо вътре в нея продължаваше да я убеждава, че не могат да вярват на Стоун. Тя също изпитваше нарастващо безпокойство, от което не бе в състояние да се освободи.

Черити се обърна към Гурк:

— А сега?

Той вдигна лявата си ръка от волана и посочи към проядените от ръжда затворени врати на един асансьор в дъното на залата. Машината бавно се насочи към тях.

— Този асансьор ни очаква — каза той. После завъртя рязко волана и зави почти под прав ъгъл спрямо досегашната посока. — Но ние няма да го вземем.

— Защо?

Гурк издаде звук на неодобрение.

— Защото и аз, както и ти, съкровище, вярвам съвсем малко на този плъх — каза той. — Има друг път нагоре. Ще използваме него.

Той закара автомобила почти до противоположния край на залата и спря, но нито изгаси фаровете, нито изключи двигателя.

Черити се обърна назад към Лестър и зяпна с широко отворени очи.

Лестър бе седнал на седалката, приведен напред, с присвито тяло, лицето му бе още бледо, ъгълчетата на устата му потръпваха от болка. Той я погледна и на лицето му грейна усмивка — неподправена и почти тържествуваща.

— Нали ви казах, нуждая се само от няколко минути — каза той. — Не твърдя, че съм във форма за маратонско бягане, но мисля, че ще мога да ходя без чужда помощ.

— Но това е... невъзможно! — прошепна Черити.

— Няма да ви бъда в тежест, капитан Леърд — продължи Лестър.

Черити го изгледа втренчено. За миг просто не повярва на очите си. И то дойде отново — същото онова усещане, че осъзнава съвсем ясно всичко, което ставаше, без изненада, само с удивление или може би с уплаха. Но както и първия път, и сега мисълта се изплъзна, когато се опита да я улови, и в съзнанието ѝ остана само дълбокото изумление и объркване.

— Как го направихте? — прошепна тя.

— Една стара домашна рецепта на моята майка — отговори Лестър с усмивка. — Може би ще ви я кажа някой път.

Черити преглътна отговора, който бе на езика ѝ. Сега не беше моментът за спорове с Лестър. Но добави още няколко точки към дългия списък от въпроси, които искаше да зададе на този човек.

Един след друг слязоха от машината. Лестър се движеше мъчително, гърбът му беше схванат, но състоянието му видимо се подобряваше. Върховна форма за мъж, който само преди, десетина минути се е борил отчаяно със смъртта.

Черити изчака Гурк да изгаси двигателя, но вместо да направи това, дребосъкът изненадващо се изкатери обратно и седна зад волана. С бясно ръкомахане ги накара да отстъпят няколко крачки назад и завъртя машината на място. Черити не разбираше какво е намислил. Внезапно турбините на машината изреваха, Гурк успя едва в последния миг с комичен подскок да се хвърли на земята, машината потегли с мощно ускорение и изчезна в мрака на гаража.

— Хайде! — заповяда Гурк. — Да бягаме оттук!

Побягнаха, като Черити и Скудър сграбчиха набързо Лестър от двете му страни и го повлякоха със себе си, тъй като той наистина бе в състояние да ходи сам, но не и да бяга. Черити не виждаше нищо на повече от три-четири метра в почти непрогледния мрак на гаража, но Гурк се ориентираше с някаква невероятна сигурност. Бягайки на зигзаг, той заобикаляше ръждясали отломки и бетонни колони и се приближаваше с широки крачки към една метална врата, увиснала косо на пантите си.

Миг преди да я достигнат, Черити чу трясъка на мощна експлозия и залата бе обляна в кървавочервената светлина на взрива. Не се и опита да погледне назад, а ускори още повече ход, за да настигне Гурк. Междувременно той бе достигнал вратата и безуспешно се опитваше да я отвори достатъчно широко, за да се промъкне през нея. Втора експлозия разтърси сградата и зад гърба им лумнаха пламъци.

— Това ще ги задържи малко — каза Гурк, докато с всички сили, но напразно, дърпаше ръждясалата врата. — Докато открият, че машината е била празна, може би ще сме вече на Марс.

Скудър и Черити помогнаха и с общи усилия успяха да отворят вратата дотолкова, че да могат с мъка да се проврат през тясната пролука.

Помещението, в което се озоваха, бе абсолютно тъмно, но Черити напипа с крак първото стъпало на бетонна стълба, която водеше нагоре. Тя направи крачка, спря се и потърси Лестър в мрака, но войникът отблъсна ръката ѝ.

— Няма нужда — каза той. — Ще се справя сам. Благодаря.

Черити не го виждаше, въпреки че той беше на крачка от нея — но гласът му прозвуча значително по-крепко отпреди. Отново я побиха тръпки на ужас. Кой беше този човек?

Следвайки ситните стъпки на Гурк, те изкачиха стълбата. Гурк отвори вратата в горния ѝ край, но светкавично я затвори пак и Черити успя само да зърне проблесването на тесен сноп светлина.

— Какво става? — попита тя.

— Мравки! — отговори Гурк с тревога. — Стотици. Тук горе е истински ад.

— Какво очакваш след фойерверка, който устрои в гаража? — попита Скудър.

Черити не можеше да види, но чу как Гурк поклати глава.

— Това са войници — каза той. — Или наистина е капан, или...

— Или? — включи се Черити, след като Гурк спря.

— Или има някакъв провал — каза джуджето. — Във всеки случай, няма да минем оттук.

Изкачиха се до следващия етаж и Гурк отново отвори някаква врата и надникна предпазливо. И този път я затвори, но не така бързо.

— Е? — попита Скудър.

— Нищо — отвърна Гурк. — Всичко е спокойно. — После се замисли и продължи: — Къде е този съмнителен компютър, който трябва да вдигнем във въздуха?

Черити му каза номера на залата и отново изминаха секунди, през които Гурк мълчеше в мрака.

— Още два етажа — каза той най-после. — Това не ми харесва.

Скудър посочи нагоре в мрака и попита:

— А тази стълба? Охранява ли се?

— Не — отвърна Гурк по начин, който накара Черити да наостри уши. — Но не можем да я използваме. Вече е опасно да стоим тук.

— Защо?

— Отвори си най-после ушите! — викна Гурк.

Черити първоначално не разбра нищо, но последва предложението на Гурк и се послуша напрегнато. Минаха няколко секунди, без да чуе друго, освен ударите на собственото си сърце и дишането на другите, но после долови нещо. Това бе шум на границата на слуха, някакво стъргане и драскане, като че ли някакво тяло с тежка броня се движеше на стотици крака бавно върху бетон и метал, долавяше се и нещо, подобно на тежко астматично дишане. В продължение на секунда тя се опита да изгради във фантазията си картина, която да отговаря на този шум, но това не ѝ се удаде.

Гурк отново отвори вратата и погледна навън в коридора. На бледата светлина, която падаше през пролуката, лицето му изглеждаше сиво и остаряло с векове. За миг ѝ се стори, че отново вижда в очите му онзи израз на древно, тайно познание — истинското лице на това необикновено същество, което бе постоянно скрито под маската на гнома. Но и сега не беше напълно сигурна. Истинското „аз“ на Гурк

беше доловимо само на границата на видимото, също като нещо, видяно само за миг с крайчеца на окото, и което изчезва винаги при опита да го разгледаш по-внимателно.

— Е, добре — каза Гурк мрачно накрая. — Да рискуваме.

Той отвори предпазливо вратата и излезе в коридора. Черити, Скудър и Лестър го последваха.

Тръгнаха по широк, облян от слънчева светлина, коридор. Въздухът бе свеж, различен от пропития с миризма на петдесетгодишен прах долу в гаража и по стълбището. Подът бе покрит с мек килим, който изглеждаше като застлан преди ден, на стените висяха същите картини, както преди петдесет години.

Никъде нямаше ни най-малък признак на упадък или разрушение. Еднаквите врати с месингови номера, зад които по-рано бяха офиси и апартаменти, предизвикваха асоциации за онова време: вратата се отваря и излиза секретарка на път за обед; млад куриер; мениджър в изискан костюм с вратовръзка. Черити даже си внуши за момент, че долавя обичайните шумове. Мигът премина така бързо, както бе дошъл, но остави горчивина в душата ѝ. Нещо, съхранено непокътнато всред хаоса на пълното разрушение по цялата планета — тази картина отново и отново ѝ напомняше какво е действителност се беше случило. Дори и да прогонеха мороните, дори да се справеха с още по-голямата опасност, която бяха донесли с нашествието си, тази планета никога вече нямаше да бъде същата.

Тя пропъди тези мисли и отново се съсредоточи върху дребосъка, който се насочи с бавни, но целеустремени крачки към близкия асансьор. Със свито сърце очакваше всеки момент да се отвори врата и да избълва отряд въоръжени мравки, но и този път щастие бе на тяхна страна. Необезпокоявани достигнаха до асансьора. Вратите му бяха отворени и откриваха празната кабина.

Влязоха в асансьора и Черити протегна ръка, за да натисне бутона за третия етаж, но Гурк изплашен я перна през ръката и поклати глава. В същото време посочи тавана на кабината и каза:

— Там горе.

Черити го изгледа въпросително.

— Моля? — попита Скудър с изненада.

— Нека бъдем сигурни — отговори Гурк. — А и въздухът там горе е по-здравословен. Побързайте.

Скудър изгледа втренчено Гурк, но после се изправи в цял ръст и протегна ръце. Ръцете му опипаха тавана и намериха аварийния изход. Той надигна лесно капака и помогна най-напред на Черити, после на Гурк, да се изкачат на покрива на кабината. Накрая подаде ръка на Лестър, но младият мъж поклати глава.

— Какво значи това? — попита Скудър нетърпеливо.

— Нали някой трябва да управлява асансьора? — каза Лестър спокойно. Той вече можеше да стои напълно изправен. Лицето му бе възвърнало естествения се цвят, а ръцете му бяха престанали да треперят. — На мене няма да ми направят нищо. Те търсят вас и капитан Леърд, а във всички случаи — и този смешен дребосък.

— Кого наричаш смешен дребосък? — изджавка Гурк откъм тавана.

Лестър отмина въпроса и протегна ръка:

— Дай ми пропускат, който си получил от Стоун.

— Не ми и минава през ума — каза Гурк ядосано.

— Е, тогава може би е по-добре аз да се кача горе, а ти да слезеш тук и да пуснеш асансьора — отвърна Лестър спокойно. — А на войниците, които според теб ни очакват горе, ще обясниш какво правиш тук.

Гурк изблеци изумен очи, но бръкна послушно под пелерината си, извади малкия импулсен генератор и го пусна с небрежно движение долу в кабината. Лестър го хвана във въздуха и го прибра в джоба си, после помогна на Скудър да изпълзи последен от кабината. Черити искаше да каже още нещо, но Гурк хлопна капака и демонстративно стъпи върху него.

— Кой е този тип? — попита той гневно.

— Аз също бих искала да узная — отговори Черити.

Участието на Скудър в краткия разговор се ограничи до един мрачен поглед. Те чува как Лестър затвори вратите на асансьора и кабината тръгна с тласък, но почти безшумно, нагоре. Черити отстъпи малко към средата, за да се отдалечи от грапавата бетонна стена на шахтата, която се плъзгаше надолу, като същевременно внимаваше да не се приближава до кабелите. Кабината мина покрай затворените врати на втория етаж и спря с такъв рязък удар, че Черити почти изгуби равновесие.

— Какво... — започна Гурк изплашен, но думите му преминаха в глухо мучене, когато Скудър бързо запуши устата му с огромната си лапа. Черити замръзна. Чуха шума от отварянето на вратите на кабината, после твърдото почукване на крака в рогова броня.

Черити и Скудър се спогледаха ужасени. Скудър внимателно пусна Гурк, а Черити се опря предпазливо на коляно и повдигна леко капака на кабината колкото да може да надникне.

Това, което видя, накара кръвта ѝ да се смръзне в жилите. Кабината беше спряла, две огромни фигури на войници насекоми нахълтаха вътре и се обърнаха към Лестър. Единият зае недвусмислено заплашителна поза и насочи едновременно два пистолета към него. Другият му заговори нещо с пронизителен свирещ глас на техния език и Черити зяпна с широко отворени очи, когато чу как Лестър отговори по същия начин. Той също започна да жестикулира усилено с ръце, но нещо в движенията му бе ненормално. Черити не би могла да го опише с думи — това не бяха човешки жестове; движенията бяха сложни и отсечени, почти гротескни, но тя разбра, че са не по-малко важни от непонятното свиркане на техния език. Друг бе въпросът, че гласовият апарат на човека изобщо не бе в състояние да произведе такъв звук.

— Какво става там? — попита Скудър тихо.

Черити му отвърна с нервен жест, който го принуди да замълчи, и продължи да наблюдава напрегнато събитията в кабината. Както всички хора, тя не бе в състояние да тълкува езика на тялото и жестовете на мравките, но усети напрежението, което съществуваше между нееднаквите същества. И тогава последва нещо злоецо: нещо се промени в тона на Лестър. Черити почувства, че думите на неразбираемия език придобиха внушителна мощ, която пречупи волята на двамата войници. Ръцете им се отпуснаха вяло, за няколко мига останаха неподвижни като някакви гротескни гигантски статуи, после се обърнаха и без звук напуснаха кабината. Лестър протегна ръка към таблото и натисна бутона за затваряне на вратите. После се завъртя на място, вдигна глава и се усмихна на Черити.

Тя издържа на погледа му само половин секунда, пусна капака, потръпвайки от уплаха, и се изправи напълно объркана.

— Какво стана долу? — попита Скудър повторно.

— Бих дала лявата си ръка, за да разбера — прошепна Черити. Тези думи бяха предназначени по-скоро за нея самата и когато срещна

тревожния поглед на Скудър, побърза да добави с променен тон: — Той говори с двама от тях.

— Говори? — повтори Скудър с недоверие.

— На техния език — потвърди Черити.

Скудър я изгледа за миг с широко отворени очи, после лицето му помръкна.

— Вероятно той е един от тях — каза той. — Както Раул тогава.

Черити потръпна едва забележимо, когато Скудър спомена името на своя някогашен заместник и довереник, но после поклати глава. Раул бе останал външно човек, въпреки че в него се бе заселило паразитно същество, което го разяждаше бавно отвътре и го беше превърнало в марионетка на мороните. При Лестър бе нещо различно. Щяха да го усетят, както го чувстваха всички в близост до Раул. Даже Скудър бе забелязал почти физическото неразположение, което го обземаше, ако Раул бе наблизко. Тогава просто не знаеше причината за това.

— Не... — каза тя решително. — Мисля, че той е...

— Джеърд — каза Гурк.

Черити кимна, но Скудър го изгледа с недоверие. Гурк бе успял да изрази с думи това, което тя самата усещаше от известно време насам.

— Той е прав — каза тя тихо.

— Но това е невъзможно — възрази Скудър. — Аз присъствах, когато той се събуди от замразителната камера!

— Спомни си за другите, които те приеха по време на съня!

Скудър замълча. Изразът на изумление не слизаше от лицето му.

— Но защо? — прошепна Черити. — Той ни помогна да стигнем дотук. Защо?

— А може би изобщо не ни е помогнал — промърмори Гурк. Черити го изгледа с недоумение и дребосъкът продължи с мрачна гримаса: — Може би вие му помогнахте да стигне дотук.

Асансьорът спря отново и чуха приглушения глас на Лестър:

— Слизайте. Всичко е наред.

Черити отвори капака, скочи долу, отстъпи встрани, за да освободи място за Скудър и Гурк, и попита:

— Така ли смятате? Мисля, че тук едва ли нещо е наред, Лестър.

Лестър я погледна въпросително.

— Кой сте вие? — каза Черити твърдо. — Какво сте, Лестър? И защо сте тук?

За миг усети, че Лестър търси някакво задоволително обяснение, някакъв начин да отрече всичко. После явно осъзна, че е безсмислено. Само вдигна рамене, показа детинската си усмивка и разпери ръце:

— Разбирам, че всичко това ще ви обърка, капитан Леърд — каза той. — Но повярвайте ми, моля ви, аз съм на ваша страна. Вие и ние се борим срещу един и същ враг.

— Признанието ви е доста закъсняло, не смятате ли? — попита Черити.

— Имате право — призна Лестър. — Но сега не е моментът за този разговор. Предлагам по-късно да обсъдим всичко. Имайте ми доверие. — Той посочи навън към коридора през отворените врати на асансьора и каза: — За известно време ще мога да ги заблудя. Но не за дълго. Трябва да вървим.

Черити го задържа за ръката, когато той понечи да излезе от кабината.

— Къде? — попита тя остро.

Лестър се опита да се отскубне, но Черити държеше ръката му в желязна хватка, от която можеше да се отскубне само със сила. Той я погледна с укор и каза:

— Трансмитерът е само на няколко крачки оттук. Ще стигнем до него, стига да не губим повече време.

Всички излязоха от кабината. Както ги бе уверил Лестър, коридорът бе пуст и в двете посоки. Никакво движение. Никакъв звук. Мисълта, че бяха в сърцето на властта на колонията на мороните, бе просто абсурдна. Не можеше да бъде толкова лесно.

Нямаше и да бъде лесно.

Продължиха до края на коридора и завиха надясно. Черити дори не успя да вдигне оръжието си. Беше безсмислено. Коридорът пред тях гъмжеше от войници. Тридесет-четиридесет на брой, повечето се целеха в тях с по две или три оръжия едновременно. И без да се обръща назад, бе ясно какво щеше да види — вратите от двете страни на коридора се бяха отворили безшумно и втора, не по-малобройна група морони стояха неподвижно в коридора. Черити опита с един от онези жестове с универсално значение и очевидно те я разбраха, защото не откриха огън. Безмълвната редица пред тях се раздели на

две и откри път към една врата в другия край на коридора. Това движение също имаше еднозначен смисъл.

Мислите на Черити се въртяха бясно в кръг. Въпреки всичко, нещо у нея продължаваше да се съпротивлява и не искаше да повярва, че Гурк бе имал право. Беше напълно безсмислено да ги спрат едва тук — само заради евтиния триумф, след като бяха причинили толкова щети по пътя. Ако Стоун искаше да им устрои клопка, можеше да направи това по пътя дотук, и то десетки пъти по-лесно и безопасно.

Вратата в дъното на коридора се отвори и те влязоха, придружени от четирима безмълвни насекоми-войници, чиито оръжия бяха насочени заплашително в гърбовете им.

Залата бе просторна и напълно празна, с изключение на един сребрист метален пръстен с диаметър около три метра, който висеше като в безтегловност на половин метър над пода. В залата бяха Даниел Стоун и още трима морони.

Едно от насекомите беше съвсем нормална мравка, от познатия на всички вид. Другите две се отличаваха както по ръст, така и по цвят. Изглеждаха по-стройни, фини, и бяха малко по-високи от нормалните войници и работнички. Роговата им броня беше блестящо бяла, почти светеща. В очите на двамата великани-албиноси проблясваше обезпокояващ интелект.

Черити се приближи към Стоун и спря, все още с вдигнати ръце, когато близкият морон направи заплашително движение с ръка. Не можеше да изпита дори гняв. Почувства се напълно сломена, осъзнавайки, че поражението е окончателно. Болеше я, но не изпитваше гняв.

— Жалко, Стоун — каза тя с тъга. — Тъкмо започнах да ви вярвам.

Стоун погледна първо Черити, после другите по начин, който трудно можеше да се опише. Лицето му беше като вкаменено, почти разкривено от спазъм, тя напразно търсеше блясъка на удовлетворението и триумфа в погледа му. Напротив, той имаше вид на човек, който се страхува от нещо.

— Вие не удържахте на думата си, капитан Леърд — каза той тихо. — Ние имахме споразумение.

— Вие смятахте ли изобщо да го спазите? — попита Черити.

— Да — отвърна Стоун тихо и много тъжно. — Но вече няма значение.

Единият от мороните албиноси до него издаде дразнещ звук и секунда по-късно чуха монотонният глас на компютъра, който превеждаше тези звуци в разбираеми за хората думи:

— Не говорете, губернатор Стоун.

Стоун трепна, като че ли бе ударен, хвърли към мравката нервен поглед, но не каза нищо повече. Албиносът се обърна към Черити:

— Вие ни причинихте големи щети, капитан Леърд.

— За съжаление, недостатъчни, доколкото виждам — каза Черити, но моронът игнорира думите ѝ.

— Вие и вашите спътници ще носите отговорност за това — продължи той невъзмутимо.

Черити го изгледа с омраза и отново се обърна към Стоун. Отново я озадачи неговата нервност и напрегнатата му поза. Този мъж нямаше вид на победител.

— Имате право, капитан Леърд — промълви Стоун горчиво, когато улови погледа на Черити. — Губите не само вие.

— Отново ли някоя от твоите игрички? — попита Гурк злобно.

Усмивката на Стоун стана още по-горчива и почти се изкриви в гримаса.

— Бих искал да е така — каза той. — За съжаление, в играта на измамения измамник невинаги се печели. Вие го забелязахте.

— Неуспехът е твой — каза Гурк. — Не твърдя, че изпитвам съжаление. Не бих искал да излъжа един стар приятел, нали?

— Не говорете! — заповяда отново мравката албинос. После се обърна и докосна един миниатюрен пулт с бутони, който бе монтиран в сребристия метал на пръстена на трансмитера. Участъкът от стената, който попадеше зад пръстена, започна да се губи в мъгла и отстъпи място на безплътното кипене и бушуване на пътя през нищото.

— Къде ни изпращате? — попита Черити.

— На едно място, където не стъпва жив човек — каза Стоун. — Вие винаги сте искали да узнаете кои са истинските повелители на Морон. Нали, капитан Леърд? — Той се засмя сурово, без ни най-малка следа от хумор, и посочи трансмитера: — Ще се запознаете с тях.

Наред с много други заблуди, Черити отдавна бе осъзнала още една: пътуването през нищото в никакъв случай не беше мигновено. Частицата от секундата, в която влезе в трансмитера в Ню Йорк, и мигът, в който излезе от подобния апарат на хиляди мили разстояние на Северния полюс, бяха абсолютно идентични. И все пак, между тях имаше време. Достатъчно време, за да почувства обкръжението си, да осъзнае, че се намира в съвсем друг Космос, в една Вселена, където не действаха природните закони на нейното мироздание. Време, протичащо по закони, които взривяваха границите на човешкия разсъдък. И сега, както и при първото ѝ пътуване с тази зловеща техника, преживя същото — усети как с нея става нещо. Усети как тялото ѝ се разлага на частици до нивото на атома и се превръща само в информация; никаква материя, само познание, от което същата тази тайнствена сила, която го бе унищожила, създаваше нещо ново, но идентично. Като че ли за един безкрайно кратък, но и безкрайно дълъг миг, тя и спътниците ѝ бяха част от това, което обгръщаше цялата Вселена, от първичната сила на битието, присъща на всяка частица на Космоса, която правеше толкова незначителен и същевременно толкова важен всеки отделен елемент, както и съвкупността на цялото. После усети как тялото ѝ отново придобива материален вид и...

... се препъна непохватно, излизайки от пръстена на трансмитера, но една нечовешки мощна ръка я хвана и задържа. Със залитане, след нея се появиха Скудър, Гурк, Лестър и накрая Стоун, следван от двете мравки-албиноси. Пребледнелите лица на хората издаваха шока от току-що преживяното.

Дори Стоун, който сигурно имаше поне хиляда такива скока зад гърба си, изглеждаше несигурен и изплашен. Вероятно крачката през Нищото си оставаше преживяване, към което никой не можеше да привикне.

Черити откъсна поглед от Стоун и се огледа. Попаднали бяха в огромна зала, изпълнена със сив полумрак.

Веднага позна това място, въпреки че много неща бяха променени. Основното бе неизменно: огромен сферичен купол от матовосива стомана. В отдалечения край на почти празната зала, в зловещия полумрак тъмнееха безформени сиви сенки, вероятно машини, или може би дебнещи чудовища, които сега ги наблюдаваха,

готови за скок. В следващия миг Черити разпозна силуети, които бе видяла за последен път преди повече от половин век.

Бяха излезли не от големия трансмитер, а от един от многобройните по-малки апарати, монтирани по-късно през последните десетилетия. Нямахше съмнение — това беше космическият кораб. Намираха се на Северния полюс. В гигантския космически кораб, който се бе приземил тук преди половин век и бе отворил вратите към Вселената, откъдето ужас и страдание заляха Земята.

Не бяха сами. Пръстен от шест или седем реда войници плътно обкръжаваше високата около метър платформа, над която плуваше пръстенът на трансмитера. Нещо безформено и голямо изпълзя от мрака и се насочи към тях, но по някакъв странен начин не прие материален вид, а си остана мъглява сянка с неясни, неприятни контури.

— Какво е това? — прошепна Черити.

— Те — отвърна Стоун. Гласът му затрепери. — Владетелите на Черната крепост.

Черити бе обзета от страх. Винаги бе искала да узнае кои бяха тези тайнствени същества от Космоса, как изглеждаха, защо вършеха всичко това. Сега вече нямахше желание да го научи. Обзе я внезапен страх, какъвто не бе изпитвала през живота си, страх, който я сковаваше все по-силно и по-силно с всеки метър, с който се приближаваше безплътното сиво Нещо.

Внезапно я разтърси шокът на откритието, че досега тя, а вероятно и всички други хора, бяха живели в дълбоко заблуждение. Неприятното физическо усещане, което почувстваха тя и спътниците ѝ тогава, когато за пръв път стъпиха в космическия кораб, необяснимата тревога и нервност, които обземаха всеки обитател на тази планета само при доближаване до мороните или до тяхната техника — всичко това нямахше нищо общо с мравките. Съществата, които наричаха себе си морони, всъщност бяха роби на тази незрима сила от тъмните недра на Вселената. Мравките бяха живи създания и също като хората — деца на единната, може би всеобхватна еволюция във Вселената. Те бяха чужди, но живи същества.

Нещо съвсем различно беше приближаващата тъмна и потрепваща сянка. Черити и спътниците ѝ внезапно откриха, че

безформеното Нещо произлиза от чужда Вселена. Не от чужда планета. Не от светлината на чуждо Слънце. Не от чужда Галактика. Негова родина бяха измеренията на безумието, един Космос от ужас и страх, който нямаше нищо, абсолютно нищо общо с Вселената — с тази Вселена, която познаваха. Това бе чудовищна, неизразимо чужда сила. Черити внезапно осъзна колко безсмислени са всичките ѝ въпроси „защо“. Това същество бе създадено, за да поробва, да владее и да разрушава, за нищо друго.

Черити инстинктивно отстъпи крачка назад, но веднага спря, когато една от мравките албиноси вдигна заплашително ръка. Тя зърна движението с крайчеца на окото си, защото не можеше да откъсне поглед от това пълзящо, тъмно Нещо, което се приближаваше към обръча на войниците, ставаше все по-голямо и заплашително, но без да личи и следа от материална субстанция. Черити се запита дали на света съществуваше някакво Абсолютно Зло, дали то можеше да бъде видяно. Ако отговорът на тези два въпроса бе „да“, тогава то бе пред нея.

Обръчът на войниците се разкъса пред приближаващото безплътното нещо, но то внезапно спря.

Нещо ставаше. Черити не съзнаваше какво и защо, но го чувстваше. Усети потреперване. Неочаквано нещо привлече вниманието ѝ — видя го, но някак си извън реалността. Мракът като че ли се събра в нещо трептящо, наподобяващо гъвкава като бич тръба с безброй уста и очи, покрита с отвратителни израстъци, извиваща се като от болка. Усети го със сетива, за които не бе подозирала, че притежава. После то се изви нагоре, като в болезнена конвулсия, и в главата ѝ проехтя беззвучен, но пронизителен вой.

После всичко стана светкавично. Армията от насекоми войници, които досега охраняваха неподвижни платформата, като че ли експлодира. Дузини черни същества се хвърлиха с огромни скокове към тях. Черити зърна с крайчеца на окото си как двете мравки албиноси се обърнаха в синхрон и скочиха върху Лестър.

След част от секундата двете мравки бяха мъртви. Черити не успя да види светкавичните удари, които разбиха блестящата им бяла броня. Лестър продължи със същата неуловима скорост. Ръката му докосна миниатюрния пулт на пръстена на трансмитера и заигра като призрак по бутоните. Безплътната сянка продължаваше да трепти.

Първите войници достигнаха платформата, със скокове се изкатериха върху нея и протегнаха тънки, остри като нож пипала към Черити и мъжете. В същия миг кръгът на металния пръстен се изпълни с кипящ мрак и Черити усети как една неописуема сила я сграбчи и я захвърли назад.

Този път бе различно. Испита същото чувство за физическо разграждане последвано от възстановяване, но сега това стана два пъти последователно. За част от секундата Черити отново видя огромната зала, и същевременно усети метален под под краката си, различен от пода на платформата, и съзря един много по-голям, блестящ стоманен пръстен. Мракът на Нищото в него забушува и я засмука навътре. За момент Черити зърна силуетите на другите. Скудър, вдигнал в ужас ръце, Гурк, на чиито лице се четеше същият ужас, но и някакъв див триумф. И Лестър, сграбчил още една човешка фигура. Мигът премина светкавично и остави съмнението у нея, после всички бяха хвърлени в Нищото между двете реалности.

22.

Френч не стреля. Харпунът му беше зареден с последната половинметрова остра стоманена стрела и пружината бе опъната. Не застреля паяка, въпреки че той мина няколко пъти непосредствено пред скривалището му и бе изключено да не улучи. Имаше по-добра цел за последната стрела.

Той бе изморен до смърт. От часове стоеше приклепнал в тясната ниша между машините, мъчеха го най-напред жажда, а после и глад. Но най-лошото бе слабостта. Тежестта на собственото му тяло, която бе нараснала десетократно в този зловещ свят на непонятни машини и кошмарни същества, го теглеше към пода и изсмукваше силите му. Няколко пъти през последните часове бе губил съзнание. Последния път сигурно бе лежал дълго в несвяст, това личеше по горчивия вкус в устата, слепналите клепащи и сухите напукани устни.

Щеше да умре. Нямаше да бъде убит от паяците, нито от мнимо смъртоносния въздух в този странен свят. Убиваше го собственото му тяло. Сърцето му биеше бавно, а дробовете му мъчително поемаха кислород. Чувстваше се смазан под непоносим товар, който продължаваше да става все по-тежък.

Последната стрела бе запазил, за да сложи сам край на живота си. Изпитваше страх. Абсурдно, но се страхуваше точно сега, след като бе убеден, че обещаният втори, по-добър живот е истина. Страхуваше се по-силно от преди и това не беше страхът от смъртта, а от болката и от неизвестността, която щеше да последва.

Но още по-голям бе страхът, че може да остане да лежи тук, докато отпадне и няма сили да вдигне оръжието и да натисне спусъка. Харпунът и сега тежеше неимоверно и трябваше да употреби последните остатъци енергия, за да се надигне и да се обърне така, че върхът на стрелата да сочи към гърдите му.

Запита се дали ще боли. Надяваше се, че няма. Опита се да си го внуши. Силата на пружината бе достатъчна, за да може стрелата да

пробие бронята на паяк. Собственото му уязвимо тяло едва ли щеше да бъде препятствие за нея.

Въпреки всичко, той се страхуваше. Отново отпусна ръка и с последни сили надигна глава, за да погледне още веднъж огромния сребрист пръстен, който висеше във въздуха в другия край на залата.

Сетивата му вече го лъжеха. Контурите на пръстена започнаха да се размазват и той съзря тъмна трептяща сянка в средата на сребристия кръг.

Моментът бе дошъл. След миг щеше отново да изпадне в безсъзнание, тогава може би щяха да го открият, да го върнат към живота и да му причинят неща, по-ужасни от мимолетната болка от стрелата, пронизваща сърцето му.

Той вдигна ръка, напипа спусъка на оръжието и още веднъж отправи поглед към металния пръстен.

Тогава разбра, че тъмният трепкащ силует в пръстена, съществува в действителност.

Продължавайки движението, с което бе запратена в трансмитера в сърцето на Черната крепост на Северния полюс, Черити изхвъркна от приемното устройство и напразно се опита да избегне падането. Врълетя върху Лестър и Стоун, които продължаваха да се борят ожесточено, и накрая тримата загубиха равновесие. Вкопчени един в друг, Лестър и Стоун се претърколиха надолу по стъпалата, които свързваха платформата на пръстена на трансмитера с пода на залата. Черити полетя след тях, размахвайки безпомощно ръце и крака. Огромната зала, в която се озоваха, се завъртя пред очите ѝ, но тя видя, че бе пълна с множество странни машини, а стените и таванът бяха обвити в сиви нишки, наподобяващи мрежата на гигантски паяк. Имаше и войници. Десетки, може би стотици войници.

Остро изсвирване прониза слуха ѝ. Тя се претърколи и като използва тласъка от падането, скочи на крака и инстинктивно извади оръжието си, но ненадейно се озова лице в лице с едно гигантско, блестящо бяло насекомо.

Движенията ѝ бяха светкавични, може би както никога преди в живота ѝ, но реакцията ѝ се оказа закъсняла. Едва бе вдигнала оръжието наполовина, когато тънката, измамно нежна наглед ръка на мравката ѝ нанесе страхотен удар, който я отхвърли на метри надалеч. Тя падна отново, с последни сили задържа оръжието си и видя как от

нищото на трансмитера излетяха, препъвайки се, Скудър и Гурк. На няколко метра от нея Стоун успя да се изтръгне от хватката на Лестър, скочи на крака и жестикулирайки бясно, заговори на мравката албинос.

Моронът го уби на мига. Една от ръцете на мравката се завъртя светкавично и шията му и якето отпред на гърдите се оцветиха яркочервено. Стоун залитна назад, притисна двете си ръце към шията, свлече се на колене и се задави в собствената си кръв.

Няколко морони едновременно откриха огън срещу Черити. Очевидно появата на хората беше голяма изненада за насекомите, но те реагираха с бързината и прецизността на същества, създадени да водят бой. Те не мислеха, а само реагираха. Първият залп не беше насочен точно, но въпреки това един тесен ослепителен лъч улучи Скудър в рамото и той залитна назад към пръстена на трансмитера със сгърчено от болка лице. Черити изпита кратка, но нечовешка болка в крака, когато следващ лазерен изстрел прониза бедрото ѝ. Въпреки това тя се надигна, вдигна оръжието си и даде два кратки изстрела. И двата улучиха бялото насекомо, което уби Стоун.

Мравката се свлече с пронизителен крясък и почти в същия миг Черити бе улучена отново.

Този път дори не заболя. Усети силен удар в гърдите и внезапно дясната половина на тялото ѝ стана безчувствена и неподвижна. Тя се свлече на коляно, като по чудо се задържа изправена в тази поза и видя как Лестър се втурна към нея, но на половината път бе повален на земята от три или четири лазерни изстрела едновременно. Скудър изкрещя някъде над нея, когато нова ярка светкавица се заби в гърдите му, и той политна напред с широко отворени, неподвижни очи и протегнати напред ръце. Последното, което Черити възприе съзнателно, бе фигурата на Гурк, който с отчаян скок избегна един лазерен изстрел, за да се натъкне на друг, който го умъртви на място.

После едновременно я пронизаха няколко изстрела от лъчевите оръжия на мороните и освободиха цялата си енергия във всяка отделна клетка на тялото ѝ: Изпита кратка, непоносима болка.

После нищо повече.

Френч бе наблюдавал със затаен дъх кратката борба от скривалището си. Още когато тъмната сянка в пръстена на трансмитера започна да се сгъстява и се оформиха силуетите на тела, той веднага разбра, че това са хора като него самия. Паяците реагираха

с изненада и страх. Докато жената и тримата мъже, последвани от една фигура — трябва да беше дете или някакво дребосъче — изскачаха със залитане от пръстена, той бе вдигнал харпуна си и го беше насочил към гигантското бяло насекомо, което той без съмнение бе идентифицирал като предводител на армията на паяците.

Не се осмели да натисне спусъка. По-късно се опита да потърси оправдание в мисълта, че всичко бе станало светкавично и той просто не би могъл да направи нещо. Истината беше, че вцепенен от ужас просто не намери смелост да се намеси в борбата, защото това щеше да означава собствената му смърт.

Всичко стана много бързо. Френч с изненада откри, че се е излъгал в преждевременното си заключение за паяците, когато видя как тези привидно тромави същества реагираха и действаха с неопишуема скорост и прецизност. Жената бе убила предводителя на чудовищата и после още едно или две от тях с някакво оръжие, което изпускаше малки бели светкавици. После самата тя, както нейните спътници, намери смъртта си. Всичко бе станало така бързо, че Френч не можеше да направи нищо повече. От мига, в който силуетите се появиха от нищото, до смъртта на жената, бяха изминали не повече от пет секунди.

Въпреки това, оставаше неоспорим факт, че дори не се опита да им помогне. И то от страх. Страх за собствения му живот, който и без това бе обречен.

Страхът не го напускаше и сега. Когато битката премина, Френч се притисна, разтреперан от ужас, по-дълбоко в сянката на скривалището си и не беше в състояние да се освободи от мисълта, че сега идваше и неговият ред. Представяше си как идват, откриват го и го убиват със светлината на тези страховити оръжия, с които бяха убили петимата преди това.

Изглежда обаче щастието нямаше да го напусне така бързо. Наистина, един паяк мина опасно близо до скривалището му, трябваше само да протегне ръка, за да го докосне. Вниманието на насекомото обаче бе изцяло ангажирано от телата на петимата, изскочили от пръстена. Паяците не изнесоха труповете им, но ги изследваха щателно, може би за да се уверят, че действително са мъртви. Тази предпазливост още повече смути Френч. Светлинните оръжия имаха смъртоносно действие. Всеки от петимата бе улучен от по няколко

изстрела, но въпреки това паяците изследваха изключително внимателно безжизнените тела.

По нищо не личеше, че имат намерение да извлекат мъртвите навън. Тогава се случи нещо друго. Вътрешността на сребристия пръстен потъмня отново, мракът придоби контурите на тяло; но не тялото на човек, а стройният шесткрак силует на ослепително бял паяк, подобен на убития преди това от жената. В две от четирите си ръце той носеше някакво тежко оръжие и се движеше много бързо и отсечено, като че ли очакваше да бъде нападнат още с излизането си от пръстена. Когато видя обгорените тела на пода, се спря рязко. За секунда остана напълно неподвижен, после вдигна една от свободните си ръце и започна да говори нещо в един миниатюрен уред, който държеше в ръката си. Вътрешността на пръстена затрептя отново и от него се изсипаха още половин дузина паяци, въоръжени по същия начин, които заеха места от двете страни на бялото същество.

Няколко от другите паяци се приближиха и за минути залата бе огласена от техните пищящи и цъкащи гласове. Очевидно новопристигналото същество се реши да се информира за станалите събития. После пое надолу по металните стъпала, съпровождано от своите войници, които не се различаваха от тези в залата, но движенията им бяха по-точни и отмерени.

Трупът на тъмнокосия мъж с тънките мустачки внезапно привлече вниманието на Френч — тялото на убития като че ли помръдна леко.

Френч не вярваше на очите си. Това бе напълно невъзможно — пред очите му мъжът бе улучен от няколко изстрела едновременно и изгоря жив. Но сега се движеше. Най-напред едва забележимо, бавно, само потреперване на овъглените пръсти, едва доловимо потрепване на клепачите на обезобразеното лице, неуловимо трепване на погледа. Той... беше жив!

Сърцето на Френч заби лудо. Той нямаше ни най-малка представа, какво ставаше тук, но чувстваше, че е станал свидетел на нещо велико и извънредно важно. За миг дори забрави за собствения си страх и се подаде навън от скривалището, за да вижда по-добре паяците.

Те минаха покрай мнимия мъртъв, без да го удостоят с поглед. Очевидно и останалите паяци не бяха забелязали нищо от зловещата

промяна.

Тялото на поваления мъж потрепна по-силно. После предпазливо изви глава, вдигна едва-едва клепачи и се огледа, колкото бе възможно. Ръката му помръдна, замря неподвижна, после се плъзна по пода, оставяйки следа от кръв и овъглени късчета кожа върху блестящия метал.

Гигантският бял паяк, съпровождан от войниците, почти бе достигнал изхода на залата, когато мъжът неочаквано скочи на крака, обърна се и хукна с огромни скокове към металния пръстен.

Прозвуча изсвирване в израз на изненада. Един паяк се опита да се изпречи на пътя на мъжа, но просто бе отхвърлен встрани. Проблесна ярка светкавица, но изстрелът не улучи и стената зад него светна, нажежена до червено.

Мравката албинос се обърна, посочи мъжа едновременно с четирите си ръце, а няколко от войниците, които я съпровождаха, вдигнаха оръжията си и откриха ожесточена стрелба по него. Поне две, а може би повече тънки бели светкавици застигнаха бягащия силует, пламъци лумнаха от косата и от овъглените му дрехи, но мъжът продължи да бяга, като залиташе. С един скок преодоля последния метър и се вкопчи в тънкия метален пръстен. Улучиха го отново. Избухнаха оранжеви пламъци, обхванаха тялото му и то се виждаше само като черна, сгърчена в конвулсия сянка зад тях. Въпреки това Френч видя как той вдигна обгорената си ръка и докосна нещо на едно определено място на висящия във въздуха метален пръстен. В този миг два от паяците го застигнаха, сграбчиха пламтящата фигура и я захвърлиха обратно в залата. Той се претърколи надолу по стълбата и падна, обгърнат от пламъци, в подножието ѝ. В същия миг вътрешността на стоманения пръстен отново потъмня, отново се очертаха безплътни сенки и започнаха да придобиват контурите на човешки тела.

Този път Френч изкрещя от ужас, когато видя какво излезе от кипящото Нищо.

Продължавайки движението, с което бе запратена в трансмитера в сърцето на Черната крепост на Северния полюс, Черити изхвъркна от приемното устройство и напразно се опита да избегне падането.

Врълета върху Лестър и Стоун, които продължаваха да се борят ожесточено, и накрая тримата загубиха равновесие. Вкопчени един в друг, Лестър и Стоун се претърколиха надолу по стъпалата, които свързваха платформата на пръстена на трансмитера с пода на залата. Черити полетя след тях, размаха безпомощно ръце и крака. Огромната зала, в която се озоваха, се завъртя пред очите ѝ, но тя видя, че бе пълна с множество странни машини, а стените и таванът бяха обвити в сиви нишки, наподобяващи мрежата на гигантски паяк. Нещо гореше. Ярро огнено зарево изпълваше залата с трепкащи яррооранжеви стрели. Блъсна я остроо зловоние на изгорена плът и нажежен метал. Чу пронизително изсвирване, без съмнение израз на изненада, и с крайчеца на окоото си зърна проблясването на някакъв бял силует.

Тя се претърколи и като използва тласъка от падането, скочи на крака и инстинктивно извади оръжието си. Мимоходом видя как Стоун се опитва да се измъкне изпод тялото на Лестър, което бе странно отпуснато. Лестър изглеждаше като мъртъв, но цялото ѝ внимание в този момент бе погълнато от мравката албинос, която бе изправена на десетина крачки срещу нея.

Черити не откъсваше поглед от нея, вкаменена от страх. Едва сега забеляза, че този морон съвсем не беше единственият тук. Залата гъмжеше от войници, десетки, ако не и стотици въоръжени мравки, а по стените тлееха петна от нажежен до червено метал, разхвърляни между характерните следи от лазерните изстрели. Очевидно бяха попаднали в разгара на ожесточена битка.

Черити реши да не обременява излишно мисълта си с въпроса срещу кого се биеха насекомите. По стъпалата пред трансмитера се търкаляха половин дузина овъглени до неузнаваемост тела, а мороните, изглежда, бяха решени да добавят още пет към тях, защото внезапно откриха огън срещу нея.

Движенията ѝ бяха светкавични, може би както никога преди в живота ѝ, но реакцията ѝ се оказа закъсняла. Едва бе вдигнала оръжието наполовина, когато покрай нея проблесна лазерна светкавица, улучи Стоун и го отхвърли назад. Умирайки, той се свлече върху безжизнените тела, а Черити се хвърли встрани, с отчаян скок избегна следващия изстрел и видя как от кръга на трансмитера излетяха, с препъване Скудър и Гурк.

Очевидно появата им бе пълна изненада за мравките. Войниците не действаха с обичайната прецизност на същества, създадени да се бият и убиват, а бяха като парализирани. Блеснаха само единични изстрели, насочени към нея. Единствено Скудър бе успял да запази самообладание и като отскочи встрани, отвърна на стрелбата.

Черити и той стреляха едновременно. Тялото на мравката албинос отхвъркна назад и се превърна в пламтяща факла, а вторият залп на Скудър повали трима морони. Тогава и той бе улучен.

Мравките преодоляха бързо изненадата си и противопоставиха на Черити и спътниците ѝ десетократното си надмощие. Тънък светлинен лъч прониза Скудър и той падна със стон на колене. После се сгърчи и политна настрани, вдигна пушката си и ослепително ярка ивица пробяга по редиците на армията все още вцепенени от изненада мравки, като повали поне дузина от тях. Следващият лъч го улучи и бе смъртоносен за него.

Черити изкрещя в ужас, скочи непредпазливо на крака и понечи да притича до Скудър, но бе улучена в същия миг. Непоносима болка прониза лявото ѝ рамо. Тя се препъна, падна и инстинктивно се претърколи през здравото рамо. Също инстинктивно започна да стреля по черните четириръки фигури, които се спуснаха към нея от всички страни, опита се да се изправи, но бе улучена отново. Погледът ѝ се замъгли от червен воал. За миг болката стана непоносима, после затихна и стана някак си нереална. Усети как нещо изгасна в нея.

С усещането за същата, почти успокояваща нереалност, с която възприе факта на собствената си смърт, тя видя като в мъгла как Гурк се затича на зигзаг към нея и на половината път бе пронизан от лазерен изстрел. Последното ѝ съзнателно усещане на прага на смъртта беше неизмеримата мъка, че всичко е било напразно, че светът е пред гибел в пламъците на експлозията на Слънцето.

Докато падаше напред, натисна спусъка и повали един или може би повече от войниците, които я приближаваха.

Вече не можеше да види.

В просторната зала цареше хаос. Съпротивата на петимата сега бе много по-ожесточена, отколкото първия път. Това струваше живота на почти една трета от армията на паяците. Навсякъде, където светкавиците на изстрелите бяха попаднали в машините или в сивата мрежа, тлееха пламъци. Оцелелите след нападението чудовища бяха

изпаднали в паника. Повечето от тях просто се щураха безцелно, някои стояха все още вцепенени и залата се огласяше от безразборно пронизително свиркане.

Френч бе като парализиран в скривалището си. Това, което се разигра пред очите му, бе просто невъзможно. Той не бе в състояние да му придаде формата на мисъл.

Трябваше отдавна да е мъртъв. А може би току-що преживяното изобщо не беше станало в действителност, това бяха вероятно виденията, които придружаваха смъртта? Може би това беше част от другия свят, където законите на логиката не бяха в сила.

Почти минута след битката Френч остана неподвижен, със затаен дъх, без да откъсва очи от безжизнените тела по стъпалата. Сигурно бе илюзия. Може би просто бяха еднакво облечени. Може би бяха братя, членове на един и същ род, и си приличаха, както Пърл и близначките в Убежището. А може би всичко беше жестока игра на собствената му фантазия, защото надхвърляше всякакви граници, за да бъде осмислено.

Френч тъкмо бе достигнал до този момент в разсъжденията си, когато металният пръстен започна да се изпълва с кипящ мрак...

Продължавайки движението, с което бе запратена в трансмитера в сърцето на Черната крепост на Северния полюс, Черити изхвъркна от приемното устройство и напразно се опита да избегне падането. Връхлетя върху Лестър и Стоун, които се олюляваха и продължаваха да се борят ожесточено. И тримата загубиха равновесие. Черити падна назад и в последния миг успя да намери опора в нещо, но Лестър и Стоун политнаха заднишком надолу по металните стъпала, които свързваха платформата на трансмитера със залата. Стоун извика и се опита да се претърколи странично, но Лестър го увлече при падането си. Имаше нещо странно в начина, по който падна на земята. Не приличаше на падането на човек, изгубил равновесие. Той се просна отпуснато на пода, без ни най-малък опит да смекчи удара.

Черити зърна всичко това с единствен бегъл поглед. Цялото й внимание бе погълнато от гигантската зала, в която бяха попаднали. Тя

бе изпълнена с пламъци и дим, през които се виждаха странни на вид машини, а стените и таванът бяха обвити със сиви, лепкави въжета, подобно на мрежата на гигантски паяк. По пода лежаха десетки безжизнени тела, някои обхванати от пламъци, други обгорени до неузнаваемост, а между тях се движеха войници.

Не съзнателната мисъл, а тренираните рефлексии спасиха живота ѝ. Тя почти не забеляза движението, по-скоро го предусети, хвърли се встрани и извади оръжието си.

Моронът и тя стреляха едновременно. Подът на мястото, където бе Черити допреди миг, се превърна в петно огненочервен разтопен метал, но изстрелът на Черити улучи мравката и я отхвърли на метри назад. Бързо и инстинктивно, все още без да разбира какво ставаше в действителност, тя скочи на крака, застреля втори морон и хукна на зигзаг надолу по стълбата към Стоун и Лестър.

След нея от металния пръстен излетяха Скудър и Гурк. Индианецът реагира също като нея — бързо и хладнокръвно. Един светкавичен поглед му бе достатъчен, за да оцени положението. После блъсна дребосъка встрани и пусна ред къси ослепителни светкавици, които бяха смъртоносни за три или четири от нападащите мравки.

Черити преодоля с един скок последните стъпала, застреля една мравка, която се готвеше да се нахвърли върху ѝ, и коленичи до Стоун. Той лежеше безжизнен, притиснат от тялото на Лестър, и Черити разбра, че е мъртъв, още преди да го сграбчи за рамото и да го обърне към себе си.

Тя изруга и се изви назад, отправи два изстрела към приближаващите мравки, без да се цели, и се вцепени.

Стоун стоеше прав до нея. Лицето му бе бяло като тебешир, а очите — тъмни и разширени от страх.

Тя погледна още веднъж надолу към трупа на Стоун на пода, после вдигна погледа си към Стоун, прав до нея.

Едва сега осъзна, че по стъпалата се търкаляха не само трупове на застреляни мравки. Някои от телата бяха овъглени до неузнаваемост, други обаче бяха несъмнено човешки — и тя позна самата себе си!

Нямаше време да осмисли видяното, а и едва ли бе в състояние да го стори. Гурк изкрещя от горния край на стълбата, когато лазерен лъч прониза гърдите му, и той се свлече с горяща пелерина редом с

една сгърчена фигура, която бе негов двойник. В същия миг Скудър извика, изпусна оръжието си, закри лицето си с ръце и се свлече безжизнен назад.

— Не! — изкрещя Черити. Хвърли се през трупа на Стоун и като вземаше по две-три стъпала, побягна нагоре по стълбата към Скудър. Чу зад себе си пронизителен вик и шум от падащо тяло, а с единствената все още ясна частица от съзнанието си разбра, че оцелелите мравки най-после излязоха от вцепенението на изненадата и се хвърлиха подире ѝ. Както бягаше, стреля назад и с отчаян скок се изплъзна от лазерния залп. Парна я болка в хълбока, но тя продължи да бяга.

Скудър бе мъртъв, когато стигна до него. Лежеше по гръб, а между пръстите на ръцете му, все още притиснати към лицето, се процеждаше яркочервена кръв. Обзе я непоносима, почти физическа болка, когато коленичи до него. Не се решаваше да свали ръцете от лицето му. Внезапно осъзна жестоката истина, че и тя ще да умре.

Странно — изобщо не изпитваше страх. Изпитваше само някаква дълбока, изсмукваща празнота, но не и съжаление, при мисълта, че борбата е била безполезна.

На колене зад тялото на Скудър, тя вдигна оръжието си и с прецизността на компютър застреля още три войници-насекоми, преди ослепителната лазерна светкавица да угаси съзнанието ѝ за вечни времена.

Френч стенеше тихо, като от болка. Сега бе застанал прав в скривалището, ясно видим и уязвим, но не обръщаше внимание на опасността. Въздухът в залата бе нагорещен и той едва си поемаше дъх, носеше се зловоние и дим, от които му се виеше свят. Но и това не забелязваше. Погледът на широко отворените му очи бе прикован към блестящия метален пръстен, който изведнъж започна отново да се изпълва с оживял мрак.

Продължавайки движението, с което бе запратена в трансмитера в сърцето на Черната крепост на Северния полюс, Черити изхвъркна от приемното устройство и напразно се опита да избегне падането. Врълетя срещу Лестър и Стоун, които миг по-късно изскочиха със залитане от трансмитера. От удара и тримата изгубиха равновесие.

Стоун изкрещя и падна по гръб на стълбата, която водеше надолу към пода на залата. Лестър рухна с отпуснато тяло и на Черити не бе необходимо повече, за да разбере, че бе мъртъв.

Тя скочи светкавично и извади оръжието си не защото оцени ситуацията, а защото инстинктивно усещаше, че скокът от Северния полюс ще я запрати в разгара на битката.

Под тях се простираше огромна зала, изпълнена със странни на вид, повечето разрушени и обхванати от пламъци машини. Разхвърляните безжизнени тела и пламъците на пожарите показваха, че битката е била ожесточена. Тук-там се мяркаше паякоподобният силует на някоя мравка.

След нея от черното нищо на трансмитерната връзка изскочиха, препъвайки се, Скудър и Гурк. В същия миг Черити съзря с крайчеца на окото си някакво движение и яркия блясък на лазер. Скочи встрани, избегна на косъм изстрела и се спъна в едно безжизнено тяло, което лежеше сгърчено на стъпалата. Тя падна, претърколи се няколко пъти и стреля срещу един морон още докато се търкаляше надолу по стълбата. И Скудър зад нея започна стрелба по насекомите, чиито силуети се мяркаха като трепкащи призраци сред пламъците и черния дим на пожарите.

Черити продължи да се търкаля безпомощно надолу по стъпалата, докато се сблъска с един от многобройните трупове. Инстинктивно се надигна, търсейки цел за стрелба в гъстите облаци дим — и се вцепени.

Това, което бе спряло падането ѝ по стълбата, бе собственият ѝ труп. За няколко секунди тя не бе в състояние да се помръдне и беше чудесна мишена за мравките. Дори и не помисли за тази опасност. Погледът ѝ беше прикован върху бледото лице, неподвижните, потъмнели от смъртта очи, лицето, застинало за вечни времена в израз на неописуема болка — собственото ѝ лице!

Тя чу вика на Скудър, инстинктивно съзря опасността и скочи встрани. Секунда по-късно лазерният лъч издълба отвор колкото човешка глава в стъпалата зад нея. Черити стреля срещу насекомото, не го улучи, но изстрелът попадна в тежкото оръжие, което държеше в две от четирите си ръце. Последва взрив, който разкъса мравката. Ударната вълна отхвърли Черити назад.

Падна върху нещо меко и податливо и сърцето ѝ заби лудо само при мисълта, какво можеше да бъде то.

Този път бе паднала не върху собствения си труп. Този беше на Даниел Стоун.

Стоун лежеше с отворени очи и уста, паднал върху втори мъртъв Даниел Стоун, а третият, жив Стоун в този миг с мъка се изправяше на крака и също като нея, изумен, гледаше невероятната картина.

— Внимавайте! — изкрещя Скудър.

Черити се обърна, но за Стоун предупреждението дойде твърде късно. От дима изплуваха силуетите на трима войници. Черити застреля от движение единия от тях, в същия миг Скудър уби втория. Третият обаче вдигна оръжието си и застреля Стоун, преди Черити да успее да натисне повторно спусъка.

Опасността още не бе преминала. Залата бе обхваната от пламъци, а подът бе покрит с не по-малко от петдесетина мъртви мравки. Все още се мяркаха безшумно движещи се черни сенки, а откъм облаците дим проблясваха лазерни изстрели.

Черити се втурна на зигзаг и потърси прикритие зад една от странните машини. За малко не я улучи изстрел, който взриви част от импровизираното укритие. Тя отвърна на стрелбата, не улучи мравката, изруга и изскочи иззад прикритието си, когато втори изстрел нажежи металния блок до червено. Скудър най-последно успя да се отдалечи от трансмитера и хукна със скокове надолу по стъпалата. Досега той бе застанал на колене зад собствения си труп, върху който бе проснато нейното тяло, обхванато от пламъци — картина, при която почти изгуби разсъдък си.

— Вратата! — изрева Скудър.

Черити разбра. Тя даде един изстрел в дима пред себе си, без да се прицелва, побягна на зигзаг през залата и заудря с юмрук бутоните на малкото табло до вратата. Със съскане пред входа се спусна метална броня. Черити откри с изненада и объркване, че не за пръв път вижда механизма на тази врата, но нямаше време за чудене. С почти автоматично движение тя заключи входа, така че той не можеше да бъде отворен отвън, върна се отново зад прикритието си и с жестове се разбра със Скудър. Залата бе обхваната от пламъци, но високо горе на тавана се включиха мощни вентилатори, които започнаха да изсмукват черния дим, и след малко въздухът се прочисти.

Тя познаваше тази зала. Не знаеше защо, но бе убедена в това, че вече е била на това място.

— Отсреща! — гласът на Скудър проникна в съзнанието ѝ. — Вдясно от тебе. Мисля, че е само един!

Черити надникна предпазливо иззад прикритието си и след няколко секунди откри морона. Той също бе намерил удобно прикритие зад един машинен блок, но разположен под неблагоприятен ъгъл — прикриваше го от Скудър, но не и от нея.

Въпреки това Черити продължи напред с изключителна предпазливост. Тя познаваше светкавичните реакции на насекомите.

Чуха се мощни удари отвън по вратата. Черити потръпна от уплаха, моронът също отклони за миг вниманието си.

Черити се изправи иззад прикритието си, прицели се и стреля три пъти последователно. Машината пред нея се превърна във вулкан от нажежен до бяло метал, който погълна насекомото. Тя изчака малко, послуша се със затаен дъх и разтуптяно сърце. Изминаха секунди, после минута, после втора. Не се случи нищо.

Предпазливо, с опънати до скъсване нерви, Черити се изправи иззад прикритието си и се огледа.

Димът се беше разнесъл. Все още трепкаха малки пламъци, а във въздуха се носеше тежка смрад, която затрудняваше дишането. По всичко изглеждаше, че това бе краят на битката.

Скудър също дойде и описа, оглеждайки се напрегнато, полукръг с дулото на пушката си. После свали оръжието и се успокои, макар и не напълно. Той се обърна към нея с широко отворени очи, после се извърна най-напред към пръстена на трансмитера, след това към мъртвите пред него. Лицето му запази суровото си изражение и въпреки че той полагаше усилия да се владее, Черити откри безпокойство и страх в погледа му.

Лестър. Стоун. Гурк. Черити и той самият. Два пъти, три пъти, четири пъти.

— Какво... е... това? — промълви той.

Черити свали оръжието си с разтреперана ръка и направи крачка към едно от безжизнените тела с нейното лице, но не успя да продължи. Не бе в състояние да го направи.

— Не знам — прошепна тя тихо. — Или всички ние сънуваме един и същ кошмар, или тук става нещо невъобразимо.

Скудър ѝ хвърли тревожен поглед и излезе изцяло иззад прикритието си.

В същия миг тялото на едно от привидно мъртвите насекоми помръдна. Черити извика и се опита да вдигне оръжието си. Скудър също осъзна опасността в последния момент и се метна встрани.

Но нямаше никакъв шанс.

Черити и моронът стреляха едновременно. Изстрелът от оръжието на Черити бе смъртоносен за насекомото. Но ослепителният лъч от оръжието на мравката прониза гърдите на Скудър.

Той залитна. За част от секундата застина като вкаменен. После направи една-единствена, мъчителна крачка, ръцете му изпуснаха пушката на пода, и той се извърна, треперейки, към Черити. Лицето му изразяваше безпомощно изумление, нито болка, нито ужас или страх, само учудване. После бавно се свлече на колене, опря се с ръце в пода и като на забавен кадър политна настрани.

Черити изпусна оръжието си и с един скок се намери при него, за да го подкрепи. Тялото му падна тежко в ръцете ѝ, но тя не усети тежестта, а успя да го изправи и се опита да го обърне.

Исполинската фигура на индианеца се отпусна в ръцете ѝ. Черити викаше отчаяно името му, сграбчи го за раменете и го разтърси. Скудър не реагира. Главата му се люшкеше наляво-надясно и Черити разбра, че бе мъртъв.

Мъртъв. Думата отекна още няколко пъти с ужасно, незатихващо звучене в съзнанието ѝ.

Беше си го представяла по друг начин. Не беше както с Майк, нито както с родителите ѝ. Беше жестоко, изпитваше физическа болка. Не отчаяние, или мъка, само неописуема болка и гняв, който нямаше цел, и затова бе двойно по-мъчителен. Беше по-лошо от всичко преживяно досега. Видяла бе смъртта на стотици, на хиляди хора. Съпреживяла бе гибелта на цял един свят, но сега бе вече напълно сломена.

В миг всичко стана маловажно. Нейната борба срещу нашествениците, нейната отчаяна битка за оцеляване — всичко, което бе извършила и изпитала, избледня пред обзелата я мъчителна болка. Тя притискаше безжизненото тяло на Скудър към гърдите си и отчаяно се молеше, ако може да даде собствения си живот, за да го спаси, да получи още един шанс, или поне да може да заплаче.

Не знаеше колко време бе изтекло. Вероятно само секунди, тъй като съзря Гурк да се изправя иззад машинния блок, където бе потърсил спасение, когато мравката застреля Скудър. Той направи крачка към нея, но се спря, когато видя лицето ѝ.

— Той е мъртъв — прошепна Черити.

Дребосъкът я погледна по начин, който бе непознат досега за нея. Сега у него нямаше нищо комично. Излъчваше мъка, която смути Черити.

— Обичаше ли го? — попита той.

— Той е мъртъв — повтори Черити. Дори не знаеше отговора на този въпрос. Никога не беше се питала, въпреки че бяха толкова време заедно и бяха преживели съвместно много неща. Обичаше ли го? Ако бе вярно, че човек оценява истински любовта си към друг човек едва след като го загуби, отговорът щеше да бъде „да“. Не беше сигурна. Искаше да заблуди самата себе си и да каже „да“, но това щеше да бъде предателство спрямо Скудър и чувствата ѝ към него. Погледът ѝ обгърна безжизнените тела по стълбата пред трансмитера — нейните собствени двойници, двойниците на Стоун, на Лестър, на Гурк, както и този на Скудър, и се запита дали той бе изпитал същото в последния миг. Запита се дали мъртвата жена с нейното лице бе преживяла по същия начин смъртта на мъжа с външността на Скудър. Запита се не беше ли преживяното самият ад?

Гурк понечи да каже нещо, но в същия миг прозвуча ниско, по някакъв неприятен начин, познато бръмчене и след секунда блестящият метален пръстен на трансмитера се изпълни с бушуващ мрак. Гурк се сепна уплашено, Черити положи внимателно тялото на Скудър на пода, вдигна пушката, която той бе изпуснал, и я насочи към трансмитера. Не искаше да се бие. Вече нямаше желание да брани собствения си живот или нещо, станало вече безсмислено, каквото ѝ се струваше сега спасението на Родината. Искаше само да убива. Искаше някой да заплати за всичко, което ѝ бяха сторили, без значение кои ще бъде той.

Сенките в трансмитера се сгъстиха и оформиха силуети, после се разсеяха, след това отново мракът прие формата на тела. Черити вдигна пушката и постави пръст на спусъка.

Но не стреля.

От трансмитера не изскочиха мравки.

Излезе самата тя, следвана от Лестър и Даниел Стоун, които изскочиха в реалността с перфектна имитация на движението, с която се появи тя самата, и рухнаха като покосени.

За кратък, неизмерим във времето, миг Черити усети нещо подобно на притегляне, като че ли нещо се опитваше да се откъсне от нея, но в последния момент се върна обратно. В същия миг фигурата, която беше нейно точно копие, се строполи на стъпалата пред трансмитера, а с това изчезна и странното усещане. Лестър и Стоун паднаха и тя чу приглушен стон, признак, че поне един от двамата бе все още жив.

Трептенето в трансмитера се засили, мракът се сгъсти отново и прие формата на две различни по ръст тела. Пред невярващите очи на Черити от трансмитера изскочиха Скудър и Гурк. Скудър пристъпи непохватно и вдигна пушката си, едва тогава осъзна ситуацията и замръзна на място с вик на изненада, в същото време Гурк падна настрани, като ударен от гръм, и остана да лежи безжизнен на земята.

— Велики боже! — прошепна Черити. — Какво е това?

— Трансмитерът! — изкрещя внезапно Гурк. Той подскочи и започна да жестикулира бясно. — Скудър! Изключи го! Изключи проклетия апарат!

Скудър се втрени в него, после в безжизнената дребна фигурка с несъразмерно едра глава, после отново него. Не се помръдна, но лицето му изгуби цвета си и ръцете му започнаха да треперят.

— Изключи го! — крещеше Гурк с пронизителен фалцет.

Скудър остана на място, сега вперил поглед в Черити и в мъртвото тяло в краката му, което имаше неговото собствено лице.

Гурк се втурна със смешни подскоци нагоре по стълбата, като насмалко не се препъна в Стоун, който противно на първоначалното впечатление на Черити, бе още жив, но безуспешно се опитваше да се измъкне изпод неподвижното тяло на Лестър. Той вероятно бе влуден и от гледката на собствения си труп, само на половин метър от него.

Гурк го заобиколи, блъсна встрани Скудър, който стоеше все още вцепенен, с израз на недоумение, и удари с все сила с юмрук бутоните на пулта за управление на трансмитера. Чу се пращане, Гурк нададе вик на болка и отскочи назад, но малката жълта лампа на пулта, която показваше, че апаратът е в готовност за работа, изгасна. Миг по-късно затихна и бръмченето откъм трансмитера.

— Какво... става тук? — прошепна Скудър. Той се завъртя в полукръг, отново замръзна на мястото си и сведе поглед към двете тела на пода непосредствено пред него. Лицето на мъжа не можеше да се разпознае, освен това в смъртта си той го бе закрил с двете си ръце. Но когато Скудър видя стройната женска фигура, рухнала върху него, потръпна и отскочи сепнато назад. Устните му помръднаха, но Черити не чу нито звук.

Тя се изправи бавно, прекрачи през тялото, която бе издъхнало в ръцете ѝ само преди минута, и се приближи, несигурно и треперейки, към стълбата. Стоун най-после бе успял да се измъкне изпод товара на безжизненото тяло на Лестър, но стоеше полуизправен, вцепенен от гледката пред очите му.

— Какво е това? — прошепна Скудър. Гласът му бе почти като стон. — Къде... къде сме?

— Не знам — отвърна Черити. — Може би трябва по-скоро да питаш кои сме.

Скудър преглътна няколко пъти. Потърси подходящи думи, но не ги намери, после се обърна рязко към Гурк, който беше още пред трансмитера и притискаше ръката си към тялото. Кокалчетата на пръстите му бяха разкъравени от удара върху бутоните.

— Гурк! — изпъшка Скудър. — Какво става тук?

— Не знам — отговори Гурк. — Аз...

Думите му преминаха във вик на ужас, когато Скудър се озова с един скок при него, сграбчи го за яката и го вдигна високо. Гурк започна да крещи и размахва крака във въздуха, но Скудър не му обърна внимание, а го раздруса силно и изкрещя:

— Кажи ни най-после истината, проклет дребосък! Или ще те напердаша, за да я кажеш!

Гурк го заудря бясно по ръцете и лицето.

— Казвам ти истината! — изкрещя той с тон, който правеше всяка лъжа невъзможна. — Не знам!

Скудър го задържа във въздуха с една ръка и сви юмрука на другата, но Черити го възпря.

— Пусни го, Скудър — каза тя. — Той говори истината.

За секунда Скудър я изгледа почти злобно, но гневът му премина бързо, както бе дошъл. Спусна нервно дребосъка на земята и се завъртя в кръг.

— Но това... това е...

— Причината е в трансмитера — каза Черити. Тя погледна със страхопочитание триметровия сребрист метален кръг, който отново бе напълно празен, и се обърна към Гурк:

— Така е, нали?

Гурк вдигна рамене и отстъпи бързо крачка назад, когато Скудър го погледна от височината на ръста си.

— Мисля, че да — отговори Гурк уклончиво. — Но не съм сигурен. Не ми се е случвало такова нещо досега.

— Значи все пак знаеш нещо — изръмжа Скудър гневно.

— Аз знам много — отвърна Гурк дръзко. — Нали това не е забранено?

Устоя упорито на погледа на Скудър в продължение на секунда, после се обърна и също погледна към трансмитера.

— Винаги съм смятал, че познавам тези неща — измърмори той. — Но изглежда съм се лъгал.

— Това е безумие — прошепна Скудър. — Това... това не може да бъде.

Той посочи с разтреперани ръце човешките тела по стълбата и долу в залата:

— Това и това съм аз. И ти, Черити. И Гурк и...

— Не — прекъсна го Черити рязко. — Това не сме ние, Скудър. Те само изглеждат като нас. Това са копия, наши двойници.

Това не бе истина. Това бяха само думи, думи, които тя изричаше, само за да не загуби напълно разсъдъка си. Мъжът с преbledнялото от ужас лице пред нея бе умрял преди минута в собствените й ръце и той беше Скудър, никакво копие, никакъв двойник, никаква илюзия. Разумът й капитулира пред задачата да разбере какво ставаше тук.

— Вижте — каза Гурк неочаквано, — забелязвате ли нещо?

Черити се обърна към него. Погледът на присвитите, тъмни очи на Гурк обхождаше внимателно залата.

— Какво? — попита Черити.

Гурк посочи последователно безжизнените тела.

— Четири пъти Черити. Четири пъти Стоун и четири индиански вожда, и четири... — той сви лицето си в гримаса и потръпна. — Абн Ел Гурк. Но само три Лестър.

Черити трябваше да положи усилие, за да огледа телата едно след друго. Действително всички бяха в четири и то мъртви екземпляра. Всички, с изключение на Лестър. Тя откри само три трупа с неговото лице.

— Е, и?

Гурк вдигна рамене:

— Нищо. Само се питам дали това означава нещо.

— Може би той... е останал там вътре — каза Скудър и посочи, потръпвайки от ужас, пръстена на трансмитера.

Гурк поклати решително глава и каза:

— Не. Той излезе непосредствено след Черити и увлече със себе си Стоун. Нали, Дани? — Той се ухили срещу преbledнялото от ужас лице на Стоун и се обърна отново към Скудър: — Това нещо го е изкопирало точно толкова пъти колкото и нас. Но един липсва.

— Надявам се, не мислиш, че той е отговорен за това? — изплъзна се от устата на Черити.

— Не мисля абсолютно нищо — каза Гурк. — Но някой е направил нещо. И щом не съм аз, нито някой от вас, тогава...

Една жълта лампа започна да мига на пулта за управление на трансмитера зад гърба на Гурк. Той улови ужасения поглед на Черити и се обърна назад.

— О! — каза той. — Някой чука на вратата.

— Могат ли да включат трансмитера оттам? — запита Скудър угрижено.

Гурк отново вдигна рамене.

— Нямам понятие — каза той. Огледа се, търсейки нещо, после се наведе и взе оръжието от ръката на една мъртва Черити. Прицели се спокойно в бутоните за управление, натисна спусъка и пултът се превърна в нажежен до червено къс метал.

— Сега вече не — ухили се той и като се обърна към Скудър, продължи: — Въпреки това предлагам да напуснем това негостоприемно място и да си потърсим скривалище, където на спокойствие да се отдадем на страха си.

— Имаш ли понятие къде се намираме? — попита Скудър.

— Не — отвърна Гурк и поклати глава.

— Но аз да — каза Черити.

Както Скудър, така и дребосъкът я изгледаха с удивление.

— Аз... не съм съвсем сигурна — продължи Черити. Тя се завъртя в кръг и погледът ѝ премина по опустошената зала. — Но съм била вече тук.

— Къде сме? — попита Скудър.

Черити не отговори веднага, а продължи да се оглежда колебливо.

— Дай ми още няколко минути — каза тя, — за да бъда сигурна.

— С удоволствие — каза Гурк. — Но не тук. Не знам повече от вас какво се е случило тук, но съм сигурен, че скоро ще дойде групата по чистотата, за да измие свинщината. Нямам никакво желание да бъда все още тук.

Черити не сметна тона му за особено уместен, но той говореше истината. Беше истинско чудо, че залата все още не гъмжеше от войници. Това обаче нямаше да продължи дълго.

Тя се обърна към Стоун, с повелителен жест му даде да разбере, че трябва да остане между нея и Скудър, и се насочи към изхода.

Едва бе направила крачка, и с крайчеца на окото си зърна някаква сянка, сепна се и вдигна оръжието си, когато разпозна морон, който се изправяше между два машинни блока.

Моронът войник нададе вик на ужас и вдигна високо горната си двойка ръце. Изведнъж Гурк изкрещя:

— Не стреляйте! Този не е от тях!

Черити не стреля, но продължи да държи оръжието насочено към странната фигура и се приближи предпазливо към нея. Гурк имаше право, това не беше морон, поне не беше виждала такъв досега. На пръв и бегъл поглед той приличаше на насекомите, но бе твърде нисък на ръст, крайниците му бяха къси и дебели, и пропорциите на тялото бяха други.

Странното същество бавно обърна глава и я погледна, когато Черити се приближи към него. Външността му беше абсурдна. Черити видя отблизо, че тялото му нямаше характерната черна броня на насекомите, а бе покрито с подобна на гума, набръчкана маса, която нямаше ни най-малка прилика с роговата обвивка на гигантските насекоми. Средните два от шестте му крайника висяха отпуснати като празни ръкави и вероятно не бяха нищо друго. Черепът му имаше типичната триъгълна форма на главите на мравките, но беше несръчно слепен от пластмасови части, големите втречени очи бяха полусфери

от стъкло. Като че ли дете си бе направило с подръчни материали и с малко повече сръчност карнавален костюм, който изобразяваше морон.

— Кой, по дяволите, сте вие? — попита Черити.

Фигурата видимо трепна, като чу гласа ѝ. Опита се да отстъпи назад, но веднага спря при заплашителното движение на оръжието на Черити.

— Какво значи това? — попита Черити. — Кой сте вие?

Чу се някакъв отговор, гласът бе определено човешки, но бе изкривен до неузнаваемост от тежката маска върху лицето. Черити посочи с жест да свали шлема си. Странният непознат се поколеба за миг, после много бавно свали ръцете си, като че ли се страхуваше да не я изплаши, хвана с две ръце отстрани имитацията на череп на мравка и го сне от главата си, също като шлем на древна рицарска броня.

Изпод него се показа бледо лице, обкръжено от сплъстена черна коса. Лицето бе несъмнено човешко, но Черити потръпна ужасена, когато го видя.

Пред тях стоеше млад мъж, но беше невъзможно да се определи възрастта му — би могъл да бъде както на петнадесет, така и на двадесет и пет години. Лицето му беше тясно, с остри черти и с безупречно бял цвят. Не бяло в смисъла, в който се употребяваше думата, за да се различава цветът на кожата на различните раси, а в напълно буквалния ѝ смисъл. Очите му бяха огромни и покрити с мрежа от тънички артерии, в тъгълчетата на устата му имаше засъхнала кръв. Имаше нещо неистинско в лицето му — все едно е било замислено по точен план, но не е било изработено точно. Скулите му бяха разположени твърде високо, устата бе прекалено широка, носът — остър, очите — неестествено големи...

— Кой сте вие? — Черити повтори въпроса си. — Разбирате ли ме?

Съществуването кимна отсечено и каза:

— Френч. Аз съм... Френч.

Гласът му също звучеше необичайно. Глухо и неясно, но и пронизително, като че ли малкото думи му струваха неимоверни усилия.

— Какво правиш тук? — попита го Гурк, който се бе приближил междуременно и наблюдаваше съществуването с нескрито изумление.

Френч погледна надолу към дребосъка и започна да трепери още по-силно.

— Аз... аз се скрих — каза той. — Щях да ви помогна, но... те... бяха много. Исках да ви помогна, наистина, но...

— Вярваме ти — прекъсна го Черити. — Но кой си ти? Какво правиш тук?

— Аз живея в Убежището — промълви Френч, останал без дъх. — Исках да донеса въздух, но се заблудих, а после, после влязох тук и тогава...

— Добре, добре — каза Черити, когато младежът започна да заеква все по-силно. — Може би по-късно ще поговорим. Знаеш ли пътя навън?

Френч кимна:

— Да. Но навън е пълно с паяци. Те ще ви убият.

— Паяци? Мисля, че той нарича така мравките. Мороните. — Гурк се поправи бързо и посочи едно от мъртвите гигантски насекоми.

Френч кимна нервно.

— През цялото време ли беше тук? — осведоми се Гурк.

Френч кимна отново и каза:

— Не можех да изляза. Те щяха да ме убият, ако бях опитал да ви предупредя.

— Ти си наблюдавал всичко? — попита Гурк, за да се увери. — От самото начало? Когато ние... Искам да кажа, когато другите се появиха първия път?

— Да, но аз...

— ... не можеше да ни помогнеш, знам — Прекъсна го Гурк нетърпеливо. После посочи себе си и един след друг останалите. — Един от нас липсва. Видя ли какво стана с него?

— Мъжът... който гореше?

— Ако имаш предвид Лестър — да — каза Гурк. После наклони глава встрани и сбърчи чело. — Той е горял?

— Те го застреляха — каза Френч нервно. — Той беше мъртъв, но отново скочи на крака и побягна към пръстена, там отново направи нещо, те пак го застреляха и той пламна. Тогава дойдоха другите. Тези, които изглеждаха като вас.

— А Лестър?

Френч посочи в една точка малко вдясно от трансмитера и каза:

— Той...

Младежът сепнато прекъсна думите си, Черити също погледна, бърчейки чело, в посоката, която сочеше подобие на ръка на насекомо. По обгорения под се забелязваше някаква черна, размазана следа, като че ли някой бе влачил нещо овъглено. Но нямаше труп.

— Да — промърмори Гурк мрачно. — Приблизително така си и мислех.

— Какво? — попита Скудър остро.

— Още не знам точно и аз самият — отговори дребосъкът. — Мисля обаче, че постепенно започвам да разбирам какво се е случило тук.

За пръв път Френч сам взе думата:

— Кои сте вие? — попита той. — Искам да кажа, вие... вие и другите. Кои сте вие? Откъде идвате?

— Казвам се Черити — отговори Черити, после последователно посочи останалите. — Това са Скудър, Стоун и Гурк. Ние сме от Ню Йорк.

Френч я изгледа по начин, който показваше, че тази дума не му говори нищо.

— От Земята — добави Черити.

Тя чу как Френч въздъхна изплашено и видя как очите му се разшириха още по-силно. Изведнъж цялото му тяло се затресе. После падна на колене, склочи ръце над главата си и простена.

— Знаех си — изрече със заекване. — Той беше прав. Той не ни е излъгал.

— Какво? — намеси се Гурк.

— Богове! — прошепна Френч. — Вие сте богове! Вие дойдохте! Истина е!

За момент Черити се почувства много безпомощна. После бавно приклепна, хвана младежа за раменете и бавно и нежно го изправи. През облеклото му чувстваше как той трепереше с цялото си тяло.

— Ние не сме богове — каза тя възможно най-меко. — Ние сме хора като тебе. Само че идваме от друго място.

Френч не отговори. Тя не се съмняваше, че изобщо не бе чул думите ѝ, камо ли да ги разбере.

— Имай ни доверие — добави тя. — Няма да ти сторим нищо. Напротив.

Гурк се окашля престорено.

— Защо не го отложиш за по-късно? — каза той. — Трябва да изчезваме. Когато излезем оттук и бъдем в безопасност, ще можете на спокойствие да се обожествявате.

Черити му хвърли гневен поглед и го накара да замлъкне. Но не можеше да отрече, че дребосъкът имаше право. Пусна раменете на Френч, прибра оръжието си и кимна към вратата:

— Добре — каза тя. — Мисля, че знам как да излезем оттук. Можеш ли да ни заведеш до мястото, където живеят твоите хора?

Въпросът бе отправен към Френч. Младежът преглътна нервно няколко пъти и направи някакво движение, което Черити с малко повече въображение прие за кимване.

— Да — каза той. — Знам пътя. Но не можете да минете оттам. Паяците ще ви познаят и ще ви убият. Освен това нямате костюми, ще се задушите в Мъртвата зона.

— Достатъчно е само да ни покажеш пътя — каза Черити. — Ние ще се погрижим за всичко останало. Заведи ни при своите хора.

— Да — добави Гурк мрачно и се обърна още веднъж назад, за да погледне разрушения пръстен на трансмитера. — А после ще потърсим Лестър, или както и да е името му. Горя от нетърпение да му задам куп въпроси.

Какви опасности и загадки очакват по-нататък Черити и нейните спътници, ще узнаете в седма книга от поредица Черити: Черната крепост.

Издание:

Волфганг Холбайн. Ад от огън и лед

Немска. Първо издание

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1996

Редактор: Мая Арсенова

ISBN: 954-17-0103-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.